

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De mulierum virtutibus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

historica demonstratione tibi conscripsi. Non est hic noster cōmentarius ad voluptatē aud. tione parandam accommodatus. sed tamen si exemplorum hæc est natura vt persuadendo simul oblectent, oratio nō abhorrebit à venustate demonstrationem adiuuante, neq; verebitur Musis admiscere Grati- as, pulcerrimo (vt autē uripides) cōiugio: maxime cum ab animo honestatis cupido captet fidē. Age- dum n. si dicentes eandē esse vitorum ac mulierū artem pingendi, tales à mulierib. elaboratas pfer- remus picturas, quales Apelles, Zeuxis, aut Nico- machus reliquerunt: essetne qui nos reprehende- ret, ac gratificandi & delectandi maiorē nos, quā fidē faciendi rationē habuisse diceret? nō sane o- pinor. Rursum si poeticam imitandive artē eandē esse mulierum & vitorū affirmantes, Sapphus car- mina cum Anacreonteis, aut Sybillæ cum Bacidis oracula cōpararemus, iustene aliquis culpare de- mōstrationem posset, quod gaudentē ea & volu- ptate affectū auditorem ad fidem proposito habē- dam adduceret? non profecto. Atqui similitudi- nem ac discrimen mulieris atque virilis virtutis a- liunde rectius discere non possis, quam si vitas vi- tis, & actiones actionibus tanquam magnæ artis opera componens, cōsideres eandēne habeant formam atque effigiem Semiramidis & Sesostris magnificentia, Tanaquilidis & Seruii regis calli- ditas, Porciæ magnanimitas & Bruti, Timocleæ & Pelopidæ, si ad vim istarum virtutum præcipuā respiciatur. Alias enim quasdam differentias vir- tus, tanquam colores quosdam peculiare accipit ob diuersitatem naturæ, adsimilaturq; moribus, temperiei corporis, cibo & viuēdi rationi eius cui inest. Aliter enim fortis fuit Achilles, aliter Ajax: neque prudentiæ Nestoris similis fuit Vlyssis pru- dentia: neq; eodem modo iusti fuerunt Cato & Agesilaus: aliter maritum dilexit Eirene quam Al- cestis: diuersa fuit ratio magnanimitatis Corneliæ & Olympiadis. Neq; tamē eo adducimur, vt mul- tas & diuersas constituamus fortitudines, prudentias, & iustitias: dum modo diuersitates singulorū nullam virtutem sua definitione excludant. Pro- inde exempla nimis trita, & quæ tibi (quippe ver- satæ in frequenti librorum lectione) cognita esse puto, in præsentia omittam, nisi siqua digna me- moratu fugerunt eos qui ante nos vulgaria & pu- blice nota in litteras retulerunt. Quando autem mulieres multa præclara facinora cum publice tum priuatim ediderunt, pauca quædam de pu- blicis referre operæ precium videtur.

QVI ab Illo, cum id euerteretur, profuge- runt, eorum plerique tempestatis vi, & ob im- peritiam nauigandi, marisque ignorationem, ad Italiam sunt delati: & ad Tiberim fluuium ægre portubus ac stationibus necessariis subuecti, per- uagati sunt regionem, quærentes qui ipsis loco- rum istorum conditiones enarrarent. Interim mulieribus cogitatio incidit, qualemcunque se- dem quauis in terra potiorem esse recte suas res gerentibus hominibus quam errores & nauiga- tionem: patriamque eam esse faciendam, cum amissa recuperari non possit. Proinde conspira- tione facta, naues cremauerunt, duce facinoris Roma, vt aiunt. Hoc facto, maritis opitulatum nauibus ad mare contendentibus occurrerunt, metuentesque iram eorum, alix maritos, alix ne- cessarios amplexæ, blandeque deosculatæ sunt,

Απερσανέγραφα σοί, ὅ ἰσρικὸν ἀποδεικτικὸν ἔργον, καὶ πρὸς ἡδονὴν μὲν ἀκροῦσιν οὐ σιωπετα γμένω· εἰ δὲ τὰ πεί- θοντι καὶ ὁ τέρπον ἔνεστι φύσει τὸ πρὸς ἀδείματος, οὐ φύχῃ χάρι ἀποδείξεως σιωπερὸν ὁ λόγος, οὐδὲ ἀγχιώεται τῆς μουσῆς τὰς χάριτας συγκαταμιγνὺς καλλίστην συζυγίαν, ὡς Εὐειπίδης φησὶ, ἐκ τῆς φιλοκαλίου μάλιστῃ τῆς ψυχῆς ἀναδύμενος τὴν πίσιν. Φέρε γὰρ εἰ λέγοντες τὴν αὐτὴν εἶ) ζῶντα φιλανδρῶν καὶ γυναικῶν, παρειχόμεθα ποιῶ- τας γερασ γυναικῶν οἷας Ἀπελλῆς ἀπολέλοιπεν, ἢ Ζεῦ- ξις, ἢ Νικέμαχος, ἀρ' αἰδὺς ἐπετίμησεν ἡμῖν ὡς τὸ χει- ζεσθαι καὶ ψυχαγωγεῖν μάλλον ἢ τὸ πείθειν σοχαζομέ- νοις, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. τί δέ; εἰαὶ ποιητικὴν πάλιν ἡμιμη- τικῶν ἀποφαίνοντες, ἔχ' ἑτέραν μὲν ἀνδρῶν, ἑτέραν δὲ γυ- ναικῶν οὔσαν, ἀλλὰ τὴν ὅτι τὴν τὰ Σαφφιδος μέλη τοῖς Ἀνακρέοντος, ἢ τὰ Σιβύλλης λόγια τοῖς Βάκιδος ἀπὸ πρὸς ἀ- βάλλοι μὲν, ἔξειλις ἀπὸ σαφῶς διχάως τὴν ἀποδείξιν, ὅτι χάρητα καὶ τέρπον μὲν ἐπάχῃ τῆς πίσης τὸν ἀκρατικῶν, ὅσδ' εἶ τὸ αὐτὸ εἶποις, καὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἄρετῆς γυναικείας καὶ ἀν- δρείας ὁμοίότητα καὶ ἀφορεθῆν διζῶθεν καταμαθεῖν μέλ- λον, ἢ βίους βίοις, καὶ πρὸς ἀξίωσι πρὸς ἀξίωσι, ὡς πρ' ἔργα με- γάλῃς τέχνης πρὸς ἀπὸ πρὸς ἀμα καὶ σκαποῦ τας εἰ τὸν αὐ- τὸν ἔχῃ χαρακτῆρα καὶ τύπον ἢ Σεμιράμειως μεγαλοπρε- γμοσιῶν τῆ Σεσώστειος, ἢ Τανακυλλίδος σύνεισι τῆ Σε- ρουίου τῆ βασιλέως, ἢ ὁ Πορκίας φρονημα ὁ Βεθύτου, καὶ ὁ Πελοπίδου τὰς Τιμοκλείας, καὶ τὴν κωμικῶν τῶν κεινότητων καὶ διώαμιν. ὅτι δὲ ἀφορεθῆς γυναικῶν ἑτέρας, ὡς πρ' ἡμεῖς ἰδίαις, αἰ δρεταὶ ἀφ' ἑαυτῶν φύσεις λαμβάνοισι, καὶ σιωπερομοιοῦνται τοῖς ἀποκειμένοις ἡγεσι καὶ κρῆσει σω- μέτων καὶ ἑσφῆς καὶ ἀφ' ἑαυτῶν. ὅπως γὰρ ἀνδρείος ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπως ὁ Αἴας, καὶ φρονησις Ὀδυσσεύς οὐχ ὁμοία τῆ Νέστορος. ὅσδ' ἀφ' ἑαυτῶν Κάτων καὶ Ἀγασίας, ὅσδ' Εἰ- ρυῖν Φιλανδρος ὡς Ἀλκίης, ὅσδ' Κορινθία μεγαλόφρων ὡς Ὀλυμπιάς. ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ πολλὰ καὶ ἀφορε- ρεις ποιῶν μὲν ἀνδρείας καὶ φρονησις καὶ δικαιοσύνας, αἰ μὴ τὸ λόγῳ τὸ οἰκεία μηδεμίαν αἰ καὶ ἑκαστον αἰομοιότητες ἐκβιάζωσι. τὰ μὲν οὖν ἄγαν περὶ ἑσφῆς, καὶ ὅσων οἰμῆσε βεβαίως βιβλίαις ἐπιτυχούσαν ἰσρικῶν ἔχῃ καὶ γινώσκῃ, ἢ δὴ παρήσω πλὴν εἰ μὴ ἵνα τοῖς τὰ κεινὰ καὶ δεδημιδωμένα πρὸς ἡμῶν ἰσρῆσαι τας, ἀκροῦσιν ἀξία ἀφ' ἑαυτῶν. ἐπεὶ δὲ

Ε πολλὰ καὶ κεινὴ καὶ ἰδία γυναικῶν ἀξία λόγῳ πέπρασκαται, βεβαίως τῆ κεινῶν οὐ χεῖρῶν ὅτι πρὸς ἰσρῆσαι.

ΤΡΩΑΔΕΣ. Τῶν ἀπ' Ἰλίου πρὸς τὴν ἄλωσιν ἐκ- φυγόντων οἱ πλείστα χειμῶνι χησάμενοι, καὶ δι' ἀπειρίαν τὸ πλοῦ καὶ ἀγνοίαν τῆς θαλάττης, ἀπενεχθέντες εἰς τὴν Ἰτα- λίαν, καὶ πρὸς τὸν Θύμβρον ποταμὸν ὄρμοις καὶ ναυλόχοις ἀναγκάσις μέλις ἀποδραμόντες, αὐτοὶ μὲν ἐπλανῶντο πε- ρὶ τὴν χώραν, φρασῆρων δέ οἱ μὲν τοῖς ὁ γυναικῶν ἐμπίπτει λογισμός, ὡς κί, οὐκ ἴδρυσις ἐπὶ τῆ πάση πλάνη καὶ ναυπι- λία ὅτι καὶ καλῶς πρὸς ἀπὸ πρὸς ἀνδρῶν, ἀμείνων ὅτι, καὶ πατεῖδα ὁ ποιεῖν αὐτοῖς, ἀπολαβεῖν ἢ ἀπολωλέασι μὴ διωαμῆς. ἐκ τούτου συμφρονησιση κατέφλεξαν τὰ πλοῖα, μίας κατὰ ἑαυτῶν (ὡς φασὶ) Ρώμης πρὸς ἀξίω- σι τὰ ἄλλα, τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τῶν βοηθοῖσι πρὸς τὴν θαλάσσαν, καὶ φρεσῆμα τὴν ὄργην, αἰ μὲν ἀνδρῶν, αἰ δὲ οἰκείων, ἀπὸ πρὸς ἀμείνων καὶ καταφιλοῦσαι λιπαράς,

ὁ δὲ παλαιὸν ὡς ἔπειτα φιλοφροσύνης. δὲ καὶ γέροντες καὶ
 παλαιὸν γυναικῶν ἐπὶ νῦν ἔθος ἀσπαζέσθαι
 μὲν τὴν καταφιλήσει καὶ ἡλικίᾳ προσήκοντας αὐταῖς. σω-
 ἰδοῦντες γὰρ (ὡς εἶπε) πῶς ἀνάγκη οἱ Τρῶες, καὶ ἅμα πει-
 ρώμενοι τῶν ἐγγυρῶν, ἀμύμων καὶ φίλων δεσφῶντος πρὸς
 δευρομένων, ἐγαπήσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ
 συγκατάνεσαν αὐτοῖσι τοῖς Λατίοις.

ΦΩΚΙΔΕΣ. Τὸ δὲ τῶν Φωκίδων ἐνδοξόν μὲν οὐ τε-
 τύχηκε συγγραφέως, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν ἔλαττον
 εἰς δρεπὶν ὅτι μὲν τρυφῶν ἰερός τε μεγάλους ἀδράσι
 Φωκίς ἐπὶ νῦν πρὸς Ἰάμπολιν, καὶ δόγμασι παλαιῶν, ὧν τὸ
 μὲν καὶ ἕκαστος τῆς πρῶτης ἐπὶ Δαίφαντος βίᾳ γέ-
 γρασθαι τὸ τῶν γυναικῶν τοιοῦτον ἐστίν. ἀσπονδος ἢ Θετ-
 τάλους πρὸς Φωκίαν πόλεμος. οἱ μὲν γὰρ ἀρχόντας αὐτῶν
 καὶ τυράννοις ἐπὶ ταῖς Φωκίαις πόλεσιν ἡμέρα μίαν πάντας
 ἀπέκτειναν, οἱ δὲ πενήτη. καὶ καὶ ἀνακτοῖς ἐκείνων ὁμήρους
 κατηλόησαν εἴτα πρὸς εὐαῖαν ἀφ' Ἰοκράων ἐπέβαλον, δό-
 γμα δὲ μὲν μὲν φειδέσθαι τῶν ἐν ἡλικίᾳ, παῖδας δὲ
 καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι. Δαίφαντος οὖν ὁ Βα-
 θυλλίου, τρίτος αὐτὸς ἀρχὼν, ἐπέισε τοῖς Φωκίαις μὲν, αὐ-
 τοῖς ἀπορῆσαι, τοῖς Θετταλοῖς μάχεσθαι, καὶ δὲ γυ-
 ναῖκας ἅμα τοῖς τέκνοις εἰς εἶα που τόπον σωμαζαζέσθαι
 ἐξ ἀπάσης τῆς Φωκίδος, ὑλίω τε πρὸς ἡμῶν ζύλων καὶ φυ-
 λακῶν καταλιπεῖν, πρὸς ἄλλα δόντας, ἀν' ἀσπασθαι
 νικηθῆναι αὐτοῖς, καὶ πᾶν τὸ ὑλίω ἀνάσαι καὶ κα-
 ταρῆσαι τὰ σώματα. ἡφισταμένων δὲ ταῦτα τῶν ἄλ-
 λων, εἰς ὄξανατος ἔφη δικαίον εἶναι ταῦτα σιωδοκεῖν καὶ
 πᾶς γυναικῶν εἰ δὲ μὴ, χαιρὲν εἶναι, καὶ μὴ πρὸς ἰσάξε-
 σθαι. πούτου τὸ λόγῳ διεληθόντος εἰς τὰς γυναῖκας, αὐτὰ
 καὶ αὐτὰς σιωδοκῶν ταῦτα ἐφῆφισαντο, καὶ τὸν Δαί-
 φαντον ἀπέδρσαν, ὡς τὰ ἄλλα τῆ Φωκίδι βεβουλημένων
 τὰ δὲ αὐτὰ καὶ τοῖς παῖδας ἰδία φασὶν ἐκκλησάσαν-
 τας ὅτι ἡφιστάσθαι. πρῶτον δὲ τούτων, συμβα-
 λόντες οἱ Φωκίαις πρὸς Κλεωνῆος τῆς Ἰάμπολιδος εἰκή-
 σαν. τὸ μὲν οὖν ἡφισμα Φωκίαν, ἔπνοιαν οἱ Ἕλλη-
 νες ὠνόμασαν. ἐορτῶν δὲ ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλαφ-
 βόλια μέχρι νῦν τῆ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐπὶ Ἰάμ-
 πόλιδι τελῶσιν.

ΧΙΟΙ. Χίοι Λευκονίαν ἐπέκτισαν ἐκ τοιαύτης αἰ-
 τίας. ἐξάμειλος ἐπὶ Χίῳ τῶν δοκῶντων γυναικῶν εἶναι. ἀρ-
 μήνης δὲ τῆς νύμφης ὅτι ζῆλος, ὁ βασιλεὺς Ἰπποκλῆος ὅτι
 τῆδεῖος ὦν τῶν γαμοῦν, καὶ παρὼν ὡς ἄρ' οἱ λοιποὶ, μέγης
 ἔσης καὶ γέλωτος, ἀνέπιδρῶν ὅτι τὸ ζῆλος, ὁ δὲν ὑβριστικῶν
 πρῶτον, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τὴν παρὰ τὸν γάμον οἱ δὲ φίλοι τῶν
 γαμοῦντος ἀπέκτειναν αὐτόν. μινιμῶν δὲ τῆς Χίους
 πρῶτον ἀνελθόντων, καὶ τὸ θεοῦ κελύσαντος τοῖς Ἰπποκλῶν
 ἀνελθόντας ἀνελθόν, ἀπὸ τῆς ἔφασαν Ἰπποκλῶν ἀνηρκεῖναι.
 πρὸς τὰς οὖν αὐτῆς ὁ θεὸς ἐκέλευε τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, εἰ πᾶσι
 τῶν ἀγῶνι μέτεσιν. οὕτω δὲ τοῖς ἀγῶνι καὶ μετασχόντας
 τῶν Φοίου, καὶ σιωδοκῶντας ἀμφοτέρωθεν, ὁ δὲ ολίγους
 ἄμωμους, οὐδὲ ἀδωκίους ὄντας, ἀπέκτισαν εἰς Λευκον-
 νίαν, ἢ Κορωνεῖς ἀφελόμενοι πρῶτον ἐκτίσαντο μετ'
 Ἐρυθραίων. ὕστερον δὲ πολέμου πρὸς τοῖς Ἐρυθραίοις αὐ-
 τῶν ἄμωμους, μέγιστον Ἰώνων δυναμῶν, τότε καὶ κεί-
 νων ὅτι τὴν Λευκονίαν ἐρατεισάντων ἀπέχθη μὴ δυναμῶν, σιωδοκῶντας ἐξελθεῖν ὑπὸ ἀσπονδῶν, χλαῖναν

caq; suauitate animos eorum delinuerunt. Inde mos ortus est etiamnum durans, ut Romanae feminae cognatos osculo saluent. Nam necessitatem nimirum cernentes Troiani, simulq; humanos & benignos experti incolas eorum locorum, factum mulierum probauerunt, ibiq; cum Latinis habitauerunt.

PHOCIDES. Phocidum facinus à nullo nobili scriptore commemoratur. sed virtutis laude nulli muliebri facto cedit. testimonium ei ferunt magna sacrificia quae Phocenses hodieq; ad Hyampolin peragunt, ac vetusta decreta. Singulas historiae totius partes ego in vita Daiphanti perscripsi. Phocidum res ita gesta est. Implacabile bellum erat ortum inter Thessalos & Phocenses. Hi enim principes ipsorum & tyrannos in Phocicis urbibus vna die vniuersos necauerunt: illi autem ceteri Phocensium obsides trucidauerunt, omnibusq; cum copiis per Locros in Phocidem irrumpebant, decretoq; facto iuebant nulli adulto parcere, pueros & mulieres captiuos abducere. Ibi Daiphantus Bathyllii F. qui cum duobus collegis Phocensium reip. praerat, suis persuasit, ut ad pugnam conferendam Thessalis obuiam irent: mulieres autem cum liberis vnus in locum exvniuersa Phocide cōducerent, eumq; congestis lignis cingerent, ac custodes adderent, mandato ut si suos victos sentirent, confestim materiam accēderent, ac corpora comburerent. Hec cum esset reliquorum sententia, vnus in concilio surgens, Equum est, inquit, ut mulieres quoque istuc probent, alioquin omittendum est, neq; vi eo sunt adigendae. Qui sermo ut peruenit ad mulieres, ipse seorsim conuenerunt, itaq; fieri debere decreuerunt, Daiphantumque coronauerunt, ut qui optime rebus Phocicis consulisset. Idem quoq; pueros aiunt concione priuatim cōuocata sciuisse. His ita actis, Phocenses ad Cleonas Hyampolidis cum hoste conflixerunt, victoriaq; sunt potiti. Decretum hoc Phocensium, Graeci Apocniam, utpote desperatis rebus audacter factum, appellauerunt. Omnium autem festiuitatum suarum maximam Elaphebolia Mineruae Phocenses in hunc usq; diem quotannis peragunt atq; celebrant. vox à feriendis ceruis ducta est.

CHIAE. Chii Leuconiam coloniam duxerunt tali de causa. Quidam in Chio non minimi nominis matrimonium contraxerat. cum autem sponsa in curru duceretur, rex Hippoclus sponsi familiaris, qui vna cum reliquis aderat, oborto ex ebrietate iocandi studio, in currum insiluit, non animo vilius iniuriae faciendae, sed communem consuetudinem lusumque secutus. tamen hunc sponsi amici interfecerunt. Inde cum Chii ea diuinæ argumenta cernerent, oraculo consulto iussi sunt percussores Hippocli necare, cumque vniuersos eius caedis fontes se esse dicerent, vniuersos deus iussit vrbe excedere, siquidem vniuersi flagitio isto se obstrinxissent. Ita demum fontes, caedisq; socios aut approbatores, utcumque & multos & potētes, in Leuconiam deportauerunt. Hanc Coronensibus ademptam primum cum Erythraeis possederant Chii. Postea temporis bello cum Erythraeis Ionum potentissimis contracto, cum hi ad Leuconiam ducerent exercitum, Chii impares se viribus vidētes, pacisunt excessuros se Leuconia, vnam tantum quoq; chlaenam,

vnamq;
 Chios
 hostes
 adhibi
 querent
 na, clyp
 tēperat
 cuti arm
 thraei
 fed d
 quidem
 tum ser
 nus est
 cum tem
 ram op
 dum pr
 se inuita
 libertate
 prā ira v
 tibus &
 ros euas
 gnantes
 ad extre
 tentes, I
 hunc nu
 ARG
 praeclare
 certami
 menem
 ferunt n
 morbis
 tudine c
 fas coler
 mina &
 beratam
 mulieri
 multis
 numeru
 LXXVII
 uinitus
 tate inte
 tria host
 propugn
 non sine
 dem rep
 terum re
 vrbe p
 viextur
 quae in
 a ciuibu
 dedicati
 ma die,
 nunc qu
 apud Ar
 ca (id est
 libus tu
 velis vel
 muliere
 norum
 runt: qu
 minia a
 runt, qu
 do cum
 αὐτοῖς
 πᾶσι
 ἀπὸ εὐ

vnamq; tunicam secum auferente. Mulieres autē Chios obiurgabant, quod armis dimissis nudi per hostes essent exituri. cumq; hi diceret iureiurādo adhibito se id promississe, monuerunt ne arma relinquere, sed hostibus dicerent hastam esse loco chlypeū, clypeum loco tunicæ viro animoso. Cum obtēperassent Chii, libereq; aduersus Erythræos locuti arma ostenderent: territi eorum audacia Erythræi sunt, nemoq; eorum accessit aut prohibuit, sed discessum eorum gratum habuerunt. Atq; hi quidem à mulieribus edocti audere, hoc modo tum seruati sunt. Sed nihilo minoris virtutis facinus est Chiarum mulierum, longo post perpetratum tempore. Philippus Demetrii F. urbem Chiorum oppugnans, superbum ac barbaricum edictum proposuerat, quo seruos ad defectionem ad se inuitabat, pollicens iis dominarum coniugia & libertatem. Mulieres vero atroci atq; effera correptæ ira vna cum seruis, ipsis quoq; vna indignantibus & auxilium ferentibus, cum impetu in muros euaserunt, lapidesq; & tela congerentes, ac pugnantibus exhortantes & animantes, ipsæq; etiam ad extremum hostem profligantes & telis impetentes, Philippum repulerunt: cum quidem ad hunc nullus omnino seruorum transiisset.

ARGIVÆ. Inter res à mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius extat facinus certamine quod Argiue pro patria aduersus Cleomenem Telefillæ poetriæ hortatu obiuerūt. Hanc ferunt nobili ortam familia, cum esset corpore morbis obnoxio, deos de paranda bona valetudine consuluisse: oraculoque monitam ut Musas coleret, dea obtemperasse, studiumque in carmina & harmoniam collocasse: & cum morbo liberatam esse, tum ob poeticam in admiratione mulieribus fuisse. Cum Cleomenes Spartæ rex multis Argiuorum occisis (fabula est quod quidam numerum eorum perhibent 100 010 010 1000 LXXVII.) ad ipsam urbem duceret, impetus & diuinitus quædam iniecta audacia mulieres quæ ætate integra essent excitauit ad propulsandos à patria hostes. Proinde Telefilla duce arma capiunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenē quidem repulerunt, multos suorum desiderantē. alterum regem Demaratum (vt Socrates ait) qui in urbem peruenerat, & Pamphyliacū occupauerat, vi exturbarunt. Hoc modo vrbe seruata, mulieres quæ in pugna ceciderāt, in via Argiua sepultæ sunt à ciuibus: superstitibus autem præmium virtutis dedicatio Martis cōcessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in nouilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argiuos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis & lænis, viros muliebribus vittis ac velis vestientes. Virorum penuriam vt exsarcirēt, mulieres nō (vt Herodotus narrat) seruis, sed vicinorum optimis in ciuitatem receptis coniunxerunt: quos illæ videbantur contemnere & ignominia afficere in concubitu. Itaque legem posuerunt, quæ nuptas barbam iubebat habere, quando cum viris concumberent.

Ποιησάμενοι πολίτας τοὺς ἀείροις συνήκισαν τὰς γυναῖκας. ἐδόκει δὲ καὶ τοὺς ἀπμαζῆν καὶ ποιεῖν ὅτι τὰς συγκαθεύδειν, ὡς χεῖρνας. ὅταν ἔθεντο νόμον τὸν κελεύοντα, πᾶσι δὲ εἶν ἐχούσας σωμαπαύεσθαι τοὺς ἀνδράσι τὰς γεγαμημένας.

A μίαν ἐκάστου κίματιον, ἄλλο δὲ μηδὲν ἔχοντος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐκάκιζον αὐτοὺς, εἰ πορεύοντο τὰ ὅπλα, γυμνοὶ δὲ τῶν πολεμίων ἐξίασιν. ὁμομυκέναι δὲ φασχόντων, ἐκέλευον αὐτοὺς τὰ μὲν ὅπλα μὴ καταλιπεῖν, λέγειν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίοις ὅτι χλαῖνα μὲν ἔστι τὸ ξυσόν, χιτῶν δὲ ἡ ἀσπίς, ἀνδρῶν θυμὸν ἔχοντα. πεισθέντων δὲ ταῦτα τῶν Χίων, καὶ πρὸς τοὺς Ἐρυθραίοις παρρησιαζομένων, καὶ τὰ ὅπλα δεικνύοντων, ἐφοβήθησαν οἱ Ἐρυθραῖοι τὴν τολμήν αὐτῶν, καὶ ὁσδεῖς πρὸς ἡλθεν ὁσδεῖ ἐκώλυσεν, ἀλλ' ἠγάπησθαι ἀπαλλαγῆναι. ἔπειτα μὲν οὖν παρρησίαν διδάξαντες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οὕτως ἐσωθήσαν. Τούτου δὲ ὁσδεῖν τι λειπόμηνον ἔργον ἔρεται καὶ χεῖροὺς ἔτερον πολλοῖς ἐπεσχέθη τῆς Χίων γυναιξίν, ὅτινινα Φίλιππος ὁ Δημητρίου πολιορκῶν τὴν πόλιν ἐκίρρυξε κήρυγμα βαρβαρὸν καὶ ὑπερήφανον, ἀφίστασθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπὶ ἐλευθερία καὶ γάμῳ τῆς κεκτημένης, ὡς σιωπικῶν αὐτοὺς τῆς τῶν δεσποτῶν γυναιξί. δεινὸν δὲ αἱ γυναῖκες καὶ ἀγέρον θυμὸν λαβοῦσαι, μετὰ τῶν οἰκετῶν καὶ αὐτῶν σωμαπαυκτιώτων καὶ συμπεσόντων, ὤρμησαν ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ τεῖχη, καὶ λίθοις καὶ βέλη πρὸς φέρουσαι, καὶ πρὸς ἀκελεύοντα καὶ πρὸς λιπαροῦσαι τοὺς μαχομένους, τέλος δὲ ἀμυνόμεναι καὶ βάλλουσαι τοὺς πολεμίους, ἀπώσαντο τὸν Φίλιππον, ὁσδεῖνος δούλας τοπαρεῖσθαι ἄπο τῶν ἀποσάντων πρὸς αὐτόν.

ΑΡΓΕΙΑΙ. Οὐδενὸς δὲ ἦτον ἐνδοξόν ἔστι τῶν κατὰ τὴν ἀπεπρασμένην γυναιξίν ἔργων, ὁ πρὸς Κλεομένην πρὸς Ἄργους ἀγών, ὃν γανίσαντο Τελεσίλλης τῆς ποιητικῆς πρὸς τριφασίδης. ταῦτα δὲ φασιν οἰκίας εἶσαι ἐνδοξῆ, τὰ δὲ σῶμα πνοσηματικὴν, εἰς θεὸς πέμψαι πρὸς ὑγείας, καὶ χρῆσθαι αὐτῇ μούσας τεραπέδειν, πειθομένη τῇ θεῷ καὶ ὅτι τελεμένη ὡδὴ καὶ ἀρμονία, τὰ τε παλαιὰ ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, καὶ θαυμάζεσθαι ἀπὸ ποιητικῶν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, πολλοὺς ἀποκτείνας, (οὐ μὲν, ὡς ἐνίοι μυθολογοῦσιν, ἐπὶ αὐτῆς ἐβδόμηκεντα καὶ ἐπτακισίους πρὸς ἐπτακισχιλίοις) ἐβδόμην πρὸς τὴν πόλιν, ὄρμη καὶ τολμή δαυμόιος παρέστη τῆς ἀκμαζούσας τῶν γυναικῶν ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους ὑπὸ τῆς πατρὸς ἡρωμένης δὲ τῆς Τελεσίλλης ὅπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἐπαλξίν ἰσάμεναι κύκλω τὰ τεῖχη πρὸς ἐπέφαι, ὡς τε θαυμάζειν τοὺς πολεμίους. τὸν μὲν οὖν Κλεομένην πολλῶν πεσόντων ἀπεκρούσαντο τὸν δὲ ἔτερον βασιλέα Δημάρατον (ὡς Σωκράτης φησὶν) ἐν τῆς ἡρώμηνος καὶ κλεομένης τὸ Παμφυλιακὸν, ἐξέωσαν. οὕτω δὲ τῆς πόλεως πρὸς ἡρώμηνος, τὰς μὲν πεσούσας ἐπὶ τῇ μάχῃ τῶν γυναικῶν, ὅτι τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀργείας ἔταψαν, τῆς δὲ σωτῆστος ὑπόμνημα τῆς ἀεισεύας ἔδδσαν ἰδρύσασθαι τὸν ἐνυάλιον. τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἐβδόμη λέγουσιν ἰσάμενους μιλῶς, οἱ δὲ νομίζουσι γινέσθαι τῆ νῦν μὲν τετάρτου, πάλαι δὲ Ἑρμῆου πρὸς Ἀργείοις, καθ' ἣν μέγιστον τὰ ὑβριστικὰ τελεῖται, γυναῖκας μὲν ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ καλύπτροις ἀμφιεννιώτες. ἐπιδουροθύμνοι δὲ τὴν ὀλιγαριθμίαν, οὐχ (ὡς Ἡρόδοτος ἰσορεῖ) τοὺς δούλους, ἀλλὰ τῶν γυναικῶν.

ΠΕΡΣΙΔΕΣ. Πέρσας Ἀστυάγου βασιλέως καὶ Μήδων ἀποστῆσας Κύρου, ἠτήθη μάχη φέρουσι δὲ τοῖς Πέρσας εἰς τὴν πόλιν, ὀλίγον ἀπεχόντων σιweis πεσεῖν τῶν πολεμίων, ἀπλώτησαν αἱ γυναῖκες παρὰ τῆς πόλεως, καὶ τοῖς πέπλοις ἐκ τῶν κείτων μερῶν ἐπάρασαν, Ποὶ φέρεσθε (εἶπον) ὡς κείσοι πύτων αἰθέρων, οὐ γὰρ εἰσαὶ τὰ γὰρ διώσατε καταδιώμα φέρουτες, ὅθεν ἐξέρχεται. Ταῦτα τὴν ὄψιν ἄμα καὶ τὴν φωνὴν ἀδεαδέντες οἱ Πέρσαι, καὶ κακίσαντες ἑαυτοῖς, ἀέτρεφαί τε καὶ συμβαλόντες ἐξ ἄρχῆς ἐτρέφαντο τοῖς πολεμίοις. ἐκ τούτου κατέστη νόμος, εἰσελάσαντος βασιλέως εἰς τὴν πόλιν, ἐκάστην γυναῖκα χρυσοῦ λαμβάνειν, Κύρου νόμοθετήσαντος. Ὡς γὰρ φασὶ τὰ τε ἄλλα μοχθηρῶν καὶ φιλοκέρδεσσι βασιλέων ὅτι, ὡς ἐκαμψαί τὴν πόλιν αἰεὶ καὶ μη παρελθεῖν, ἀλλ' ἀποστρέψαι τῆς δωριάς τὰς γυναῖκας. Ἀλέξανδρος δ' καὶ δις εἰσήλθε καὶ ταῖς κούσας διπλοῦ ἔδωκε.

ΚΕΛΤΑΙ. Κελτοῖς, παρὶν Ἰσθαλείν Ἀλπεῖς καὶ κατοικῆσαι τῆς Ἰταλίας, ἐν τῷ νότον καὶ ἄρξαι, εἰς ἐμπροσθεν δεινὴ καὶ δεσπότης παυσος, εἰς πόλεμον ἐμφύλιον παρῆλθεν αἱ γυναῖκες ἐν μέσῳ τῶν ὀπλων ἡρόωσαν, καὶ ὡς ἀλαβῆσαι τὰ νίκην διήτησαν οὕτως ἀμέμπως καὶ δέκεναι, ὥστε φιλίαν πᾶσι φαιμασθῆν καὶ κατὰ πόλεις καὶ κατ' οἴκους ἡμέσαι παρὰ πύργους. ἐκ τούτου διετέλει παρὰ τὴν πόλεμον καὶ εἰρήνης βουλομένων μὲν τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παρὰ τὴν συμμάχους ἀμφίβουλα δι' ἐκείων βραβύοντες. ἐν γὰρ τῷ παρὰ Αἰνίβαν σιweis ἡμέσαι ἐγείναιτο, Κελτῶν μὲν ἐγκαλωμένων Καρχηδόνιοι, τὸς ἐν Ἰβηρία Καρχηδόνιον ἐπάρχους καὶ στρατηγούς (εἶ) δικασίας. αἱ δὲ Καρχηδόνιοι Κελτοῖς ἐγκαλωσιν, τὰς Κελτῶν γυναῖκας.

ΜΗΛΙΑΙ. Μήλιοι γῆς χεῖροντες ἀμφιλαφούς, Νυμφαῶν ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας ἐποίησαντο, ἔον ἀνδρα καὶ κάλλι ἀφ' ἑρῆς. τὸ θεοῦ πλὴν κελύσαντος αὐτοῖς, ὅπου δὲ ἀποβάλλωσι πύκτωρ κρημῆρας, ἐκείνη καπικεῖν, σιωπέσει τῇ Καρία παρὰ ἀλαδον αὐτοῖς καὶ ἀποβάσι, τὰς ναῦς ὑπὸ χειμῶος ἀφ' ἑρῆς. τῶν δὲ Κερῶν οἱ Κρυάσσαν οἰκιστῆς, εἴτε τὴν ἀποικίαν οἰκίσαντες, εἴτε δεισαντες αὐτῶν τὴν πόλιν, ἐκέλευον οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς, καὶ τὴν χεῖρα μετέδωκαν. εἴτα πολλὴν ἐν ὀλίγῳ χεῖρα λαμβανούσας αὐξήσαι ὀραῖτες, ἐπεβούλευον ἀνελεῖν, διωχθῆναι ἡνὰ καὶ τοῖς παρὰ ἀλαδον. ἔτυχε δὲ Κερῆν παρθένος ἐρωσά τῷ Νυμφαῶν, καὶ λαθάνουσα τοῖς ἀγοῖς (ἐκαλεῖτο δὲ Καφῆν) παρὰ ἀλαδον ὅ τούτων οὐ διωχθῆναι τὸν Νυμφαῶν παρὰ ἀλαδον, ἀξήγειρε τὴν ἀφ' ἑρῆς αὐτῶν τῶν πολιτῶν. ὡς οὖν ἦσαν οἱ Κρυάσσαι καλωῦντες αὐτοῖς, ὅτι ἔφη νόμον ὁ Νυμφαῶν Ἑλλήσιν (εἶ) βαδίζειν ἐπὶ δεῖπνον αἰθρῶν γυναικῶν. ἀκούσαντες δὲ οἱ Κερῆς ἐκέλευον ἄγειν καὶ τὰς γυναῖκας. οὕτω δὲ φερόσας τὰ παρὰ ἀλαδον Μήλιοις, ἐκέλευον αὐτοῖς μὲν ἀπόπλους ἐν ἡμαθίαις βαδίζειν, τῶν δὲ γυναικῶν ἐκάστην ἕξος ἐν τῷ χεῖρῳ κρημῆσαι, καὶ κατέκειτο παρὰ τὸν αὐτῆς.

ἐπει δὲ τὸ δεῖπνον μεσοῦτος ἐδόθη ὁ σιωθήμα πύκτωρ Καρῶν, καὶ σιωθήσαντο τὸν χεῖρον οἱ Ἕλληες, αἱ μὲν γυναῖκες ἄμα πᾶσαι τοῖς χεῖρῳ δι' ὄχρον, εἰ δὲ τὰ ἕξος λαβόντες ἐπέθεντο τοῖς βαρβάροις, καὶ διέφθειραν αὐτοῖς ἄμα πύκτωρ ἀκτισταῖοι ὅ τὴν χεῖρα, καὶ τὴν πόλιν ἐκέλευον καταβαλόντες, ὡς οἰσιν ἑτέραν, ἐν νύκτι Κρυάσσαν ὠϊόμασαν.

A PERSIDES. Cyrus cum Persas ab Astyage rege & Medis abalienasset, proelio victus est. Persis autē fuga se ad urbem recipientibus, cum parum abesset quin simul hostes irruerent, occurrerunt ante urbem mulieres, vestibusq; sursum ab inferioribus partibus attractis, dixerunt: Quo fugitis omnium hominum pessimi: non quidem fuga hac penetrare potestis, vnde exiistis. Hoc spectaculum, atq; hæc vox pudorem incussit Persis, seque ipsos culpantes conuersi sunt, & instaurata pugna hostes fuderunt. Inde lex posita à Cyro est, ut quoties rex in urbem intrat, singulis mulieribus aureus detur. Ochum ferunt, alioquin etiam prauum hominem & regum auarissimum, semper circumiuisse urbem, neq; ingredi vnquam voluisse, itaq; mulieres dono defraudasse. Alexander vero bis intrauit, & grauidis duplum dedit.

B CELTICÆ. Celtæ, antequam Alpes transgressi Italiæ eam obtinerent partem quam nunc incolunt, è graui & implacabili discordia in bellum inciderant ciuile. Mulieres autem inter media arma progressæ, cognitæ cōtrouersis, tam dextre eas & inculpate diiudicauerunt, ut admirabilis earum ex arbitrio amicitia omnium cum omnibus per vrbes singulasque familias exstiterit. Itaq; in posterum à Celtis mos seruatus est, ut consultationibus de bello & pace mulieres suas adhiberent, & lites cum sociis ortas earum opera disceptarent. Quare in suo etiam fœdere, quod cum Annibale iecerunt, scripserunt: si Celtæ haberent quo nomine Carthaginenses accusarēt, iudicium fore Carthaginensium ducum ac præfectorum in Hispania: si vero Carthaginenses Celtis aliquid obiicerent, causæ cognitionem futuram penes Celtarum mulieres.

C MELIÆ. Melii cum solo ampliore indigerent, Nymphæo iuuenē pulcerrimo coloniz ducendæ præfecto, nauigauerunt, deo iubente ibi habitare, vbi à quibus portabantur amitterent. Accidit autem ut cum ad Cariam nauibus applicatis egressi in terram essent, naues tempestate perderētur. Cares autem qui Cyassam incolebant, siue inopiam eorum miserati, siue audaciam metuētes, habitare eos secum iusserunt, parteq; agri sui impertuerūt. deinde, cum viderent eos breui temporis spacio magna fecisse incrementa, per insidias eos interficere statuerunt, conuiuio ad hoc instructo. Forte virgo quædā Caria, nomine Caphena, Nymphæi amatæ. quæ cum ista agerentur, non sustinens salutē amasii negligere, cōsiliū ei ciuium aperuit.

D Cum ergo Cyassenses venirent eos vocatum, respondit Nymphæus moris non esse Græcis, ad cœnā venire sine mulieribus. quo audito Cares, eas ut se cum adducerent, iusserunt. Tū Nymphæus re Meliis exposita, ipsos tunicatos & inermes secum iræ ad cœnam iussit, mulierum autem quamque gladium sub sinu gestare & suo marito assidere. Sub mediam cœnam cum Cares tesserā dedissent, Græci articulum temporis rei gerendæ adesse sentientes, simul omnibus vxoribus sinus pendentibus gladios arripuerunt, barbarosq; adorti vniuersos interfecerunt: agroq; & vine ea potiti, aliam nouā condiderunt, Cyassamq; nouam appellauerunt.

E Cum ergo Cyassenses venirent eos vocatum, respondit Nymphæus moris non esse Græcis, ad cœnā venire sine mulieribus. quo audito Cares, eas ut se cum adducerent, iusserunt. Tū Nymphæus re Meliis exposita, ipsos tunicatos & inermes secum iræ ad cœnam iussit, mulierum autem quamque gladium sub sinu gestare & suo marito assidere. Sub mediam cœnam cum Cares tesserā dedissent, Græci articulum temporis rei gerendæ adesse sentientes, simul omnibus vxoribus sinus pendentibus gladios arripuerunt, barbarosq; adorti vniuersos interfecerunt: agroq; & vine ea potiti, aliam nouā condiderunt, Cyassamq; nouam appellauerunt.

Caphena autem Nymphæo nupsit, dignamque beneficio gratiam & meritos honores consecuta est. Digna autem est admiratione mulierum taciturnitas atque audacia, & quod nulla earum inter tam multas ne inuita quidem præ metu officium prodidit.

TYRRHENÆ. Tyrrheni cum Lemnum & Imbrum occupassent, Atheniensium mulieribus Braurone abreptis filios procreauerunt, quos ut semibarbaros Athenienses infulis expulerunt. Hi cum Tænarum appulissent, Lacedæmoniis in feruili seu helotico bello vtilem præbuerunt operam, ideoque ciuitate & matrimoniis dignati sunt. Quod autem in senatum & ad consilia non adhibebantur, venerunt in suspicionem quasi nouarum rerum moliendarum causa coirent. Itaque à Spartanis comprehensi & in carcerem coniecti, accurate custodiebantur, cupientibus liquidis & stabilibus eos conuincere argumentis. Captorum vero vxores ad carcerem venerunt, multisque obsecrationibus & precibus à custodibus impetrauerunt, vt ad maritos intromitterentur, salutaturæ eos & compellaturæ. Postquam intro venerunt, celeriter viros secum permutare vestes iusserunt, muliebribusque in vestibus exire. Ita mulieres quidem paratæ ad omnia aduersa in carcere manserunt, viros autem decepti custodes pro vxoribus dimiserunt. Exinde Tyrrheni Taygeta occupauerunt, helotesque ad defectionem suamque societatem pertraxerunt. qua re Spartani cum in magnum venissent metum, pacem cum iis per internuncios composuerunt, ea conditione, vt receptis vxoribus, acceptaque pecunia & nauibus discederent, alibique agrum & urbem nacti, coloni Lacedæmoniorum cognatique haberentur. Fecerunt hoc Pelasgi, Polli duce & fratre eius Craida Lacedæmoniis. ac pars quidem eorum in Melo sedem fixit: plerique cum Polli in Cretam nauigarunt, oraculique euentum periclitati sunt. responsum enim fuerat, vbi deam & anchoram amississent, fore finem errorum, ibique eis esse urbem condendam. Cum ergo ad locum Cretæ, qui dicitur Cherronesus (id est peninsula) appulissent, noctu panici terrores oblatis iis sunt. quibus consternati tumultuaria festinatione naues conscenderunt, relicto in terra Dianæ simulacro, quod à maioribus acceperant Braurone in Lemnum aduectum, & à Lemno semper secum circumtulcrant. Cum autem tumultu sedato nauigantes id desiderarent, Pollis, qui simul etiam anchoræ vnguem deesse senserat, (vi enim attracta anchora is in saxosis, vt apparet, locis abruptus erat) oraculum Pythiæ finem suum consequi iam dicens, signo dato retro nauigauit in Cretam, occupauitque regionem, multisque pugnis cum vicisset hostes, Lycum aliasque vrbes in suam potestatem redactas incoluit. Itaque Lycii & Atheniensium se cognatos matrum causa ducunt, & Spartanorum colonos.

LYCIÆ. Fabulosum est quod euenisse in Lycia dicitur, quanquã ei fama testimonium ferat. Sic autem narratur. Amisodarus, quem Isaram Lycii nominant, ex colonia Lyciorum quæ apud Zeleiam erat cum nauibus venit piraticis, duce Chimaro, homine bellicoso, cæterum crudeli & effero. eius nauis in præleone in puppi, draconis habebat insigne.

A η δὲ Καφίη τῶν Νυμφαίων γαμήθεισα, πρὶν καὶ γένεσθαι τῶν ἀβεργείων παρέπουσαν. ἄξιον οὖν ἀγαθῶν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν σιωπῆν καὶ τὸ δρᾶσος, καὶ τὸ μηδεμίαν ἐν πολλῶν μηδὲ ἀκροῦσαν ὑπὸ δόλιας κακῶν ἡμέρας.

TYRRHENIDÆΣ. Τυρρῆνων πίνω τῶν Ἀἰγυπίων καὶ Ἰμβροῦ καταχρότων, ἀρπασσάντων τῶν Βαυρωνῶν καὶ Ἀθηναιῶν γυναῖκας, ἐγένοντο παῖδες, οἷς δέησαν Ἀθηνῶσι μὲν ἔσοφθαροὺς οὐκ εἶναι ἐκ τῶν νήσων, οἱ δὲ εἰς Τάναρον κατέβησαν, ἐγένοντο γρησμοὶ Σπαρτιάταις πρὸς τὸν εἰλωπικὸν πόλεμον, καὶ εἶχε τὸ τοῦ πολιτείας καὶ γάμου τυχόντες, οὐκ ἀξιοῦντο δὲ ἀρχαίων καὶ βασιλῆς, ὑπόνοιαν ἔχον ὡς ἐπὶ νεωτεριστῶν στυγερῶν καὶ ἀνομιῶν τὰ κατὰ τὰ κινεῖν. συλλαβόντες ἔν αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ καθίρξαντες, ἐφύλακτον ἰσχυρῶς, ζητοῦντες εἰ εἰν σαφέσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχουσιν αἱ δὲ τῶν καθιρξμένων γυναῖκες ἐπὶ τῷ εἰρητικῷ ᾧ ἔργῳ ἔμειναν, πολλὰς ἰκεσίας καὶ δεήσεις παρεθήσαν ὑπὸ τῶν φίλων, ὅσον ἀσπασαοῦ καὶ προσφθεῖν τοῖς ἀνδράσιν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον, ἐκέλευον αὐτοὺς μεταμφινοῦσθαι τὰ καὶ τὰ ἰμέπια, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκείναις ἀπολιπεῖν, τὰ δὲ ἐκείνων σιδεύειν αὐτοῖς ἀπέναντι πρὸς ἀλλήλους. ἡρομῶν δὲ τῶν αἰμῶν ὑπὸ ἐμεινῶν, αὐτῶν τῶν ἑσθῶν καὶ ἀμύμων πρὸς πόματα τὰ δὲ φῶν, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ἔσταπατηντες οἱ φύλακες παρήκην ὡς δὴ γυναῖκας. ἐκ δὲ τούτου καταλαβομένων αὐτῶν τῶν Τάναρον, καὶ τὸ εἰλωπικὸν ἀφισάντων καὶ πρὸς δεχόμενων, οἱ Σπαρτιάταις εἰς πολὺν φόβον κατὰσάντες ἐπεκηρυκθῶσαντο, καὶ διηλλάγησαν ἐπὶ τῶν κημισαοῦ μὲν αὐτοῖς τῶν γυναῖκας, γρήματα δὲ καὶ ναῦς λαβόντες ἐκπέδυσαν, καὶ γῆς τυχόντας ἀλλαχόσε καὶ πόλεως, ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ συγγενῶν νομίζεσθαι. ταῦτα ἔπρατον οἱ Πελασγοὶ, Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακε-

D δαιμονίους λαβόντες. καὶ μέρος μὲν αὐτῶν ἐν Μήλω κατῴκησαν τὸς δὲ πλείους οἱ πρὸς Πόλλιν ἔχοντες, εἰς Κρήτιον ἐπέδυσαν, ἀποπειρώμενοι τῶν λογίων. ἐξηλάθη γὰρ αὐτοῖς, ὅταν τῷ θεῶν καὶ τῷ ἀγκυραῖ ἀπολέσσει, παύσασθαι πλάης, καὶ πόλιν ἐκείνην οἰκίσαι. ὁρμηθεῖσιν οὖν πρὸς τὴν λεγόμενὴν Χερρόνησῳ θόρυβοι πόρικαί πορροπέσσον ὑκλωρ. ὑφ' ὧν ἀφῆσθησαν, ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀχρόμους, ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῆ ἔσανον τῶν Ἀρτέμιδος, ὁ παῖς οὗ αὐτοῖς εἰς Ἀἴγυπτον ἐκ Βαυρωνος κημισθῆν, ἐκ δὲ Ἀἴγυπτος πρὸς τὰς ἀρχαίας ἀποπέδυσαν. ἐπεὶ δὲ τὸ θόρυβον ἀκούσας, ἐπέδησαν αὐτὸ καὶ πλοῦν, ἀμα δὲ ὁ Πόλλις κατέμαθε τὴν ἀκῆρα τῶν οὐρα καὶ μὴ προσπίτα, (βία γὰρ ἐλκυσθῆς, ὡς εἶπεν, ἐν τῷ πᾶσι ὑποπέσει ἀπὸ πρὸς ἀπὸ τῶν ἐλάθη) ἀφῆσθη τὰ πρὸς τὴν φῆσας, ἐσήμασθαι ἀναστρέφειν καὶ κατέχευε τὰ χύρα, καὶ μάχης πολλῆς τῶν ἀπὸ τῶν ἀμύμων ἐπὶ κρησῶν, Λυκτον ἀφῆσθαι, καὶ πόλεως ἄλλας ὑποχρῆσθαι ἐλαβὲν δὲ καὶ νομίζεσθαι αὐτοῖς Ἀθηνῶσις τε ἀφῆσθαι μητέρας καὶ ἡγῶν πρὸς ἡκίαν, καὶ Σπαρτιατῶν ἀπὸ τῶν εἰ.

ΛΥΚΙΑΙ. Τὸ δὲ ἐν Λυκίᾳ ἡμεῖς λεγόμενον, μυθῶδες μὲν ἔστιν, ἔχει δὲ πᾶσι φήμην ὁμοῦ μῦθου εἶναι. Αἰμισώδαρος γὰρ (ὡς φασιν) ὃν Ἰσάραν Λυκιοὶ καλοῦσιν, ἦκεν ἐκ τῆς πρὸς Σίλειαν ἀποικίας Λυκίων, ληστρίας ἄγων ναῦς, ὧν Χίμαρος ἡγεῖτο, πολεμιστῆς μὲν αἰὲρ, ἄμους δὲ καὶ θηριώδης. ἐπὶ τῷ πλοῦν λέοντα μὲν ἔχοντι πρὸς τὴν ἑπίσημον, ἐκ δὲ πρὸς τῆς δρᾶσῶν.

Δελφῶν Μουσ. Miscell. λαοῦ 1.7.

καὶ πολλὰ κακὰ τὸς Λυκίοις ἐποίησεν, καὶ πλοῦσεν τὴν θάλασσαν
 ὅσκιον, ὅσδε τὰς ἐπί τῆς θαλάσσης πόλεις οἰκεῖν. τὸν οὖν ἀπο-
 κτείναντες ὁ Βελλεροφόντης φέρων τὰ πηγάσων διάξας, ἔκ-
 βαλὼν τὴν καὶ τὰς Ἀμαζόνας, ὅσδε τὸν ἐπί τῆς θαλάσσης, ἀλλ
 ἰὼ ἀδικάτατος παρὰ αὐτὸν Ἰοβάτης. ὅθεν εἰς τὴν θάλασσαν
 ἐμβὰς, ἠύξατο καὶ αὐτὸν τῶν Ποσειδῶνι τὴν χάρειν ἀχαρπὸν γε-
 νέσασθαι καὶ ἀνοήτων. εἶτα ὁ μὲν ἀπήλθε κατὰ δὲ ξάμνος, κῦμα δὲ
 ἐξερθὲν ἐπέκλυε τὴν γῆν καὶ τὰ μακρὰ θύρον ἰὼ, ἐπορεύθη με-
 τεωρεῦ τῆς θαλάσσης, καὶ ἀποκρυπτοῦσης τῆς πεδίου. ἐπεὶ δὲ τῶν
 ἀνδρῶν δεομένων τῆς Βελλεροφόντιω ὅτι χρεῖν, ὅσδε ἐν ἐπιθῶν, αἱ
 γυναῖκες ἀνασχεθῆναι τὸς χιτωνίσκους, ἀπήντησαν αὐτῶν.
 πάλιν οὖν ἰὼ ἀσχεθῆναι ἀνασχεθῆναι ὁπίσσω, καὶ τὸ κῦμα
 λέγειται στυγερῶς ἰὼ. πῆν δὲ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ
 θούμνοι τὸ μὲν θάλασσας ἔφασκεν κατὰ τὰς ὑπαγείας τῆς θαλάσσης
 ὡσαν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ πεδίου τὸ πῶτα τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ
 ση ταπεινότερον. ὁ φησὶ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ
 θάλασσαν, ἔκρηξεν τὸν Βελλεροφόντιω, καὶ βία τὸν πελάγους
 ὅτι φερεθῆναι καὶ κατακλύζοντος τῆς πεδίου, τὸς μὲν ἀνδρας
 ὅσδε ἐν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν τῶν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ
 χυθείσας, αἰδοῖς τυχεῖν καὶ ἀποπαῦσαι τὴν ὀργὴν. οἱ
 δὲ ὅλως τὴν λεγόμενον Χίμαιραν, ὅρος αἰτήλιον γερονέαν
 φασὶ, καὶ ποῖν ἀνακλάσας καὶ ἀνακαύσας ἐπὶ τῶν ὄρεσιν ἁλπαῖς
 καὶ πυρῶδες, ὑφ' ὧν αἰὲς τῆς πεδίου σκεδδνυμένων, μὲν ἀνεῖλε
 τὸς καρποῖς. τὸ δὲ Βελλεροφόντιω συμφρονήσαντα, ἔλακ-
 ψαί τὸν κρημνοῦ τὸ λῶτα πιν, καὶ μάστιγα τὰς ἀνακλάσας ἀντα-
 ποσέλλον ἐπεὶ δὲ ὅσκιον ἐτύχθη χάριτος, ὀργὴ παρὰ ἀμυ-
 ναί τρεπέσασθαι τῶν Λυκίων, περὶ τὴν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ τὸν ἰὼ
 κῶν. ἰὼ δὲ Νύμφης ἐπὶ τῶν τετάρτων παρὰ Ἡρακλείας αἰτίαν
 εἶρηκεν, ἠκισα μὲν ὡς ὅσκιον. λέγει γὰρ ὅτι σὺ ἄγχιον ἐπὶ τῆ
 Ξανθίων χώρα καὶ ζῶσα καὶ καρποῖς λυμηνόμνον αἰετῶν ὁ
 Βελλεροφόντης, ὅσδε μὲν ἐτύχθη ἀμοιβῆς. καταρρασα-
 μῶν δὲ τῶν Ξανθίων αὐτῶν παρὰ τῶν Ποσειδῶνα, πῶν τῶν πε-
 δίου ἐξέλιθησαν ἀλμυρίδα, καὶ διέφθαρτο πῶν τῶν πασι, τὸ γῆς
 πικρῶς ἡμορμῆς μέγιστος οὗ τῶν γυναῖκας ἀδεατοῖς δεομέ-
 νας, ὅσδε τῶν Ποσειδῶνι τὴν ὀργὴν ἀφείναι. δὲ καὶ νί-
 μος ἰὼ τοῖς Ξανθίοις μὴ παρὰ ἔθεν ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χημα-
 τίσειν.

ΣΑΛΜΑΤΙΔΕΣ. Ἀνίβα δὲ τῆς Βάρκα, παρὶν ὅτι
 Ρωμαίους φρατῶν, ἐπὶ Ἰβηρία πόλει μεγάλη Σαλματι-
 κῆ παρὰ τῶν ἰωνοῦ, παρὰ τὸν μὲν ἔδφσαν οἱ πολιορκούμενοι,
 καὶ στυγερῶς ποιήσιν ὅσδε τῶν ἰωνοῦ, Ἀνίβα τειχεῖσιν
 δόντες ἀργυρίου πάλαντα καὶ τειχεῖσιν ὁμήρους. ἀνέν-
 τος δὲ τὴν πολιορκίαν ἐκείνου, μεταγρόντες ὅσδε ἐπὶ τῶν ἰωνοῦ
 ὧν ὁμολόγησαν. αὐτῶν οὖν ἐπιφάντος αὐτῶν, καὶ τὸς φρα-
 τῶν ὅτι ἀφρατῶν χημάτων κελύσαντος ὅτι χρεῖν τῆ
 πόλει, πῶν τῶν πασι καταπλαγῆτες οἱ Βάρβαροι, στυγερῶς
 ῆσαν ὅσδε τῶν ἰωνοῦ τοῖς ἐλδοῖσιν, ὅπλα καὶ χημα-
 τα καὶ ἀνδράπεδα καὶ τὴν πόλιν καταλιπόντας. αἱ δὲ γυ-
 ναῖκες οἰόμεναι τῶν μὲν ἀνδρῶν φωρῶσαι ἕκασον ἐξίοντα
 τοῖς πολεμίοις, αὐτῶν δὲ ὅσκιον ἀφασαί, ξίφη λαβῶ-
 σαι καὶ ἀποκρύψασαι, στυγερῶς πῶν τῶν ἀνδρῶν. ὅσδε ἐλ-
 γόντων δὲ πῶν τῶν, ὁ Ἀνίβας φερεθῆναι Μασσαυλίων ὅτι
 ῆσας, ἐπὶ τῶν παρὰ τῶν στυγερῶς αὐτῶν, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν
 πόλιν ἀπῆκτως ἐμπισόντες δῆρπαζον. πολλὰν δὲ ἀρῶν,
 οἱ Μασσαυλίοι χαρτερεῖν ὅσκιον ἠδύωσαντο βλέποντες,

A Multum is mali fecit Lyciis, infestumque habuit
 mare, ut neque nauigari hoc, neque maritimæ vr-
 bes habitari possent. Hūc cū interfecisset Bellerophontes,
 fugientem Pegaso infecutus, & Amazones quoque eiecisset,
 nullam retulit ab Iobate gratiam, sed est ab eo iniustissime tractatus. Ita-
 que ad mare accessit, ac Neptunum precatus est
 ut Iobata regionem sterilem inutilemque redderet,
 votisque factis retro discessit. Fluctus autem
 elatus terram inundauit: eratque atrox spectaculum,
 cum sublime mare sequeretur eum & agros occultaret.
 Cum deprecantes viri Bellerophontem non mouerent,
 mulieres occurrerunt ei, tunicis sublatis corpora denudantes.
 itaque præ pudore eo retro recedente, fluctus quoque (ut aiunt)
 simul recessit. Alii fabulam vitantes, non execrationibus
 mare ab eo adductum dicunt: sed cum pinguis-
 sima pars planicie ad mare esset humilior, supercilium
 montosum, quod præter litus maris porrectum vndas
 arcebat, fuisse à Bellerophonte perruptum: cumque
 mare vi inferretur, & planiciem illuue tegeret,
 viros Bellerophontem deprecando nihil impetrasse,
 mulieres autem facto agmine circumfusas obtinuisse
 ut ipsas reueritus iram poneret. Sunt qui affirmant,
 Chimæram illam poetarum fabulis nobilitatam,
 montem omnino fuisse Soli oppositum, in quem
 Solis radii cum reflecterentur, & æstum vehementem
 ac quasi igneum in planiciem retorquerent,
 factum esse ut fruges marcescerent. Bellerophontem
 autem causa mali intellecta, præcipiti eam partem
 quæ erat læuissima, & maxime Solis radios reflectebat,
 excidisse. cumque ei non haberentur gratiæ,
 iratum ad vlciscendum Lycios se contulisse,
 à mulieribus autem fuisse placatum. Nymphis
 quarto de Heraclea libro causam adfert à fabula
 maxime remotam. Aprum, qui in agro Xanthio
 animalia & fructus perderet, fuisse interemptum
 à Bellerophonte, neque ei ullam relatam gratiam.
 Itaque eum Xanthios fuisse execratum, impetrasse
 que ut totum solum falsuginem emitteret,
 terræque amatore indito omnes fruges corrumpere-
 rentur. idque durasse, donec mulierum
 victus reuerentia deprecantium, Neptunum
 exorauerit ut finem iræ faceret. Atq; hinc legem
 esse apud Xanthios, ut non à patribus, sed à matribus
 nomina sumant.

SALMANTICÆ. Cum Annibal Barcæ F. antequam bellum
 Romanis inferret, in Hispania Salmanticam urbem
 magnam oppugnaret, metuentes sibi oppidani,
 promiserunt imperata se facturos, daturisque
 Annibali CCC argenti talenta, & CCC obsides.
 ut Annibal ab obsidione destitit, mutata
 Salmantici sententia promissis non steterunt.
 Itaque reuersus est, urbemque diripiendam
 militibus proposuit. Ibi tum prorsus perterriti
 barbari, pacti sunt, ut liceret liberis corporibus
 discedere tunicatis, relicta vrbe, armis,
 opibus, & mancipiis. At mulieres ratae in
 viros inquisitum singulatim, se exploratum
 non iri, gladiis sumptis occultatisque viros
 exeuntes comitatae sunt. Egressis omnibus
 Annibal custodia causa Masæfylis addidit,
 inque suburbio eos his stipatos continuit:
 reliqui promiscue urbem diripuerunt. Masæfylii
 autem magnam agi prædam cernentes,

cont
 tenti
 tes for
 petere
 sunt el
 nonnu
 na Bar
 quam
 tis,
 effug
 quos
 tes cum
 cibis
 impetr
 Mi
 atrox
 causa,
 ries ven
 parata,
 alienati
 ditas,
 impetu
 voleban
 que allo
 dis om
 que call
 nitus im
 lidior,
 mulgau
 diomor
 Hæc lex
 no abol
 cupidit
 næ ind
 nihil for
 maxim
 imagin
 runt de
 C I A
 publica
 tem lud
 erant. s
 bant, in
 bant, ad
 plures an
 la vni de
 rent. Mu
 ma dicar
 norum
 ginitati
 vlla fuit.
 Phoc
 occupass
 Sacrum
 lieres, q
 atq; per
 sam vene
 sese redi
 sis obdor
 verita, n
 be, Phoc
 iniuria a
 procurr
 gressæ d
 dederun
 ritus hoc
 ad fines

continere se amplius, aut captiuorum custodire in-
tenti esse non potuerunt: sed indigno suam feren-
tes sortem, ipsi quoq; abiuerunt vt prædæ partem
peterent. Interim mulieres viros suos exhortatæ
sunt clamore, eisq; gladios tradiderunt. atq; adeo
nonnullæ ipsæ custodes sunt adortæ: inter quas v-
na Bannoni interpreti hastam eripuit, eaq; ipsum,
quamuis thorace indutum, ferit. viri alius fuga-
tis, aliis occisis, frequentes vna cum mulieribus
effugerunt. Annibal nuncio rei accepto insecutus,
quos in fuga arripere potuit, necauit: reliqui, mon-
tes cum attigissent, cede euitata, postmodo suppli-
cibus missis deprecatoribus, gratia impunitateq;
impetrata, in urbem ab eo sunt reducti.

MILESIAE. Milesias virgines quodam tempore,
atrox animi & absurda incessit perturbatio. qua de
causa, incertum: nisi quod putabatur aeris tempe-
ries veneno infecta, & ad insaniam excitandam
parata, mutationem istam animorum atque ab-
alienationem effecisse. Subito omnes mortis cupi-
ditas, & ad vitam suspendio finiendam furiosus
imperus egit. & multæ clam consecutæ sunt quod
volebant. Verba & lacrymæ parentum, amicorū-
que alloquia nihil agebant, sed sese interficien-
dis omnem ipsas custodientium industriam at-
que calliditatem vincebant. ita vt calamitas diui-
nitas immissa, & remediis humanis videretur va-
lidior, donec quidam homo prudens legem pro-
mulgavit, quæ iuberet omnes quæ sibi suspen-
dio mortem cōsciuisent, nudas per forum efferri.
Hæc lex sancita, non inhiuit modo, sed & omni-
no aboleuit illam qua virgines laborabant mortis
cupiditatem. Magnum vero argumentum est bo-
næ indolis ac virtutis, metus ignominia: & quod
nihil formidantes mortē ac dolorem, quæ omniū
maxime terribilia habentur, turpitudinis tamen
imaginationem non pertulerunt, neq; sustinue-
runt dedecus post mortem ipsis euenturum.

CIAE. Ciani virginibus mos erat, vt ad sacra
publica coirent, diemq; vna exigerent. proci au-
tem ludentium & choreas ducentium spectatores
erant. sub vesperam autem singularū domos adi-
bant, inuicemq; parentibus & fratribus inferuie-
bant, adeo vt pedes eorum abluerent. Sæpe eandē
plures amabant, ita modeste atq; legitime, vt puel-
la vni desponsa, reliqui statim eam amare desine-
rent. Muliebris autem huius modestiæ, vt in sum-
ma dicam, hic fuit fructus, quod apud Cianos an-
norum 1000 spatio neq; adulterii vllius, neq; vir-
ginitati oblatis extra matrimonium vitii mentio
vlla fuit.

PHOCIDES. Cum Phocensium tyranni Delphos
occupassent, contraq; eos à Thebanis bellum, qd
Sacrum vsurpatur, gereretur: Baccho additæ mu-
lieres, quas Thyadas vocant, furore correptæ, a-
ctæq; per noctem erroribus, imprudentes Amphif-
sam venerunt: vtq; erant defatigatæ, nec dum ad
sefe redierant, corporibus sparsim in foro demif-
sis obdormiuerunt. Amphissensium autem vxores
veritæ, ne quia multi tyrannorum milites ea in vr-
be, Phocensibus nimirum fœdere iuncta, aderant,
iniuria aliqua Bacchis fieret: in forum vniuersæ
procurrerunt, tacitæq; in orbem adstātes, neq; ag-
gressæ dormientes, somno solutis aliæ aliis operā
dederunt, cibumq; obtulerunt, tandemque à ma-
ritis hoc impetrauerunt, vt eas tuto deductas ipsæ
ad fines vsq; comitarentur.

A ὁδὲ τῆ φυλακῆ τὸν νοῦν παρῆγον, ἀλλ' ἠδ' ἄνθρωποι, καὶ ἀπεχόμενοι ὡς μετέζοντες τῆς ὠφελείας. ἐν τῷ τῷ δὲ αἰ-
γυαῖκας ἐμβόησασα τοῖς ἀνδράσι τὰ ξίφη παρέδδσαν, ἵ-
μαι δὲ καὶ δι' ἑαυτῶν ἐπετίθεντο τῆς φερούσῃ. μία δὲ καὶ
ἀγγέλιον ἔλαρπάσα Βαίωνος τῷ ἑρμηνεύει, αὐτὸν ἐκεί-
νον ἔπαυσε (ἔτυχε ὃ τρωακισμένος) τῷ δὲ ἄλλων τῶν μὲν
καταβαλόντες, τῶν δὲ τρεφάμενοι, διεξέπεσον ἀδρόι μετὰ
τῷ γυαῖκῶν. πυθόμενος δὲ ὁ Ἀνίβας καὶ διώξας, τῶν μὲν
καταλειφθέντας εἶλεν· οἳ δὲ τῷ ὄρων ἑπιλαβόμενοι, ὡς
χρημα μὲν διέφυγον, ὕστερον δὲ πέμψαντες ἰκετησίαι, εἰς
B τὴν πόλιν ὑπὸ αὐτῶν κατήχησαν, ἀδείας καὶ φιλανθρω-
πίας τυχόντες.

ΜΙΛΗΣΙΑΙ. Τὰς Μιλησίων ποτὲ παρθένοις δὴνὸν
πάθος καὶ ἀλλόκοτον κατέχευε, ὅτε δὴ πινος αἰτίας ἀδ' ἔλα. μά-
λιστ' ὃ εἰκάζετο κερσὶν ἐκστατικὴν καὶ φαρμακὰν λαβὼν
ὁ ἀὴρ, ἔσπῃν αὐταῖς καὶ ὡς φερούσῃ τῆς ἀφαινοῖας ἐνργά-
σασθαι. πύσας μὲν γὰρ ἔλαφνης ἐπιθυμία θανάτου καὶ
πρὸς ἀγγέλιον ὄρη πειματῆς ἐπέπασσε, καλλὰ δὲ ἀπὴν-
χοντο λανθάνουσαι. λόγῳ δὲ καὶ δάκρυα γενέων καὶ παρηρησία
φίλων ὁδὸν ἐπέρανον, ἀλλὰ ὡς εἶπῃν ἑπινοίας καὶ παιερ-
C γίας ἀπάσης τῷ φυλακτόντων, ἑαυτὰς ἀφαινοῖα. καὶ
ὃ κακὸν ἐδόκει δαμόνιον εἶναι καὶ κρείττον ἀνδραπέτης βοη-
θείας, ἀλλ' ἔγωγε νοῦν ἔχοντος ἀνδρὸς ἐργάση πρὸς ἐξ-
λαβὴν, τὰς ἀπαρηρησίας γυμνάς ἐκκρομίζεσθαι ἀφ' τῆς
ἀγροῖς. καὶ τὸ τοκυρῶν ἐμόνον ἐπέχευε, ἀλλὰ καὶ πᾶσι
λῶς ἔπαυσε θανάτους τὰς παρθένοισι. μέγα δὲ περμί-
ειον διφύας καὶ ἀρετῆς ἢ τῆς ἀδρόξιας δι' ἀβεία, καὶ ὃ πρὸς
τὰ δὴνὸτα τῷ ὄρων θάνατον καὶ πόνον ἀδείας ἐχούσας, ἀ-
γροῖ φαινοῖαν μὴ ὑπομείναι, μηδὲ ἀνεκχεῖν ἀγγέλιος μετὰ
θάνατον ἐσομένης.

ΧΙΑΙ. Τὰς Χίων παρθένοισι ἔθος ἦν εἰς ἱερὰ δημό-
D σια συμπορεύεσθαι καὶ διημερθεῖν μετ' ἀλλήλων, οἳ δὲ μνη-
στῆρες ἐθεώντο παύσας καὶ χοροδούσας. ἑσπέρας δὲ πρὸς
εἰκάσθην ἀνὰ μέγρος βαδίζουσαι, διηκρονοῦντο τοῖς ἀλλήλων γυ-
νῶσι καὶ ἀδελφοῖς, ἀλλ' ἔγωγε τῶν καὶ τῶν πόδας ἀποκίβῃ. ἤρων πλ-
λάκας μίας πλείονες οὕτω κροσμιον ἔρωσα καὶ νόμιμον, ὥστε τῆ
κέρης ἐξσηθείσης ἐνὶ τοῖς ἄλλοις δι' ἡὺς πεπαύσασθαι. κεφά-
λαγον δὲ τῆς ἀπαξίας τῷ γυαῖκῶν, ὃ μὴ τε μοιχία καὶ μὴ τε
φθορὰν ἀνέχουσιν ἐτῶν ἑσπασίας μνημονόεσθαι παρ' αὐτοῖς
ἡρομύου.

ΦΩΚΙΔΕΣ. Τῶν ἐν Φωκεσὶ τυράνων κατελιφ-
E των Δελφοῖς, καὶ τῆ ἱερῶν κληθέντα πόλεμον Θηβαίων πολε-
μουῶτων πρὸς αὐτοῖς, αἳ πρὸ τὸν Διόνυσον γυαῖκας, (αἳ θυ-
ιάδας ὀνομάζουσι) ἐκμάψασαι καὶ πλῆρηθεῖσαι νυκτός,
ἔλαθον ἐν Ἀμφίση ἡρομύου κατὰ κροσποῖ ὅσται, καὶ μη-
δέπω τῶ φερεῖν παρὸντος αὐταῖς, ἐν τῇ ἀγροῖ πρὸς ἡμῶν
τὰ σώματα, ἀπορῆδῶν ἐκείντο καὶ ὑδουσαι. τῷ δὲ Ἀμ-
φισίων αἱ γυαῖκας, φοβηθεῖσαι μὴ ἀφ' ὃ σύμμαχον τῶ
πόλιν Φωκεῶν γενέσθαι, καὶ συχρὺς φραπῶσας παρεῖναι τῷ
τυράνων, ἀγνωμονηθῶσιν αἱ θυιάδες, ὅς ἐδραμον εἰς τῆ ἀγροῖ
ἀπασα καὶ κύκλω πεισῶσαι σιωπῆ, κρομύου μὲν οὐ
F πρὸς ἡέσαν, ἐπεὶ δὲ ἔλαίεσθαι, ἀλλὰ πρὸς ἄλλας ἐγίνοτο
θεραπεία, καὶ ἔσφῳ πρὸς φέρουσαι, τῶν δὲ πείσασθαι
τῶν ἀνδρῶν ἐπικροῦσθαι αὐταῖς ἀλλ' ἔγωγε ὄρων ἀσφαλῶς
πρὸς πεμπεμύου.

ΟΥΑΛΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΛΟΙΛΙΑ. Ταρκύνιον Σού-
 αβρον, έβδμοον από Ρώμυλα βασιλδύνα Ρώμυων, έξ-
 ήλασεν υβεις και ερετη Λουκητίας, γυαιχες άνδρι γε-
 γαμημένης λαμπερής και ης υγος παρσηκοντι τοις βασ-
 λαδύον. έβιάθη μύ γδ υπ' ενος τή Ταρκύνιου παιδων, έπι-
 ξεωθέντος αυτή. φερίσασα δέ τοις φίλοις και οικείοις ο πά-
 ρος, έγυς απέσφαξεν έαυτή. εκπεσών η της ερχής ο
 Ταρκύνιος, άλλοις τε πολλοίς έπολέμησε πολέμους, πειρώ-
 μένος άναλαβείν τιώ ηγεμενία και τέλος άρχοντα Τυρρη-
 νών Πορόνια έπεισιν έπι τιώ Ρώμυλν γρατεύσαι μετά
 πολλής δυνάμεως. άμα η τώ πολέμω και λιμόδω επι-
 πημερού τοις Ρώμυοις, πωθανόμενοι τον Πορόνιαού πο-
 λεμικόν έη) μόνον, αλλά και δικαίον άνδρα και χρησόν, έβού-
 λοντο χρεώσαι δικαστη ή παρς Ταρκύνιον άπαυθαδισα-
 μέρου η τή Ταρκύνιου, και τον Πορόνια, ει μη μύρει σύμ-
 μαχος βέβαιος, εσδ'ε κριτώ δικαίον έσαισαι φάσκοντος, ά-
 φεις εκείνον ο Πορόνιας, έπαρην όπως φίλος άπεισι Ρώ-
 μυων, της τε χρεως όσην άπετέμλυτο Τυρρηών, και τής
 άχημαλώτοις χροισάμερος. έπι πύτοις όμηρων άπαυθα-
 δέντων, δέκα μύ άρρέων παιδων, δέκα η θηλάων, (εν αίς
 υώ η Ποπλική και τή υπαπυ θυγάτηρ Ουαλερία) πα-
 σαν έγυς άνήκεν τιώ παρς τον πόλεμον παρσακώλι, και
 παρ ουπω τέλος έχρύσης της όμολογίας. αι δέ παρθένοι κα-
 τέθησαν μύ έπι τον ποταμόν, ως λουσόμεναι μικρόν άπα-
 τέρω τή γρατοπέδω. μιας δέ άυτ' η όνομα Κλοιλίας παρ-
 βεφαμένης, άαδησάμεναι παρς τή κεφαλάς τής χιτωνί-
 σκας, παρεβάλοντο παρς ρόμα πολύ, και δίνας βαθείας
 νέουσαι διεφάσαν άλλήλων έχόμεναι πολυπόως και μέ-
 λης. είσι δέ οι λέγοντες ήπου τιώ Κλοιλίας άπορήσα-
 σαν, άυτλώ μύ έπιβλώαι και διεξελάειν ήρέμα, παίς δέ
 άλλας ύψηγείσαι, παρσαρσωούσαν ηχομένης και πα-
 ραβοηδούσαν. ή η τεκμηρίω χρώνται μετ' ολίγην έρεθμν.
 έπει η σωθείσας είδον οι Ρώμυοι, τιώ μύ ερετιώ και
 τόλμω έθαύμασαν, τιώ η χροιδύω ερηγήσασαν, ουδ'
 υώ έμειναν εν πείσ' χείρονος άνδρος ενος ηγρέσαι. πάλιν
 άυτ' και χρεως εκέλευσαν άπτεναι, και σωέπεμψαν άυτ' αις
 άγωργεί. οις άφβασι τον ποταμόν ενέδραν ύφεις ο Ταρκύ-
 νιος, ολίγην έδέησεν έγκρατής ηγρέσαι τή παρθένων. η μύ
 άυτ' τή υπαπυ Ποπλική και θυγάτηρ Ουαλερία μετά
 τειών παρς έξέφυγη οικετ' η εις ο τή Πορόνια γρατοπέδω,
 και δέ άλλας ο τή Πορόνια υός Αρροίς ταχύ παρσαβοηδή-
 σας, εζειλετο τή πολεμίων. έπει η ηγρησαν, ιδών άυτ' αις ο
 Πορόνιας, εκέλευσαν ειπειν ή ης, εστιν η παρβεφαμένη και
 κατέρξασα τή βουλόματος. αι μύ άυτ' άλλαι φοβηθεί-
 σαι παρς της Κλοιλίας έσιώπησαν. άυτ' ης η της Κλοιλίας
 είπούσης έαυτ' αι, άγαθείς ο Πορόνιας, εκέλευσαν ήπων ά-
 χρωίαι κεχροσημένηον άπαρπώς, και τή Κλοιλία δωρησά-
 μέρος, άπέπεμψεν άμνράς και φιλαν. θεπώς πάσας.
 τή το ποιούται σημείον οι πολλοί τή τιώ Κλοιλία ήπου
 διεξελάται τον ποταμόν. οι δέ, οι φασιν, αλλά τιώ Ρώ-
 μυλν θυμάσανται και τιώ τόλμω άυτ' αι ως κρείττονα γυαιχες, άξιάσαι δωρεάς άνδρι πολεμική παρσπούσης. ανέκει-
 το γυώ έφιππος είκών γυαιχες έπι τ' όδω τ' έρεως λεγόμενης, υώ οι μύ τ' Κλοιλίας, οι δέ της Ουαλερίας λέγουσιν
 είναι.

ΜΙΚΚΑ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΩ. Αεισόπιμος Ηλείοις έπιδμασάς τίρανος ήχε μύ δι Αντηνίου τή
 βασιλέως, έρηπο δέ τή δυνάμει παρς εσδ'εν έππεικός εσδ'ε μέτερον. και γάρ άυτος υώ φύσει θηελώδης,

LVCRETIAM, viri uxorem illustris & ge-
 nere regibus propinqui, usus eius hospitio mulie-
 ris quidam de filiis Tarquinii, eius qui cognomi-
 ne Superbus, à Romulo septimus rex Romæ fuit, vi
 constuprauerat. hæc re amicis atq; necessariis in-
 dicata, confestim seipsam iugulauit. Hoc flagitiū,
 & virtus mulieris, Tarquinium regno eiecit. Pul-
 sus cum alia multa gessit bella, conatus regnum
 recipere: tum Porſenæ Etruscorum principi per-
 suasit, ut magno cum exercitu ad Romam expedi-
 tionem faceret. Romani simul & bello & fame
 pressi, cognito Porſenam non bello tantum, sed &
 iustitia atque humanitate præclarum esse, arbitri-
 um huic causæ Tarquinianæ detulerunt. Contu-
 maciter hoc Tarquinio recusante, ac dicente Por-
 ſenam iustum arbitrum non fore, si in fide socie-
 tatis non persisteret: eo omisso Porſena hoc egit,
 ut Romanorum amicus, quem hi Etruscis ademe-
 rant agro, captiuusq; receptis, discederet. datis ei
 hanc ob rem obsidibus decem pueris, totidemq;
 puellis, tametsi nondum confectis pactis, omnem
 statim belli apparatus dimisit. Virgines, quas ob-
 sides datas dixi, cum sub lauandi præscriptione ad
 fluuium aliquantulum longius à castris processis-
 sent, una earum Clælia ipsas exhortante, tuniculis
 circum capita alligatis, ausæ sunt fluuium vastum
 atque vorticibus profundis periculosum magno
 cum labore tranare, inuicem sese tenentes, ægreq;
 vltiorem in ripam euaserunt. Sunt qui Clæliam
 dicunt naclam equum, eo consensu sensim tráfi-
 uisse, aliisque natantibus ducem se præbuisse, &
 animum verbis adiecisse, opemque iulisse. quo hi
 vtantur argumento, mox dicetur. Romani vbi e-
 as saluas rediisse videre, audaciam quidem & vir-
 tutem admirati sunt, reditum tamen non proba-
 uerunt, neque vinci se fide ab vno homine susti-
 nuerunt. Itaq; additis qui deducerent in castra eos
 Porſenæ remiserunt. cum transissent fluuium, pa-
 rum abfuit quin per insidias à Tarquinio interci-
 perentur. consulis tamen Poplicolæ filia Valeria
 cum tribus famulis occupauit in castra Porſenæ
 effugere: reliquas Porſenæ F. armis statim suppe-
 tiis latis ex hostibus eripuit. Adductas ad se con-
 spicatus Porſena, quæsiuit quænam autor fuisset
 huius consilii. tum Clælia, reliquis, quod ei me-
 tuerent tacentibus, ipsa de sese indicium professâ
 est. Magna autem admiratione permotus Porſe-
 na, equum egregie ornatum adduci iussit, eo Clæ-
 liam donauit, vniuersaq; benigne & humane suis
 remisit. Hoc signo multi docere volunt, Clæ-
 liam equo amnem traiecisse. Alii hoc negant.
 sed Porſenam aiunt, virtutem eius audaciam-
 que muliebri maiorem admiratum, dignatum
 esse dono quod bellatori conueniret viro. Sane
 equestris statua posita est mulieris via sa-
 cra. ab aliis ea Clæliæ, ab aliis Valeriæ attri-
 buitur.

ARISTOTIMVS auxilio regis Antigoni
 tyrannide, quam in Eleos occupauerat, con-
 stabilita, inique admodum atque immodera-
 te sua usus est potentia. quippe homo natura feras,

barbar
 tutant
 iis in ci
 diffim
 lamita
 nomin
 quot d
 de ma
 ret
 rente
 eam i
 dole, an
 que ob
 ita turp
 teriecta
 inter po
 inuenit
 qui se iu
 eam ce
 ter & m
 hil se p
 rentur a
 ira & cra
 in patris
 que hoc
 multos i
 nam oct
 torres, f
 ranno au
 mus vlt
 que vell
 de dotal
 Vbi sen
 (nam an
 diem del
 iter ip
 tiisset, &
 niam qu
 starent,
 præstola
 satellites
 runt: cu
 vt retro a
 hucula in
 hil cuiqu
 manere,
 rum alii
 bus super
 que cas
 oues mu
 cerem co
 mum ret
 Elei, Bac
 cant, supp
 ptis in fo
 cedentib
 te primu
 prætende
 cari eas p
 & cum cl
 accedere
 rando e
 duobus t
 lanicus E
 no agita
 quem vt
 que nihil

barbarisq; stipatoribus corpus tyrannidemq; eius tutantibus conuenis seruiens præ metu, multa ab iis in ciues contumeliose, multa crudeliter facta dissimulabat. Quo in numero fuit Philodemi calamitas. Huius enim filiam formosam, Miccam nomine, quidam tyranni peregrinis militibus aliquot dux præfectus Lucius, contumeliæ inferendæ magis studio quam amore ductus cum cuperet corrumpere, misit qui eam accerferent. Parentes quidem necessitatem animaduertentes, ite eam iuebant. Micca vero, vt erat generosa indole, animoque magno, patrem amplexa supplexque obsecrari, pateretur potius mori ipsam, quam ita turpiter atque iniuste virginitate spoliari. Interiecta mora, ipse Lucius libidine ac vino ebrius, inter potandum profluit iratus. cumque Miccam inuenisset caput inter patris habentem genua, sequi se iussit. detrectanti vestem deripuit, flagrisq; eam cecidit, tacite dolores perferentem, cum pater & mater postquam deprecando & flendo nihil se proficere sentirent, deos hominesque testarentur atrociam se & iniquam pati, tandem barbarus ira & crapula plane in furorem actus, virginem, vt in patris tum sinu faciem habebat, confodit. Neque hoc animum tyranni flexit facinus. sed & multos interfecit, & plures iis in exsulum eiecit. nam octingenti ad Atolos venisse dicuntur extorres, flagitantes vt se in vxoribus & liberis à tyranno auferendis iuuarent. Paulo post Aristotimus vltro proposuit edictum, quo mulieribus, si quæ vellent, permittebat proficisci ad maritos, ac de dotalibus bonis quantum vellent secum ferre. Vbi sensit omnibus gratum esse hoc edictum, (nam amplius hoc erant quæ se ad iter parabant) diem definiit ad quam confertim irent, tutum se iter ipsis præbiturum simulans. Cum dies appetiisset, & mulieres ad portam conuenirent, pecuniamque congererent, & pueros alia in vlnis gestarent, alia curribus imponerent, ac se inuicem præstolarentur: subito multi à tyranno immissi satellites, eminus clamore elato eas manere iusserunt: cum autem appropinquassent, mulieribus vt retro abirent imperauerunt, currusque & vehicula inuertentes per ipsas retro impulerunt nihil cuiquam parcentes, & neque abire, neque manere, aut infantibus opitulari sinentes: quorum alii curribus excidentes peribant, alii curribus superuchentibus delapsos elidebantur. denique eas vniuersas cum clamore & flagris tanquam oues mutuo sese trudentes & euertentes in carcerem compulerunt, & pecuniam ad Aristotimum retulerunt. Hanc rem cum grauiter ferrent Elei, Baccho sacra mulieres, quas sedecim vocant, supplicibus ramis & stematibus Dei sumptis in foro obuias sese Aristotimo tulerunt, decedentibusque ob reuerentiam stipatoribus, tacitæ primum adstiterunt, supplicatorias frondes prætendentes. At Aristotimus, simul atque deprecari eas pro mulieribus sensit, stipatoribus iratus & cum clamore exprobrans quod eas passis essent accedere, effecit vt alias trudendo, alias verberando è foro exigent. vnamquanque porro duobus talentis multauit. His ita actis, Hellenicus Elide consilium de opprimendo tyranno agitauit, re cum aliis composita: homo quem vt senem & duobus filiis orbatum, ideoque nihil quicquam acturum, tyrannus negligebat.

A καὶ τοῖς φυλάτῃσι τὸ ἄρχιὸν καὶ τὸ σῶμα βαρβαρῶν μεγάλαι δουλείων ὑπὸ φόβῳ, πολλὰ μὲν ὑβριστικὰ, πολλὰ δὲ ἁμαρτῶν πολιτῶν ὑπὸ αὐτῶν ἐπιειρώσει πάροντας. οἳ δὲ καὶ Φιλῶδῆμου πάρος. ἔχοντος γὰρ αὐτὸν θυγατέρα καλεῖται ὄνομα Μίκκα, ἐπεχείρησε πρὸς τὴν πατέρα τὸν τυραννον ξαναγαῶν ὄνομα Λάκιος, ὑβρὶς μάλλον ἢ ἔρωπι συνηέναι καὶ πέμψας ἐκάλει τὴν παρθένον. οἱ μὲν οὖν ὄντων γυνῆς τὴν ἀνάγκην ὀραίντες, ἐκέλευον βαδίζειν ἢ τὴν παῖδα ἄρῃαι καὶ μεγαλόφρων, ἐδείτο τὴν παῖδα ἐπιπελοκρομένη καὶ κατὰ κείνην, μάλλον αὐτὴν ἐπιειδῆσαι ἀπειθαυῖσαν ἢ τὴν παρθένον ἀγροῦ καὶ τὸν ἀνόμους ἀφαρῆσαι.

B καὶ ἄρα τῆς ἄρῃαι, ἀπαρῶν καὶ μεθύων ὁ Λάκιος αὐτὸς ἔδειξε, μεταξὺ πάντων πρὸς ὄργην. καὶ τὸ Μίκκα θυρῶν ἐν τοῖς γένεσι τὴν παῖδα τὴν κεφαλὴν ἔχευαν, ἐκέλευεν αὐτὰ συνακαλοῦσθαι. ἔβαστα μὲν δὲ τὸν χιτῶνα ἐπιειδῆσαι ἐμαστὶς γυμνῶν, αὐτὴν μὲν ἐγκαρτεῖσαι σιωπῆ τὴν ἀλγηδόνην. ὁ δὲ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ὡς ὁδὸν αἰετοῦ λονδῆτες καὶ δακρυόντες ἐπεραμον, ἐτράποντο πρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀνάκλησιν, ὡς δὲ φανὰ καὶ τὸν ἀνόμους πάροντες. ὁ δὲ βαρβαρὸς, ἐκ μὲν οὖν πρὸς τὰ πασι ὑπὸ τῷ θυμῷ καὶ μέθῃς, ἀποσφάττει τὴν παρθένον ὡς ἔτυχεν ἐν τοῖς κέλποις τὴν παῖδα ἔχευαν τὸν παῖδα πρὸν ἀλλῶν ὁδὸν τῶν οὐρανῶν ἐκάλει, πολλοὺς δὲ αἰήρῃ καὶ πλείονας ἐφυγάδδεν. ὀκταχῶσι γυνὴν λέγεται καταφυγεῖν ἐπὶ Αἰτωλοῖς, δεόμενοι τῆς γυναικὸς αὐτοῖς καὶ τὴν νύπια τῶν τέκνων κημίσαται τῶν τῶν τυραννοῦ ὀλίγω δὲ ὑπερον αὐτὸς ἐκήρυξε τῆς βουλομένης γυναικὸς ἀπὶ τῆς πρὸς τὸς ἀνδρας ὅσον βούλονται τῶν γυναικῶν χρημάτων ὅτι φέρουμένης. ἐπεὶ δὲ πάσας ἤθετο μὲν ἠδονῆς τὸ κήρυγμα δεδιγμένης (ἐγρόντο γὰρ ὑπὸ ἔξαρῃσι τὸ πλῆθος) ἐκέλευσεν ἄρῃαι ἡμέρῃ ῥητῇ βαδίζειν, ὡς τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς παρέξων. ἐξάσης δὲ τῆς ἡμέρας, αἱ μὲν ὅτι τῆς πύλας ἠδρῶντο τὰ χεῖματα συσβασάμεναι, καὶ τῶν τέκνων τὰ μὲν ἐν τῇ ἀγκάλῃ φέρεσαι, τὰ δὲ ὅτι τὴν ἁμαξῶν ἔχουσαι, καὶ ἐπιειδῆσαι ἀλλήλας. ἄφνω δὲ πολλοὶ τῶν τυραννοῦ ἐπεφύεροντο, μὲν οὖν βοῶντες ἐπὶ πόρρωθεν. ὡς δὲ ἐπίε ἐγρόντο, τῆς μὲν γυναικὸς ἐκέλευον ἀναστρεφῆσαι ὀπίσω, τὰ καὶ τῶν τέκνων τῆς ἁμαξῆς ὑποστρέψαντες ἔωσαν εἰς αὐτὰς, καὶ ἀφῃ μέσων ἀφειδῶς διήλθον, οὔτε ἀκαλοῦσθαι οὔτε μὲν οὖν ἐδύνεον, ἔτε τοῖς νηπίοις βοηθεῖν ἀπολλυμένοις, (τὰ μὲν γὰρ ἐκπίπλοντα τῶν ἁμαξῶν, τὰ δὲ ὑποπίπλοντα διεφθίεροντο) βοῆ καὶ μάστιξιν ὡς ἄρῃαι πρὸς τῶν μιαιφόνων ἐπαρῶντων αἰάρετο μὲν οὖν ἀλλήλων, ἔως εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἐβασαλον ἀπάσας, τὰ δὲ χεῖματα πρὸς τὸν Αἰετοῦμον ἀπεκρομίσθη. χαλεπῶς δὲ τῶν ἠλείων ὅτι πύτοις ἐχρίταν, αἱ δὲ τὴν Διόνυσον ἱεραὶ γυναικὸς, ἀς ἐκείδεκα καλεῖσαι, ἱκετηρίας καὶ εἴματα τῶν ἀπὸ τῆς θεοῦ λαλοῦσαι, αὐτὴν τὴν ἀρῃαι ἀπύπλησαν τῶν Αἰετοῦμον, καὶ τῶν δορυφόρων ὑπὸ ἀδούς ἀφῃσάντων, ἔφησαν δὲ πρὸς τὸν σιωπῆ ὅπως πρὸς ἰκετηρίας καὶ ἱκετηρίας. ἐπεὶ δὲ ἐγρόντο φανερὰ δεόμεναι καὶ παρατρέμεναι τὸ ὄργην ὑπὸ τῶν γυναικῶν, παρῃσιν οὖν πρὸς τὸς δορυφόρους, καὶ κεκαρῶς ὅτι πρὸς τῶν εἰσῶσαν αὐτὰς, ἐποίησε τῆς μὲν ἀφῃσῆσαι, τῆς δὲ τυπῶντας ἔδειξαι ἐκ τῆς ἀρῃαι, ἐκείνην δὲ δυοῖν ταλάντοις ἐζημίωσε. ἄρῃαι δὲ τῶν, ἐν μὲν τῇ πόλει σιωῆσθαι πρὸς τῶν τῶν τυραννον Ἐλλαῖκος, αἰὲρ ἔχε γῆρας ἠδὲ καὶ δυοῖν τέκνων θανάτων, ὡς ὁδὸν ἀπὸ πρὸς τῶν, ὑπὸ τῶν τυραννοῦ ἐπιειδῆσαι.

ἐκ δὲ Αἰτωλίας ἀφ' ἑσπέρων εἰς φυγάδες, καταλαμ-
 βάουσι τὴν χώραν ὅτι ἡδὸν ἐμπολεμῶν ἔρυσαν τὴν Ἀμμωνίαν,
 καὶ συχρῶς παρεσδέχοντο τὴν πολιτῶν ἐκ τῆς Ἠλίδος ἀπι-
 διδράσκοντας. ταῦτα δὲ δεισας ὁ Ἀριστόπμοσ, εἰσῆλθε πρὸς
 τὰς γυναῖκας, καὶ νομίζων φόβω, μάλλον ἢ χάριτι δευρα-
 ξέσθαι, παρεσέταθε πέμπειν καὶ γραφὴν αὐτὰς τοῖς ἀνδρά-
 σιν ὅπως ἀπίωσιν ἐκ τῆς χώρας εἰ δὲ μὴ, κατασφάξῃν ἠπει-
 λεύει. πάσας ἀκισάμενος, καὶ παραελώντων παῖδας. αἱ μὲν
 οὖν ἄλλαι, πολλὴν χρόνον ἐφεστώτος καὶ κελύοντος εἰπεῖν εἴ τι
 παραξέοι τῶν, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο πρὸς ἐκείνον, ἀλλὰ
 παρεσέβλεψαν ἀλλήλαισιν σιωπῇ, καὶ δὲ δύνονσαι, αἰτομολο-
 γούμεναι δὲ μὴ δεδέσθαι, μηδὲ ἐκπεπληγῆσαι τὴν ἀπειλήν.
 Μεγιστῶ δὲ ἡ Τιμολέοντος γυνὴ, καὶ ἀφ' ἧς ἀδούρα καὶ τὴν Ἄρε-
 πιδίαν, ἡγεμονικῶν ἔχουσα τάξιν, δευραστῆναι μὲν οὐκ ἠξίωσεν,
 ὁ δὲ ἴασε τὰς ἄλλας κατὰ τὸν δρόμον δὲ ἀπεκρίνατο πρὸς αὐ-
 τὴν, εἰ μὲν ἢς αἰὲρ φρονίμος, οὐκ αἶψα διελέρου γυναιξὶ πρὸς
 ἀνδράν, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνοισιν αἶψα, ὡς κρείουσι ἡμῶν, ἐπεμπε-
 ἀμείνονας λόγους δύνων ἢ δὲ ὧν ἡμᾶς δευραστῆσας εἰ δὲ αὐ-
 τὸς ἐκείνοισιν πείσαι ἀπεγνωκῶς, δὲ ἡμῶν ὅτι χρεῖσται πρὸς ἀ-
 γέσθαι, μήτε ἡμᾶς ἐλπίσει πάλιν δευραστῆσιν, μήτε ἐκεί-
 νοι κακῶς οὕτω φρονήσασιν, ὡς ἴε, φησὶ δὲ μὲν οἱ παιδαρίων καὶ γυ-
 ναικῶν, εἰ κατὰ λιπὴν τὴν πατρὸς ἐλθούσας. οὐ γὰρ ποσὸ-
 το καχρὸν αὐτοῖς ἡμᾶς ἀπολέσασιν, μηδὲ νῦν ἔργασται, ὅσον ἀγα-
 θὸν δευραστῆσται τῆς αἰμοσύνης καὶ ὑπερωσ τὴν πολιτείαν. ταῦτα δὲ
 Μεγιστῶν λεγούσας, οὐκ ἀναχρόνιστος ὁ Ἀριστόπμοσ, ἐκέ-
 λθε δὲ παῖδιον αὐτῆς ὡς ἀποκτενῶν ἐν ὄψι χερμαδιῶναι.
 ζητούτων δὲ τῶν ἑσπέρων ἀναμειγμένον ἐν τοῖς ἄλλοις
 παῖδοισιν καὶ δευραπαλίοισιν, ἢ μήτηρ ὀνομασὶν παρεσκαλεσα-
 μένη, Δούρα (ἔφη) τέκνον, τῶν αἰδέσθαι καὶ φρονεῖν, ἀπαλ-
 λαγήνη δὲ πικρῶς τυραννίδος. ὡς ἐμοὶ βαρύτερον ὅστιν δου-
 λῶντά σε παρ' ἄλλων ἐφορᾷ, ἢ ἀποδύσασθαι. τῶν δὲ Ἀρι-
 στοπμοσ ἀπασαμένον τὴν μάχην ἐπὶ αὐτῶν ἐκείνου, καὶ μετ' ἑ-
 ὄργης δευραστῆσται, τὴν σιωπῆσιν τῆς αὐτῆς, Κύλων ὄνομα, πι-
 σὸς δοκῶν εἶναι, μισῶν δὲ καὶ μετέχον τῆς σιωμωσίας τῆς πρὸς τὸν
 Ἑλλαίικον, αἰτίσθαι, καὶ ἀπέστρεψε δευραστῆσται, καὶ λέγων ἀγενὲς εἶναι
 καὶ γυναικῶδες, οὐκ ἀνδρῶν ἡγεμονικῶν καὶ δευραστῆσται χρεῖσται
 μεμαθηκῶς, ὁ ἔργον ὡς τε μάλιστα ἐννοῶν γυναικῶν τὴν Ἀρι-
 στοπμοσ ἀπέλαθιν. γίνεται δὲ σημεῖον αὐτῶν μέγα μισσημείον
 μὲν γὰρ αὐτῶν, καὶ μετ' ἧς γυναικῶς ἀεπαύετο, παρεσκαλεσμέ-
 νων δὲ τῶν πρὸς τὸν δεῖπνον, αἰετὸς μετέωρος ὡφθη δινοῦμενος
 ὑπὸ τῆς οἰκίας, εἶθ' ὡς πρὸς ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τοξασμοῦ, λίθον
 ἀφῆκεν ὁ μετ' ἧς καὶ ἐκείνο τῆς γῆσται δὲ μετ' ἧς, οὐ δὲ δου-
 μάτιον αὐτῶν ἐπὶ κατακείμενος ἐτύχασθαι ὁ Ἀριστόπμοσ. ἀμ-
 δὲ ἀνάσθαι φόβου μεγάλου καὶ κραυγῆσται ἐξώσθαι ὑπὸ τῶν ἰδόν-
 των τὸ ὄρνιν γυναικῶν, ἐκπλαγῆσται καὶ πυθόμενος δὲ γυναικῶν,
 μετεπέμψασται μαίτην ὡς γυναικῶν διετέλει κατ' ἀρετῆν,
 καὶ διηρώσασται πρὸς τὸ σημεῖον σιωμωτασθῆσται. ὁ δὲ
 ἐκείνον μὲν παρεκάλει, ὡς τῶν Διὸς αὐτὸν δευραστῆσται
 καὶ βοηθοῦσται. οἷσται δὲ ἐπίσθαι τῶν πολιτῶν, ἐφασθαι ὅσον
 οὐ πῶ τῶν δίκαιον ἀπορρομῆσται ὑπὸ κεφαλῆσται ἐμπεσοῦ-
 σται τῶν τυραννῶν. δεῖσται καὶ τοῖς πρὸς τὸν Ἑλλαίικον ἐδο-
 ξε μὴ μέλλειν, ἀλλ' ἐπιπέσθαι τῆ ὑπερβία. τῆσται δὲ νυ-
 κτὸς Ἑλλαίικῶν ἐδόκει κατὰ τὴν ὑπνοῖσται τῶν τετυκῶτων
 ὑπὸ τὸν ἑσπέρων λέγειν αὐτῶν παρεσκαλεσθῆσται, τί πέποιθασται
 ὡς πᾶσται κατὰ δαῖσται, αὐτεῖσται δὲ σε δεῖ τῆσται πόλεωσται στρατηγεῖν.

A simul etiam exules ex Aetolia traicientes, in agro
 Eleo Amymonam locum commodam arcem bel-
 lo futurum occuparunt, compluresque civium
 Elide profugientes ad se receperunt. Aristotimus,
 cui metum ista obiiciebant, ad captivas se con-
 tulit, remque terrendo se facilius quam gratia
 confecturum ratus, mandavit ut missis ad mari-
 ros litteris discedere ex ea regione iuberent: ni
 facerent, vniuersas se contumeliose vexatas ne-
 caturum, liberis ante interfectis, minitans. Cum
 aliquandiu instaret atque dicere iuberet an fa-
 cturæ essent quod postulabat, reliquæ nihil re-
 spondentes, intuitæ sunt sese mutuo, tacita inui-
 cem beneuolentia significantes, nihil se metue-
 re, neque minis his terreri. At Megisto Timoleon-
 tis vxor, & cum mariti, tum propriæ virtutis causa
 cæterarum facile princeps, non dignata assurge-
 re, neque reliquas passa, sedens tyranno respon-
 dit. Si vir esses cordatus, non vtique de viris cum
 mulieribus colloquereris: sed ad ipsos, vt qui in
 nos ius habent, mississes meliori inuenta oratione,
 quam qua nos decepisti. quod si autem despe-
 rato te iis persuasurum, nostra opera imponere
 illis moliris: neque sperare debes te nobis denuo
 verba daturum, & absit tam nullius ij consilii vt
 sint, vt dum parcant mulieribus & infantibus suis,
 patriæ prodant libertatem. non enim tantum ma-
 li est nos amittere, quibus quidem alias carent,
 quantum boni est ciues tua sæuicia & insolentia
 liberare. Hæc fata Megistone Aristotimus animi
 impos, filium eius adferri illico iussit, ante oculos
 matris cum necaturus. quem cum quærerent mi-
 nistri inter alios ludentem & lucta se exercentem,
 mater cum nominatim vocans: Ades huc, in-
 quit, fili, & antequam sentias ac intelligas, libera-
 re acerba tyrannide. mihi enim difficilius fue-
 rit seruientem te indigne, quam morientem cer-
 nere. Aristotimum vero stricto gladio ipsam iam
 matrem impetiturum, iraque concitum in eam
 ruentem, Cylo vnus de familiaribus, cui tyran-
 nus fidem habebat, cum quidem is ipsum odif-
 set, sociusque factæ ab Hellanico conspirationis
 esset, restitit, eumque auertit orans, monensq;
 Indignum fore hoc ipso, & muliebri factum,
 non conueniens principi viro & rerum geren-
 darum gnaro. itaque vix tandem Aristotimus,
 cum ad se rediisset, inde abiit. Magnum vero
 ostentum ei factum est. Cum enim meridie cum
 vxore cubaret, prandiumque esset paratum, vi-
 sa est aquila in aere se librans supra domum, ac
 quasi prudens & dedita opera lapidem iustæ ma-
 gnitudinis in eam partem tecti deiecit, vbi erat
 cubiculum in quo iacebat Aristotimus. simul
 autem desuper ingenti sonitu existente, & foris
 clamore sublato ab his qui auem viderant, perter-
 ritus tyrannus, re cognita vatem acciuit, quo so-
 lebat assidue in foro vti, perturbatusque interro-
 gavit, quid isto signo portenderetur. Vates bo-
 no ipsum esse animo iussit, quod excitatus & ad-
 iutus esset à Ioue. civium autem quibus fidebat, iis
 dixit, vindictam tyranni capiti impendere, ac
 iam illapsuram. Itaque etiam Hellanico vi-
 sum est non cunctandum, sed postridie rem ge-
 rendam. Nocte ista Hellanicus per quietem i-
 maginatus est alterum filiorum suorum mortuo-
 rum sibi adstare, ac dixisse: Pater, quid tibi accidit
 vt dormires? cras te ciuitatis ducem esse oportet.

Hæc ille somnio cōfirmatus, socios ad institutum exequendum cohortatus est. Et Aristotimus audito Craterum auxilii sibi ferendi gratia Olympiæ cū magno exercitu castra habere, tantū cōcepit audaciæ, vt absq; stipulatorib⁹ in forum Cylone comitante descēderit. Hellenicus occasione cōspecta, tesseram, qua data ad irruendum suos è cōposito fuerat hortaturus, non ptulit: sed ambas intēdens manus, clara voce, Quid cessatis, inquit, viriboni? præclarum est hoc theatrum in medio patriæ certaturis. Primus ibi Cylo ense stricto quendam comitū Aristotimi ferit. Thrasybulo autē & Lampide aduersis sese ei inferentibus Aristotimus fuga in Iouis tēplum euasit. Hæc cum interfecerunt, & cadauere in forū protracto, ciues ad libertatē vocarunt. Neq; vero multum anteuertērūt mulieres suas. statim n. ex procurrerunt cum gaudio & eui-latu, virisq; circumfusæ eos coronauerunt. Deinde multitudine ad tyranni domum confluenta, vxor eius cubiculo clauso sese suspendio vita eduxit. Erant tyranno due filia, virgines adhuc & forma pulcerrima, iamq; nuptiis tēpestiæ. has Elei captas foras ptraxerunt, omnino quidē necaturi, sed prius excruciare ac contumeliis afficere volētes. Quibus occurrens cum aliis Megisto vociferata est, Indignū vero eos facinus meditari, qui populum se proficentes liberū, facinora libidinosū tyrannum imitētur. Multis dignitatem mulieris reuerentibus, libere loquentis ac plorantis, placuit ommissis cōtumeliis, ipsis vita sese exeundi permittere potestatem. Cum intro adductas virgines iussissent absq; mora necem sibi consciscere, maior natu Myro cum zonam solutam collo circumdedisset, sororem consalutauit, hortataq; est vt se imitaretur, ne (inquiens) abiecte nobisq; indigne finiamus vitam. Iuniorē precante vt sibi prius moriendi copiam faceret, cingulumque apprehendente, Neque ante, inquit, quicquam tibi oranti denegauī, & nunc hanc quoq; tibi facio gratiam. ego autem id, qnod morte ipsa mihi est grauius, tolerabo, spectans te carissima me prius morientem. proinde cum docuisset sororem cingulo ceruicem elidere, vt mortuam vidit, deposuit atq; texit. ipsa autem Megistonem orauit, vt curam sui gereret, neq; pateretur mortuam se indecore collocari. Itaque inter eos qui aderant nemo fuit ita acerbus, nemo ita infensus tyrannis, qui non defleret aut miseraretur virginum egregiam indolem. Hæc exempla rerum à mulieribus publice præclare gestarum de innumeris pauca hæc sufficiant. Singularum autem pulcra facinora sparsim vti sese nobis offerēt referemus: nihil arbitratim temporum ordine presentē indigere narrationē.

PIERIA. Ionum, qui Miletum se contulerant, nonnulli ob natā cū Neleifiliis discordiam Myuntem sunt profecti. quibus ob defectionem Milesii bellum multaq; damna intulerunt. Neque tamen id bellum omnino induciis cōmerciisq; carebat, sed quibusdam festis diebus mulieres Myunte Miletum commeabant. Erat inter Myuntios Pythes quidam vir illustris, eiq; vxor Iapygia, filia Pieria. Is cum festiuitas Miletum in honorem Dianæ esset,

A οὗτος τε δὴ διὰ τὴν ὄψιν διτάρσης γεγημημένος, παρεκάλει τοὺς ἐτέροις· ὅ, τε Ἀεισότημος πυθόμενος, κρατερῶν αὐτῶν βοηθούμετα μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐν Ὀλυμπίᾳ καταστρατοπεδούειν, οὕτως ἐξέταρσεν ὥστε ἀνδρῶν δορυφόρων εἰς τὴν ἀγορὴν παρελθεῖν μετὰ τῷ Κύλωνος. ὡς οὖν σιωεῖδε τὸν κρατὸν ὁ Ἑλλαίνης, ὁ μὲν ἰὼ σημεῖον αὐτῶν πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐπιχρεῖν συγκείμενον, ὅσα ἔδωκε, λαμπαρὰ δὲ τῆ φωνῆ, καὶ ἅμα τὰς χεῖρας πρὸς τῶν ἀμφοτέρων, Τί μέλλετε ἄνδρες ἀγαθοὶ καλὸν ὄψασθαι ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίως αἰεταί; πρὸς τὸν μὲν οὖν ὁ Κύλων ἀποσάμενος τὸ ξίφος παῖει ἵνα τῷ ἐπομύων τῶν Ἀεισότημος· Θερασυβούλου δὲ καὶ Λάμπιδος δὲ ἐναγίας ἐπιφρεσμεύων, ἔφη μὲν ὁ Ἀεισότημος εἰς τὸ τῷ Διὸς ἱερὸν καταφυγὴν· ἐκεῖ δὲ ἀποκτείναντες αὐτὸν, καὶ τὸ σῶμα πρὸς βαλόντες εἰς τὴν ἀγορὴν, ἐκάλει τοὺς πολλὰς ἐπι τῷ ἐλδοθείᾳ. οὐ μὲν ἔφησαν γὰρ πολλοὶ τὰς γυναῖκας. διὴν γὰρ ἐξέδραμον μὲν χάρις καὶ ὀλοθυμῆ, καὶ πρὸς αὐτῶν τοὺς ἄνδρας ἀνδρῶν καὶ κατέφερον· εἶτα τῷ πλήθους ἐπι τῷ οἰκίαν τῷ τυραννοῦ ρυέντος, ἢ μὲν γυνὴ συγκλείσασα τὸν θάλαμον, αὐτὴν ἀνήρησε. δύο δὲ ἦσαν αὐτῶν θυγατέρες, παρθένοι μὲν ἔπι, καλλίσται δὲ τῷ ἔψιν, ἢ δὲ ἡγάμων ὄρεον ἔχουσαι. ταῦτας συλλαβόντες, εἰλχον ἐξω πρῶτως μὲν ἀνελθόν, ἀκίσασαι δὲ καὶ καθυβρίσαι πρὸς τῶν ἐγνωκότες. ἀπομύτῃσασα δὲ ἡ Μεγιστῶ μετὰ τῶν ἄλλων, ἐξ ὅσα δεινὰ ποιεῖν αὐτοῖς εἰδῆμος ἀξιοῦντες εἶπεν. ταῦτα πολυῶσι καὶ ἀσελγάνοισι τοῖς τυραννοῖς ὅμοια. ἐν τρεπομύων δὲ πολλὰν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναῖκος παρρησία ζομῆς καὶ δακρυούσης, ἐδδξεν ἀφελεῖν τὴν ὕβριν, αἰ τὰς δὲ εἶασα δι' αὐτῶν ἀποθανεῖν. ὡς δὲ οὖν ἀναγρέφαντες ἐνδον ἐκέλευον διὴν ἀποθήσκον τὰς παρθένοις, ἢ πρὸς οὐτέρας Μυρῶ λύσασα τὴν ζώνην, καὶ βροχὸν ἐνάψασα, τὴν ἀδελφῶν κατηπαύετο, καὶ παρεκάλει πρὸς τῶν καὶ ποιεῖν ἄσπρ ἀν' αὐτῷ θεάσασθαι ποιούσαν, [Ὅπως αὐτῶν (ἔφη) μὴ ταπεινὰς μηδὲ ἀναξίως εἰσάτω κατὰ τῶν φωνῶν. τῆς δὲ νεωτέρας δεομένης αὐτῆ παρῆναι πρὸς τῶν ἀποθανεῖν, καὶ τῆς ζώνης ἀπὸ λαμβάνουμένης, Οὐδὲν ἄλλο πῶποτε (εἶπεν) ὅσδεν ἤρημη σοὶ δεομένη καὶ ταῦτ' οὖν λάβε τὴν χάριν, ἐγὼ δὲ ὑπομύω καὶ τλήσομαι τῷ θανάτου βαρύτερον, τὸ σὲ φιλιτῆ πρὸς τῶν ἰδεῖν θνήσκουσαν. ἐκ τούτου τὴν μὲν ἀδελφῶν αὐτῆ διδάξασα τῶν τραχίλων πρὸς βαλέσασα τὸν βροχόν, ὡς ἦθετο πεθνηκῶν, κατέλει καὶ κατεκάλυψεν αὐτῷ δὲ τὴν Μεγιστῶ παρεκάλει ἐπιμεληθῆναι, καὶ μὴ ὑποφιδεῖν ἀσχετῶς, ἐπειδὴν ἀποθάνη, τεθεῖσαι. ὡς τε μηδένα πικρὸν μηδὲ μισοτύραννον οὕτω ἡμέσασα τῶν παρόντων, ὅσα ἐκλαυσεν ὅσδεν κατηλέσεν τὴν τῶν παρθένων θυγῆσαι. τῶν μὲν οὖν κατὰ πεπρασμένων γυναιξίμου ἴστων, ἵκανα ταῦτα πρὸς δείγματα· τὰς δὲ καθ' ἑκάστην ὄρεται, ὅπως ἀν' ἐπιπὴ ἀπορῆδω ἀναγρέψομεν, ὅσδεν οἰόμενοι τῆς καὶ χρονον τάξως δεῖσασα τὴν ὑποκαίμεν ἰσοεῖαν.

PIERIA. Τῶν εἰς Μίλητον ἀφικουμένων Ἰώνων στασιασάντες ἐνίοι πρὸς τοὺς Νείλεω παῖδας, ἀπεχώρησαν εἰς Μυσιῶντα, καὶ ἐκὶ κατὰ κω, πολλὰ κακὰ πάσχοντες ὑπὸ τῶν Μιλησίων. ἐπολέμου γὰρ αὐτοῖς διὰ τὴν ἀποστασίαν. οὐ μὲν ἀκήρυκτος ἰὼ ὅσδεν ἀνεπίμικτος ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἐν πικρῶν ἔφοιτων εἰς Μίλητον ἐκ τῷ Μυσιῶτος ἀγῶνας. ἰὼ δὲ Πύθης ἀνὴρ ἐν αὐτοῖς ἐμφανῆς, γυναικῶν μὲν ἔχων Ἰαπυγίαν, θυγατέρα δὲ Πιερίαν. οὗσης οὖν ἑορτῆς Ἀρτέμιδι καὶ θυσίας πρὸς Μιλησίοις,

ἢ Νηληϊδα παρπαρβόλοισι, ἔπειμα πῶ γυναικα καὶ
 πῶ θυγατέρα, δεηθείσας ὅπως τῆς εὐορτῆς μετασχωσι. τῷ δὲ
 Νείλεω παίδων ὁ δυνάτωστος ὄνομα Φρύγιος τῆς Πιερί-
 ας ἐραθεὶς, ἐνόοει τί αὐτῇ μάλιστ' ἡμίλο παρ' αὐτῆ κεχα-
 εισυμένον εἰπέσθαι ἐκείνης, εἰ δὲ παρ' ἑαυτῶ μοι τὸ πολλὰ-
 κισ ἐνταῦθα καὶ μὲ πολλὰν βαδίξεν. συνείδω ὁ Φρύγιος
 δεομένην Φιλίας καὶ εἰρήνης τοῖς πολίταις, κατέπαυσε τὸν
 πόλεμον. ἢ δὲ αὐτῶ ἐν ἀμφοτέροις ταῖς πόλεσι δόξα καὶ τιμὴ
 τῆς Πιερίας, ὥστε καὶ τὰς Μιλησίων θυγατρὰς γυναικας
 ἀγχινοῦ, οὕτως ἔραν αὐτῶ ὡς Φρύγιος ἠγάθη Πιερίας.

ΠΟΛΥΚΡΙΤΗ. Ναξίους καὶ Μιλησίοις σμῆνη πό-
 λεμος Διὰ πῶ Ὑψικρέοντος τῶ Μιλησίων γυναικα Νεά-
 ραν. αὐτῇ γὰρ ἠγάθη Πεομέδοντος Ναξίου, καὶ σμῆνη πῶ-
 σεν, ὅς ἢ μὲ ξένος τῶ Ὑψικρέοντος, ἐραθεὶς ἢ τῇ Νεάρα
 σμῆνηθε, καὶ τὸν ἀνδρα φοβουμένην ἀπαγαγὼν εἰς Νάξον,
 ἰκέτιν τῆς ἑσίας ἐκάθησεν. τῷ δὲ Ναξίων ὅσα ἐκιδόντων,
 χρεὶ τῶ Πεομέδοντος, ἄλλως δὲ ποιουμένων παρ' ἑαυτῶ τὴν
 ἰκετεῖαν, ὁ πόλεμος σμῆνη, τοῖς δὲ Μιλησίοις ἄλλοι τε πολ-
 λοὶ, καὶ παρ' ἑαυτοῦ τῶ Ἰώνων Ἐρυθραῖοι σμῆνημαχίω,
 καὶ μήκος ἔσχε καὶ συμφορὰς ἰσχυρὰς μεγάλους ὁ πόλεμος·
 εἶτα ἐπαύσατο δι' ἄρετιν γυναικας, ὡς σμῆνη Διὰ μο-
 χησίαν. Διόγητος γὰρ τῶ Ἐρυθραίων στρατηγός, ἔχων καὶ
 πεπευμένους ἔρμια καὶ τῆς Ναξίων πόλεως ὅσα περὶ κῆρας
 καὶ κατεσθλασμένων, ἠγάθησεν λείαν τῶν Ναξίων πολλῶν,
 καὶ γυναικας ἐλθόντας καὶ παρθέτους ἔλαβεν. ὦν μίας Πο-
 λυκρείτης ἐραθεὶς εἶχεν αὐτῶ ὄχι ὡς ἀχμέλωτον, ἀλλ'
 ἐνταῦθα γαμετῆς γυναικας. εὐορτῆς δὲ τοῖς Μιλησίοις καθη-
 κούσης ἐν τῇ στρατιᾷ καὶ παρ' ἑαυτῶ πῶσιν ἀπὸ πύλων καὶ σμῆ-
 σίας τρεπομένων, ἠρώτησε τὸν Διόγητον ἢ Πολυκρείτη μὴ ἢ
 κωλύει πεμμάτων μερίδας ἀποπέμψαι τοῖς ἀδελφοῖς
 αὐτῆς. ὅταν τρέψαιτος ὁ ἐκείνου καὶ κελύσαντος, ἐπέβαλε
 μολίβδινον γραμματίδων εἰς πλακῦντα, κελύσαντα
 φεράσαι τὸν κομίζοντα τοῖς ἀδελφοῖς ὅπως αὐτοῖς μόνοι κα-
 ταλαλώσωσιν ἢ ἔπειμα. οἱ δὲ ἐντυχόντες, τῶ μολίβδω,
 καὶ τὰ γραμμάτια τῶ Πολυκρείτης ἀναγινόντες, κελύσαντος
 νυκτὸς ὅταν ἰδῶν τοῖς πολεμίοις, ὡς ἔπειμα μέγας Διὰ πῶ
 εὐορτίῳ ἐξημελημένων πύλων, παρ' ἑαυτῶ ἰδῶν τοῖς στρατη-
 γοῖς, καὶ παρ' ἑαυτῶ ἐξελθεῖν μετ' αὐτῶ. ἀλόντος δὲ τῶ
 χρεῖου, καὶ πολλὰν Διὰ φθάρωντων, ἐξητήσατο τὸν Διόγη-
 τον ἢ Πολυκρείτη πῶσιν τῶ πελιτῶ, καὶ διέσωσεν. αὐτῇ δὲ
 παρ' ἑαυτῶ πύλων γμῶν τοῖς πολίταις ἀπὸ πύλων τῶ
 αὐτῇ, μὲ χρεῖας καὶ τεφαίων ἔπειμα τοῖς καὶ θαυ-
 μάζοντα, ὅτι ἰσχυρὰ τὸ μέγας τῆς χρεῖας, ἀλλ' ἀπέτα-
 νεν αὐτῶ πεσοῦσα πῶ πύλων ὅπου τετασθαι, καὶ κα-
 λείται βασιλείου τάφος, ὡς βασιλείῳ πῶ τύχη τῶ Πολυ-
 κρείτῳ φθονηθεῖσαν ἀπολαύσαι τῶ ἡμῶν. οὕτω μὲν οἱ
 Ναξίων συνγραφεῖς ἰσορροπῶν ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅσα δὲ
 ἀλόντος τῆς Πολυκρείτης ἄλλως δὲ πῶ ἰδόντα τὸν Διόγη-
 τον ἐραθεῖαν, καὶ πῶσιν διδόναι καὶ ποιεῖν ἔτοιμον εἶναι. τῶ
 δὲ ὁμολογεῖν ἀφίξασθαι παρ' αὐτῶν, ἐνός μόνου τυχε-
 σαι, πῶσιν οὐ τὸν Διόγητον (ὡς φησὶν ὁ Φιλόσοφος) ὄρχον
 ἠήτησεν. ἐπεὶ δὲ ἄμωσεν, ἠξίου τὸ Δῆλιον αὐτῇ δοῦναι, (Δῆ-
 λιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ χρεῖον) ἄλλως δὲ ὅσα ἀνέφη σμῆ-
 νῶν. ὁ δὲ καὶ Διὰ πῶ ἐπαυμένην καὶ Διὰ τὸν ὄρχον ἐξέστη, καὶ παρέδωκε τῇ Πολυκρείτῃ τὸν τόπον, ἐκείνη δὲ τοῖς πολί-
 ταις. ὅσα δὲ τούτου πάλιν εἰς ἴσον κατασάιτες ἐφ' οἷς ἠβούλοντο παρ' ἑαυτῶ τοῖς Μιλησίοις διελύθησαν.

A & sacrificium, quod Neleium dicebatur, eo vxore
 & filiam misit, precatus ut ei se pateretur interesse
 festiuitati. Ibi Phrygius Nelei filiorum potētia pri-
 mus amore Pieriæ flagrans, cogitare cepit quid-
 nam præstare posset ei quam maxime gratum. Illa
 vero significauit, nihil sibi fore acceptius, quam si
 efficeret, ut frequenter sibi Miletum & multis com-
 mitate venire liceret. Sēfit Nymphius, amicitiam
 suis eam ciuibus ac pacem expetere, bellumq; pa-
 cauit. Ex eo celebris vtraq; in vrbe, inque honore
 fuit Pieria: ac mulieres Milesiæ etiamnum optant
 ita se amari à viris, ut Pieriam amauit Phrygius.

B POLYCRITA. Propter Neeram Hypsicreotis Mi-
 lesii vxorē bellū inter Naxios & Milesios ortū fuit.
 Ea n. cum amaret Promedontē Naxium mariti sui
 hospitē, corpus cum eo miscuit, veritaq; iram ma-
 riti, cum eo in Naxum nauigauit. Eam Promedon
 supplicē Vestæ collocauit. Naxiis autē mulierem
 sub præscriptione supplicationis in gratiam Prome-
 dotis nō deditibus, bellum quod dixi, cōflatum
 est. Milesiis cum alii multi, tum Ionum studiosissi-
 me Erythræi auxilia tulerunt, bellumq; hoc tractū
 magnis calamitatibus, tandem virtute mulieris fi-
 nitum est, sicuti ceperat mulieris ob prauitatem.

C Diogenes Erythræorum dux munitionem quan-
 dam sibi cōmissam tenebat, opportune admodū
 contra Naxiorum urbem sitam. itaq; & magnam
 Naxiis prædam abstulit, & mulieres ac virgines li-
 beras. Harum vnā, nomine Polycritam, amore ca-
 ptus, secum nō vt captiuam, sed vxoris loco habuit.
 Euenit vt in castris Milesiorum dies ageretur fe-
 stus. ibi cum omnes poculis essent ac cōuiuui de-
 diti, rogauit Diognetum Polycrita, vt liceret sibi
 fratrib. partes placentarum mittere. cumq; is per-
 mitteret ac iuberet, plumbeam tabellam placētæ
 inferuit, mandato ei qui eam fratrib. adferret, vt
 solos vesci iuberet fratres iis qui mittebat. Hi cum
 offendissent tabellā, & legissent que scripserat Po-
 lycrita, (horrabatur autē vt noctu hostes adorirentur,
 ob ebrietatē festo die cōtractā plane socordia
 dissolutos) rem ducibus Naxiorum significauerūt,
 & permouerunt vt secum exirent rei gerendę cau-
 sa. Occupato à Naxiis castello, multisq; hostium
 interfectis, Diogneto precib. Polycrita à ciuibus
 impetrauit salutē. Ipsa autem ciuib. ad portam oc-
 currentib. magno cum gaudio, collaudantibusq;
 & ferta ferentibus, magnitudine lætitiæ exanima-
 ta, in ipsa porta cōcidit mortua. atq; ibi sepulta est,
 & monumentū eius vocatur Liuoris tumul': quod
 inuidia quadā fortunæ fascinata Polycrita putare-
 tur meritishonorib. nō potuisse frui. Hæc Naxio-
 rum historicorum est narratio. Aristoteles captā
 Polycritam fuisse nō dicit. sed cōspectam à Dio-
 gneto, sui eum amore irretiuisse: ipsumq; promi-
 sisse omnia se, vt ea potiretur, dare ac facere paratū
 esse. at Polycritam se ad ipsum venturam pollicitā,
 si vnicum quippiam ab eo obtineret, fuisse. cumq;
 id iureiurando interposito Diognetus confirmas-
 set, tradi sibi Delium postulasse, (id n. castello no-
 men erat) aliter se morem gesturam ipsi negasse.

D victum amore Diognetum, & iureiurandi permo-
 tum religione, Polycritæ castellum, hocq; eam ci-
 uibus tradidisse. Ita Naxios rursus Milesiis pares
 viribus factos, pacem in suas leges confecisse.

E

F

LA
 sos fue
 quoru
 mare
 liquit.
 regia,
 rum, a
 drone
 gnōn
 tulit
 alia de
 turum
 Pityoe
 uibus
 ceret.
 cum sp
 barbar
 rori Bel
 rari cu
 sibi non
 peregre
 dolum
 virgo, c
 hoc am
 est, imp
 ros, si be
 essent, e
 sualit, o
 bi cauet
 conuiu
 caueru
 occupa
 potiti, M
 vna ca
 ne mor
 cui & a
 runt. V
 nem, ha
 res liber
 cej abiq
 Lāpfa
 postmo
 idque d
 ARE
 sca fuit,
 sed virtu
 posse m
 lustriv
 retū cu
 nes patri
 crates n.
 ciuū m
 pollinist
 titū quo
 inuitā v
 tis adicc
 mortuo
 eos pung
 ciuū sub
 nimuere
 lestę era
 subactas
 Φαλόμο
 μαλ φ
 εια πα
 Αρετα

LAMPSPACE. Codridæ genere, patria Phocæen- A
 ses fuerunt duo gemini fratres Phobus & Blepsus.
 quorum Phobus primus à Leucadibus petris in
 mare se dedit, vt Charo Lampfacenus scriptum re-
 liquit. Is Phobus, vir potentia & dignitate præditus
 regia, cū nauigasset Parium suorum causa negocio
 rum, amicitiam & hospitii ius cōtraxit cum Man-
 drone Bebrycum rege, eorumque Pityoessēses cog-
 nominantur, eiq; à vicinis bello infestato auxil. ſi
 tulit. Mandro autem nauibus auenti Phobo cū
 alia detulit officia, tum partem vrbis agriq; largi-
 turum se promisit, si Phocæorum coloniam liberet B
 Pityoessam deducere. Phobus cum id cōsiliū ci-
 uibus probasset, fratrem misit, qui colonos eo dedu-
 ceret. Stetit sane promissis Mandro. Sed Phocæi,
 cum spoliis, præda, opibusq; magnis è finitimis
 barbaris potirentur, inuisi primum, post etiam ter-
 rori Bebrycibus fuerunt. Cupientes itaq; iis libe-
 rari, cum Mādro homo probus & iustus persuaderi
 sibi non pateretur vt mala fide cum Græcis ageret,
 peregre eo profecto moliti sunt, quomodo eos per-
 dolum necaret. Lampface autem Mandronis filia
 virgo, cum insidias prænosset, primum à facinore
 hoc amicos & domesticos auertere dictis aggressa C
 est, impiam docens eos rem & atrocem perpetratu-
 ros, si benefactores, & quorum auxiliis in bello vfi
 essent, eosq; iam ciues, interficerent: vbi non per-
 suasit, occulte Græcis quid ageretur detexit, vtq; si-
 bi cauere monuit. Phocæi sacrificio quodam &
 conuiuio apparato, Pityoessenos in suburbium euo-
 cauerunt: ipsi in duo diuisi agmina, altero urbem
 occuparūt, altero homines trucidauerūt. Sic vrbe
 potiti, Mādrone acciuerunt, vt de suis cōsiliū
 vna caperet: Lampfacenq; cum ea ex inualetudi-
 ne mortua esset, magnifice in vrbe sepeliuerunt,
 cui & ab eius nomine Lampfaci nomen imposue-
 runt. Vt autem Mandro proditionis vitans suspicio-
 nem, habitare cū ipsis recusauit, petiitq; vt mulie-
 res liberiq; defunctorum ad se mitterentur: Pho-
 cæi absq; omni maleficio studiose eos miserunt. &
 Lampface cum initio heroicis honores habuisset,
 postmodum numini sacrificandum decreuerunt,
 idque decretum adhuc ratum est apud eos.

ARETAPHILA. Aretaphila Cyrenæa, nō ita pri-
 sca fuit, vt que belli Mithridatici tempore vixerit:
 sed virtute & rebus gestis cōparari cum heroidib.
 posse meruit. Filia fuit Aglatoris, vxor Phedimi, il-
 lustrū viroū, forma egregia, prudētia singulari, &
 rerū ciuiliū dextre gerendarū nō ignara. Hæc cōmu-
 nes patriæ calamitates illustrē reddiderūt. Nico-
 crates n. occupata in Cyrenæo tyrānide, cū alios
 ciuiliū multos interfecit, tū sua manu Melanippū A-
 pollinis sacerdotē, idq; sacerdotiū ipse inuasit. Ma-
 ritū quoq; Aretaphilæ Phedimū interemit, & ipsam
 inuitā vxorē duxit. In finitibus aliis cōtra leges institu-
 tis adiecit hoc. custodes ad portas vrbis cōstituit, q
 mortuos quotquot efferrētur violaret, mucronib.
 eos pungētes, & materiā ardētē applicātes: ne quis
 ciuiliū sub mortuis specie clam efferri vrbe posset. E-
 nim uero Aretaphilæ cum ppria calamitates mo-
 lestæ erant: (quanquā tyrann^o ob amorē ipsius, quo
 subactus erat, maximā potētē parte futui eā sineret,
 Φαίδιμον τὸν τῆς Ἀρεταφίλας ἀνδρὰ καὶ τὴν Ἀρεταφίλαν ἐγγυμὴ ἀκρυσαν. πρὸς ὅμοιοις ἄλλοις πρῶτον ἡμι-
 μασί φύλακας ἐπὶ τῶν πυλῶν κατέστησεν οἱ τοὺς ἐκφρονημένους νεκροὺς ἐλυμγόντο ὑπὸντες ἑπιθίλοις, καὶ καυτή-
 εια προσβάλλοντες, ἄφ' ἧς τῆς μηδένα τῶν πολιτῶν ὡς νεκρὸν λαθεῖν ἐκκομιζόμενον. δύσφορα μὲν οὖν καὶ τῆ
 Ἀρεταφίλα τὰ οἰκεία κακὰ, καὶ ἄφ' ἐνδιδόντος αὐτῆς ἔρωτα τῆς τυράννου πλείστοι ἀπολαύειν τῆς διωμάμεως.

ΛΑΜΨΑΚΗ. Ἐκ Φωκίας τῆς Κοδριδῶν γένους ἦσαν
 ἀδελφοὶ δίδυμοι Φόβος καὶ Βλέψος. ὣν ὁ Φόβος ἀπὸ τῶν
 Λαμψάκων πετρῶν πρῶτος ἀφῆκεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν,
 ὡς Χάρων ὁ Λαμψακίως ἰσόρηκεν. ἔχων δὲ διώαμιν καὶ
 βασιλικὴν ἀξίωμα, παρέπλευσεν εἰς Γάειον, ἰδίῳ ἐνεκα
 πρῶτον ἡμιμῶνος φίλος καὶ ξένος Μαίδρων βασι-
 λείων Βεβρυκῶν τῶν Πιτυοεσσηῶν πρῶτος ἀφῆκεν ἑαυτὸν
 ἐβόησεν καὶ συνεπολέμησεν αὐτοῖς. ἀπὸ τῶν πρῶτων ἐ-
 νοχλομήτοις. ὁ δὲ Μαίδρων ἄλλῳ τε πολλῷ ἐπεδείξατο
 τῶν Φόβου φιλοφροσυνῶν ἀποπλέοντι, καὶ μέγιστος τῆς τε
 χάριτος καὶ τῆς πόλεως ὑπισχεῖτο δώσειν εἰ βούλοιο Φωκίης
 ἔχων ἐποίκις εἰς τὴν Πιτυοεσσηαν ἀφικέσθαι. πείσας οὖν
 τοὺς πολίτας ὁ Φόβος δέξεται μὲν τὸν ἀδελφὸν ἀγνῆτα τοῖς
 ἐποίκις καὶ τὰ μὲν πρῶτα τῆς Μαίδρωνος ἑσπέρην αὐτοῖς
 ὡς πρῶτον προσεδόκησαν ὠφελείας δὲ μεγάλας καὶ λάφυ-
 ρα καὶ λείας ἀπὸ τῶν πρῶτων βαρβάρων λαμβάνον-
 τες, ἐπιθῶνοι το πρῶτον, εἶτα καὶ φοβερῶς τοῖς Βεβρυξῶν ἦ-
 σαν. ἐπιθυμοῦντες οὖν αὐτῶν ἀπαλαγῆσαι, τὸν μὲν
 Μαίδρωνα χερσὸν ὄντα καὶ δίκαιον ἀνδρὰ πρὸς τοὺς Ἕλλη-
 νας οὐκ ἐπεισαν, ἀποδημήσαντος δὲ ἐκείνου, παρεσκιά-
 ζοντο τοῖς Φωκίαις δόλῳ ἀφῆκεν. τῆς δὲ Μαίδρωνος ἡ
 θυγάτηρ Λαμψάκη, παρθένος οὖσα, τὴν ἐπιβελίῳ πρῶ-
 τῳ, καὶ πρῶτον ἐπεχείρει τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἀποτρέ-
 πειν, καὶ διδάσκειν ὡς ἔργον καὶ δεινὸν καὶ ἀσεβὲς ἐγχεσθαι
 πρῶτον, ἀεργέτας καὶ συμμάχους ἀνδρας, νῦν δὲ καὶ
 πολίτας, ἀποκτινῶντες. ὡς δὲ οὐκ ἐπειθε, τοῖς Ἕλλησιν ἐ-
 φρασε κρύφα τὰ πρῶτα ἡμιμῶνα, καὶ παρεκάλεισάτο φυ-
 λάσθαι. οἱ δὲ, θυσιῶν ἰνὰ πρῶτον ἀσάμνοι καὶ θύ-
 νῳ, δέξεται ἵσταντο τοῖς Πιτυοεσσηοῖς εἰς τὸ πρῶτον
 αὐτοῖς δὲ διελθόντες δίχα, τοῖς μὲν τὰ τεῖχη κατελάβοντο, τοῖς
 δὲ τοῖς ἀνδράποδοις ἀείλον. οὕτω δὲ τὴν πόλιν κατέστη-
 ντες, τὸν τε Μαίδρωνα μετεπέμποντο, συμβεβῆσθαι τοῖς παρ
 αὐτῶν κελύοντες: καὶ τὴν Λαμψάκην ἐξ ἀρρώστιας ἀ-
 ποθανούσαν, ἔθαψαν ἐν τῇ πόλει μεγαλοπρεπῶς, καὶ τὴν
 πόλιν ἀπὸ αὐτῆς Λαμψάκην πρῶτον ἠγόρευον. ἐπεὶ δὲ ὁ
 Μαίδρων πρῶτος ἀπὸ τῆς Φύλων, τὸ μὲν οἰκεῖν μετ'
 αὐτῶν παρήτησάτο, πάντας δὲ τῶν τεθηκῶτων καὶ γυ-
 ναῖκας ἤξωσε κερμίσασθαι: καὶ τὰ πρῶτα πρῶτος οὐδὲν
 ἀδικήσαντες δέξεται μὲν, καὶ τῆς Λαμψάκης πρῶτον
 ἡρωικῆς ἡμέρας ἀποδιδόντες, ὕστερον ὡς θεῶν θυεῖν ἐψηφίσαν-
 το. καὶ ἀφῆκεν οὕτω θύοντες.

ARETAPHILA. Ἀρεταφίλα δὲ ἡ Κυρήναία, πα-
 λαμὰ μὲν οὐ γέγονεν, ἀλλ' ἐν τοῖς Μιθριδακίαις κακῶς, ἀ-
 ρετιῶν δὲ καὶ πρῶτον ἐνάμιλλον τῇ βουλῇ τῶν ἡρώιδων
 παρέσχεν. ἡ δὲ θυγάτηρ μὲν Αἰγλαγόρα, Φαίδιμου ὁ γυ-
 νὴ γυναικῶν ἀνδρῶν καλὴ δὲ τὴν ὄψιν οὖσα, καὶ τὸ φρονεῖν
 ἐδόκει πρῶτον ἡ καὶ πολιτικῆς δεινότητος οὐκ ἀμοιρος.
 ἐπιφανῆ ὁ αὐτῶν ἀφῆκεν τὴν τύχην τῆς πατρίδος ἐποίησαν.
 Νικηκράτης γὰρ ἐπιδραστὴς Κυρήναιοις τυράννος, ἄλλοις τε
 πολλοῖς ἐφόνθη ἢ πολιτῶν, καὶ τὸν ἱερέα τῆς Ἀπόλλωνος αὐ-
 τῷ χειρὶ ἀετῶν Μελένιππον, εἶχε τὴν ἱερωσύνην. αἰσλε ὁ καὶ
 τῶν ἑλλήνων ἀκρυσαν. πρὸς ὅμοιοις ἄλλοις πρῶτον ἡμι-
 μασί φύλακας ἐπὶ τῶν πυλῶν κατέστησεν οἱ τοὺς ἐκφρονημένους νεκροὺς ἐλυμγόντο ὑπὸντες ἑπιθίλοις, καὶ καυτή-
 εια προσβάλλοντες, ἄφ' ἧς τῆς μηδένα τῶν πολιτῶν ὡς νεκρὸν λαθεῖν ἐκκομιζόμενον. δύσφορα μὲν οὖν καὶ τῆ
 Ἀρεταφίλα τὰ οἰκεία κακὰ, καὶ ἄφ' ἐνδιδόντος αὐτῆς ἔρωτα τῆς τυράννου πλείστοι ἀπολαύειν τῆς διωμάμεως.

(ἠπῆτο γὰρ ἐκείνης, καὶ μόνη χερσὶν παρείχεν αὐτὸν, ἀτεγ-
κτος ὢν τὰλλα καὶ θηριώδης) ἰὺία δὲ μάλλον αὐτῷ ἢ πα-
τεὶς οἰκτὰ πάχιστα παρ' ἄξιαν ἄλλος γὰρ ἐπὶ ἄλλῳ τ' πο-
λιτῶν ἐσφάπειτο, ἡμφοῖα δὲ ἀπ' ἐσθένος ἠλπίζετο. καὶ γὰρ
οἱ Φυγάδες, ἀδελφεὶς πρυτάρχαι ὄντες καὶ παρ' ἐφόβοι, διε-
σπέρσαν. αὐτῷ δ' αὖτ' ἡ Ἀρεταφίλα ὑποτίθει μόνην. τοῖς
χρονοῖς ἐλπίδα, καὶ τὰ Θήβης ζηλώσασα τῆς Φεραίας κα-
λῆ καὶ παρ' ἐβόητα πολυμήθεα, συμμάχων δὲ πᾶσιν καὶ οἰ-
κείων, οἷος ἐκείνη τὰ παρ' ἄξιαν παρέρχεν, ἔρημος οὖσα,
Φαρμακίαις ἐπεχείρησε διεργάσασθαι τὸν ἀνδρα. παρ' ἄξιαν
αζομένη καὶ ποιεῖσθαι, καὶ διαπειρωμένη πολλὰν δυ-
νάμεων, οὐκ ἔλαθεν ἀλλ' ἐμίλυθη καὶ ἡροδωτῶν ἐλέγχων,
Καλβία μὲν ἢ τῆς Νικοκράτους μήτηρ, φύσει Φοινικὴ γυνὴ
καὶ ἀπαρ' ἀιτήτης, ὅπως ἔπειτα δεῖν ἀγαρεῖν ἀκισαμῶν τῷ
Ἀρεταφίλῳ τῆ δὲ Νικοκράτους μέλλουσι ἐνεποιεῖ τῆ ὀργῇ
καὶ ἀδελφείῳ ὀφείτως, καὶ τὸ τῷ Ἀρεταφίλῳ ἐρρωμένως ὁ-
μοῖον ἔχειν τῆς κατηρεῖας ἀμύουσαι ἑαυτῆ παρ' ἄξιαν
οἰκεία τὰ παρ' ἄξιαν παρείχεν. ἐπεὶ δὲ κατελαμβάνετο τοῖς ἐ-
λέγχωσι, καὶ τῷ παρ' ἄξιαν τῆς Φαρμακείας ἐώρα μὴ
δεξιῶν ἀρ' ἄξιαν, ἀμολογῆ, παρεσκιάσθαι δὲ οὐκ ὀλέ-
θη Φαρμακίαν, [Ἀλλ' ὑπὸ μεγάλων (εἶπεν) ὡ ἀ-
ερ, ἀγαλῆσθαι τῆς σῆς παρ' ἄξιαν ἐμὲ καὶ δόξης, καὶ δυνα-
μειῶ, καὶ διασε κερπούμεν δυνάεις, πολλὰς ὀπίφθοις
οὖσα κακῶς γινάσθαι, ὡν φάρμακα δεδοικῆα καὶ μηχαν-
νάς, ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἀνιμνησάσθαι, μφορ' ἀμύουσαι καὶ γυναι-
κεῖα, θανάτου δὲ οὐκ ἄξια πλὴν ἢ κριτῆ σοι δόξειε φίλ-
τρων ἕνεκα καὶ ρητείας κτείνῃ γυνάμια, πλείον ἢ σὺ βού-
λει φιλεῖσθαι δεομῶν.] τοιαῦτα τῷ Ἀρεταφίλῳ
ἀπολογουμένην ἔδοξε τῷ Νικοκράτῃ βασιλεύσῃ καὶ
τῆς Καλβίας ἐφεσώσης, ἀπέγκτου καὶ ἀπαραιτήτου, τῆς
Βασίλειος ἀνέκρινε καὶ διεφύλαξεν αὐτῷ ἀπῆλτον ἐν
τῆς ἀνάγκης, ἀχρὶ καὶ τῷ Καλβίῳ ἀποκαμῆν ἀχρῆ-
σαι. ὁ δὲ Νικοκράτης ἀφῆκε παιδείας, καὶ μετενοεῖ βα-
σιλεύσας καὶ χροῖον οὐ πολὺν ἀγαλῆσθαι, αὐτῆς ἦκεν ὑπὸ
τῆ πατρὸς εἰς αὐτῷ φερόμενος, καὶ σιμῶν αὐτῆς, ἀγαλῆ-
σάων ἡμῶς καὶ φιλοφροσύνῃς τῷ δυνάει. ἢ δὲ οὐκ ἐ-
μελλε χάριτος ἠπῆσθαι, κρατήσασα βασιλεύσας καὶ πόρων,
ἀλλὰ τῷ φιλοκάλῳ φιλονεικίας παρ' ἄξιαν ἡροδωτῆς, ἐτέρας
ἠπῆτο μηχανῆς. ἰὺ γὰρ αὐτῆ θυγάτηρ ἀνδρὸς ὄρα ἐχου-
σα, καὶ τῷ ὄμν ἰχρῆν. τῷ τῷ ὑφῆκε τὰ δελφῶ τῆ τυ-
ραννοῦ δέλεαρ, ὄντι μειρακίῳ παρ' ἄξιαν ἀγαλῆσθαι.
πολὺς δὲ λόγος ἐστὶ χροῖον ἀμύουσαι ρητείας καὶ Φαρμακίαις
ἐπὶ τῆ κέρῃ τῷ Ἀρεταφίλῳ, χροῖον ἀγαλῆσθαι καὶ διαφθεῖραι
τῆ νεανίσκου τὸν λογιζομένον. ἐκαλεῖτο δὲ Λεάνδρος. ἐπεὶ δὲ
ἠλώκει καὶ λιπαρῆσας τὸν ἀδελφόν, ἔτυχε τῆ γάμου, τὰ
μὲν ἢ κέρῃ παρ' ἄξιαν αὐτὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκόμεν,
καὶ ἀνῆλθεν ἐλθῆσθαι τῷ πόλιν, ὡς μὴ δὲ αὐτὸν ἐλθῆ-
σθαι ἐν τυραννίδι ζῶντα, μὴ δὲ τῆ λαβεῖν γάμον ἢ φυλά-
ξαι κύριον ὄντα, τὰ δὲ οἱ φίλοι τῆ Ἀρεταφίλα χροῖον
μῶροι, ἀγαλῆσθαι ἀεὶ καὶ ὑπονοίας κατεσκιάζον αὐ-
τῷ παρ' ἄξιαν τὸν ἀδελφόν. ὡς ἢ ἠθετο καὶ τὴν Ἀρεταφίλα τὰ
αὐτὰ βουλομένη καὶ σπουδάζουσαι, ἐπεχείρει τὸ ἔργον,
καὶ Δάφιν οἰκείῳ παρ' ἄξιαν ἀπέκτεινε δι' ἐκείνου τῆ
Νικοκράτῃ. τὰ λοιπὰ ὅσα ἐπὶ τῆ Ἀρεταφίλα παρ' ἄξιαν
χρῆν, ἀλλ' ὅπως ἔδειξε τοῖς ἔργοις ἀδελφοκτόνος ὁ τυραννοκτόνος γερωνός. ἦρχε γὰρ ἐμπλήκτως καὶ ἀνοήτως,

A mulieriq; huic soli cicurem & mansuetā se praebe-
ret, durissimus alio qui & effertus) tum apprime pa-
triae vicem dolebat, indignis modis atrociam pati-
entis. lugulabatur enim civium vnus post alium,
neq; erat vnde vltio speraretur: cum exsules timi-
di plane atq; infirmi, hinc inde dispersi essent. Ita-
que Aretaphila (spatriae in sefolam recipiens, a-
mulatione quadam Thebes Pherae pulciorum
egregiorumq; conatum, adiutoribus tamen fi-
delibus & domesticis (quales huic res ipsae sugges-
ferunt) destituta, venenis maritum interficere ag-
gressa est. Quam ad rem dum se parat, materiam
cogit, & vires paratorum periclitatur, non sefellit
delato indicio, & argumentis perquisitis, Calbia
Nicocratis mater, femina ad caedes naturaprocli-
uis atque implacabilis, censuit statim interficien-
dam esse, prius tamen contumeliose tractatam, A-
retaphilam: Nicocratis autem irae moram iniicie-
bat viresq; adimebat amor: eique affectioni excu-
sationem parabat, quod Aretaphila animose cri-
minib; se opponebat, & sese defendebat. Quae vbi
vidit se cōvinci, neq; locū esse veneficii negandi,
falsavenerunt se, nō tamē exitiale, parasse: magnis,
inquit, est mihi de reb; certamē. quā n. gloria fru-
or, quaq; potētia ob tuam erga me benevolētiā,
ea me inuisam multis reddidit malis mulieribus.
quarum ego metuēs veneficia & technas, animum
induxi cōtra quaedā moliri: fatua fortassis, & mulie-
bria, mortis tamē nō digna supplicio. nisi forte tibi
iudici videbitur vxor interficiēda amatorii gratia
veneficii, q; amplius atq; tu velles, diligi voluerit.
Visum est Nicocrati Aretaphilam hoc modo se de-
fendentē quāstioni subiicere, praesidente tormen-
tis Calbia immiti implacabiliq; muliere. At n. Aretaphila
in cruciatib; ita sibi constitit, adeoq; inui-
ctam se praebuit, vt ipsa tandē Calbia inuita & defa-
tigata concesserit, ac Nicocrates fide innocentiae
sibi facta, missam vxorem fecerit, torturaq; poeni-
tenti ductus sit. Exiguo autē intermisso tempore,
statim amore superatus ad eam venit, beneuolen-
tiaq; bladiis & honorib; reparas, eius vsus est cō-
suetudine. Illavero, quae tormētis ac doloribus ni-
hil fracta esset, demerēdose euertipassa nō est: sed
ad studium honestatis accedente quadam pulcri
propositi tenendi peruicacia, rem alia via instituit
aggredi. Filiam habebat satis elegante forma, & iā
viro maturam. hanc tyranni fratri Leandro sub-
misit, vt eum inescaret, adolescentem qui volupta-
tibus ppositis facile caperetur. Fama tenet, Aretaphilam
prestigiis & veneficiis vsam ita comparasse
filiam, vt adolescentem ei manciparet, ac de sanae
mentis vsu dimoueret. Postquam in castes incidit,
precibusque multis a fratre impetrato matrimo-
nio est potitus: partim eum puella a matre docta
instigare ad libertatem ciuitati reddendam, quan-
do in tyrannide ne ipsi quidem libero esse, aut du-
cendae retinendae vxotis potestatem habere li-
ceret: partim amici Aretaphilae gratificantes sub-
inde calumnias ei aduersus fratrem aliquas & su-
spiciones suggerere: Leandro vbi Aretaphilam sen-
sit eadem consilia tractantem, negocium aggres-
sus Daphnidem famulum subornauit, qui Nico-
cratem iussu ipsius necaret. Deinceps autem Aretaphilae
animum non aduertit, sed factis illico demonstrauit
fratricidam se esse, non tyrannicidam: cum stolide & insolenter
rebus praesesset.

Erat tam
gentia, nō
gnanti: se
aduersus
lecto Ana
nē hostil
cos & du
nō alacre
quidem
in ciues
tebat pa
colloque
reptuq;
bello acc
prius ipsa
& multa
ad colloq
ceretur. A
cundia A
centis, pe
vbi propi
fari, & stip
sens eum
cū mora
ac proteru
Leander
sus, vinct
mercedem
quis ciuib
nunciata,
rerunt: &
ire in tyr
aliis rebu
libertate
xerunt an
lutarent,
fusi aliis
sub vespe
lbi postq
cupiditate
uerfi, Ca
culleo inf
autem cor
reipublic
ro, tanq
theatrofal
set, simul
nuo in gy
dis se ad
tis interfa
Camm
erant Sina
pinqui. Er
Camma n
& caratis flo
tem in adm
do & marit
ma, ac pro
subditis m
rem, quod
lax, facer
ficia magn
tires Sino
uo marito
dolo nece
Cammam
γδ δολο

Erat tamē Aretaphile ſuus apud eū honor atq; potentia, nō inimicam ſe gerenti, neq; palam repugnanti: ſed occulte ſuas reſdiſponenti. Ea primū aduerſus Leandrū cōcitatū bellum Africum, pellecto Anabo quodā regulo ad incurſandam regionē hoſtiliterq; ad urbē accedendum. Deinde amicos & duces apud generum culpa vit, ut ad bellum nō alacres, ſed pacē magis quietēq; requirentes. quidē etiam flagitare tyranni res aiebat, ſi firmū in ciues vellet obtinere imperium. ſe quoq; pmittēbat pacificationē confeſturam, & Anabum ad colloquendas cum eo res adducturam, ſi ira iuberet priuſquā immedicabile aliquod damnū eo ex bello acciperetur. Mandate ſic ut ageret Leandro, priuſ ipſa cum Afro eſt collocuta, magniſq; donis & multa pmiſſa pecunia impetrauit, ut tyrannum ad colloquiū uenientē à ſe cōprehenſum iri polliceretur. At vero Leander cunctari, & tamen uerē cū mora neſteretur, manu iniecta audacter plane ac proterue ad barbarum adducere, eiq; tradere. Leander conſeſtim abreptus ab Afris, cōprehēſus, uinctuſque eſt adſeruat, donec promiſſam mercedem Aretaphilæ amici, comitantibus reliquis ciuibus, attulerunt. Horum enim plerique renūciata, ad locum colloquio deſtinatum excurrerunt: & cōſpecta Aretaphila, parum abſuit quin iræ in tyrannum oblitū, ſupplicium de eo ſumere aliis rebus poſthaberent. atq; adeo primum hunc libertatis ceperunt fructum, nihilq; aliud eo duxerunt antiquius, quam ut eam læti flentēſque ſalutarent, tanquam ſimulacro alicuius dei circumfuſi. aliis autē ſupra alios affluentibus, vix tandem ſub uſperā recepto Leandro in urbē reuerterunt. Ibi poſtquam honoranda & laudanda Aretaphila cupiditate ſuę ſatiſfecerunt, ita demū ad tyrānos cōuerſi, Calbiam uiuam cremauerunt, Leandrum culleo in ſutum in mare abiecerunt. ab Aretaphila autem contenderunt, ut gerendæ gubernandæq; reipublicæ ſociā ſeſe adiūgeret optimatib⁹. Illa uero, tanq̄ ſi uariam & multis conſtantē partibus in theatro fabulam uſq; ad coronæ donationē peregiſſet, ſimul atq; liberam eſſe uidit ciuitatem, continuo in gynæceū ſeſe recepit, omniq; rebus tractandis ſe admixcendi repudiato ſtudio, reliquum ætatis inter ſtamina cum amicis & familiaribus exegit.

CAMMA. Inter Galatię tetrarchas potentiffimi erant Sinatus & Sinorix, genere etiam inuicē propinqui. Erat Sinato uxor, quam uirginem duxerat, Camma nomine, non forme duntaxat præſtantia & ætatis flore ſpectabilis, ſed multo magis ob uirtutem in admiratione habita. non enim pudica modo & mariti amans fuit, ſed & prudēs & magnanima, ac propter manſuetudinem benignitatemq; ſubditis mirifice accepta. augebat etiam ſplendorem, quod Diane, quam deam maxime colunt Galatæ, ſacerdos, ſemper in ſacris pōpis & apud ſacrificia magnifice ornata ſpectabatur. Eam cū deperiret Sinorix, & neq; pellicere neq; vim facere uiuo marito poſſet, facinus auſus immane, Sinatum dolo necauit: exiguoq; interpoſito tēporis ſpatio, Cammam ambiuit, in ſano frequenter degentem, qd̄ dōλω τον Σινάτον, καὶ χροῖον οὐ πολὺν ἀφελιπών,

A ἡμῶν δὲ περὶ ἡμῶν δὲ Ἀρεταφίλας παρ' αὐτῶν καὶ διώμας, ὅτι ἀπεχθάνοντο τὸν πολεμίου ἀντικεῖν, ἀλλ' ἀδύνατος ἀφαιρέσθαι τὰ πρᾶγματα. πρῶτον μὲν γὰρ αὐτῶν Λιβυκῶν ἐπεκρίθη πολεμῶν, Ἀνάβου ἵνα πείσασα διώμας ἐπιτήρησεν ἐπιδραμεῖν, καὶ τῇ πόλει πρᾶξασα γαίην, ἔπειτα διέβαλε τὸν φίλον καὶ τοῖς στρατηγοῖς πρὸς τὸν Λέανδρον ὡς πολεμεῖν ὅτι οὐκ ἔστι πρᾶξασα, εἰρήνης δὲ μάλλον δεομένης καὶ ἡσυχίας ἢ καὶ τὰ πρᾶγματα πολεῖν αὐτῶν καὶ τὴν τυραννίδα, βουλομένη βεβαίως κρατεῖν τῆς πολιτείας. αὐτὴ δὲ πρᾶξασα ἔφη τὰς ἀφελίπας, καὶ τὸν Ἀνάβου εἰς λόγους αὐτῶν σιωπᾶσαι ἐὰν κελύθῃ, ὡς ἀνῆκεσθαι τὸν πολεμῶν ἐξ ἐργασίας, κελύθοντος δὲ τῷ Λέανδρῳ, πρῶτον αὐτῇ τὰ Λίβου διελέχθη, συλλαβεῖν δεομένη τὸν τυραννῶν ἐπιδραμεῖς μεγάλας καὶ χεῖμασι, ὅταν εἰς λόγους αὐτῶν πρᾶξασα γαίην. πεισθέντος δὲ τῷ Λίβου, ὡκρεῖ μὲν ὁ Λέανδρος, ἀδεαδὴς δὲ τῷ Ἀρεταφίλῳ, αὐτὴ παρέσθετα φάσκουσαν, δεξήθη ἀποπλῶς καὶ ἀφύλακτος. ὡς δὲ ἐγγὺς ἦλθε καὶ τὸν Ἀνάβου εἶδεν, αὐτῆς εἰσεχέσασα, καὶ πεισμένη ἐβόλετο τοῖς δορυφόροις ἢ τῷ Ἀρεταφίλῳ παρῆσαι, τὰ μὲν ἐθάρρυνεν αὐτὸν, τὰ δὲ ἐκἀκίχε. τέλος δὲ ἡμομένης ἀφαιρέσθαι, ἐφελκυσταμένη τῆς χεῖρας ἴτα μῶς πύου καὶ τεθάρρυνόντος πρᾶξασα γαίην ὡς ἐπὶ βάρβαροι καὶ παρέδωκεν. αὐτῶν ἐν ἀνῆρπασο καὶ σιωπῆσει, καὶ δεθείς ὑπὸ τῷ Λίβου ἐτηρεῖτο ἄχρῃς ὑπὸ τὰ χεῖματα τῇ Ἀρεταφίλῳ χροῖοντος οἱ φίλοι παρεγγόντο μετὰ τῷ ἄλλων πολιτῶν. πύου μὲν γὰρ οἱ πλείστοι ἐξέδραμον ὅτι τὴν πρᾶξασα γαίην. ὡς δὲ εἶδον τὴν Ἀρεταφίλῳ, ὀλίγου ἐδέησαν ἐκλάσασθαι τῆς πρὸς τὸν τυραννῶν ὀργῆς, καὶ παρέγγον τὴν ἐκείνου ἡμομένης ἐνόμιζον ἔργον δὲ πρᾶξασα γαίην καὶ ἀπόλαυσμα τῆς ἐλευθερίας, ἐκείνῳ ἀπαλάσασθαι μετὰ χεῖρας καὶ δακρύων ὡς ἐπὶ ἀγάλματι θεῶν πρᾶξασα γαίην. ἄλλων δὲ ἐπὶ ἄλλοις ἐπιπρῶόντων, μόλις ἐπέπρᾶξασα τὸν Λέανδρον πρᾶξασα γαίην, ἐπὶ μῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. ἐπει δὲ τῷ ἡμῶν τῆς Ἀρεταφίλας καὶ τῷ ἐπαίμων ἐπεπλήθησαν, οὕτω βραπόμῳ πρὸς τοῖς τυραννῶν, τὴν μὲν Καλβίαν ζῶσαν κατέχευαν, τὸν δὲ Λέανδρον ἐπρᾶξασα γαίην εἰς βύρσαν, κατεπόνησαν. ἡμῶν δὲ τῷ Ἀρεταφίλῳ σιωπᾶσαι καὶ σιωπῆσει τοῖς αἰετοῖς ἀνδράσι τὴν πολιτείαν. ἢ ὡς ποικίλον τὴν πρᾶξασα γαίην καὶ πολυμέρες ἀγωνισαμένη μέρη πρᾶξασα γαίην ἀφαιρέσασα, ὡς ἐπειδὴ τὴν πόλιν ἐλευθερεῖν, αὐτῶν εἰς τὴν γυναικῶν τὴν ἐπέδωκε, καὶ τῶ πολυπρᾶξασα γαίην ὅπου πρᾶξασα γαίην, τὸν λοιπὸν χρόνον ἐν ἰσοῖς ἡσυχίᾳ ἀχρῶσασα μετὰ τῷ φίλων καὶ οἰκείων διετέλεσεν.

CAMMA. Ἦσαν ἐν Γαλατία διωπατάτοι τῷ τετραρχῶν καίτοι καὶ τῷ γένος πρᾶξασα γαίην ἀλλήλοισι, Σινάτος τε καὶ Σιωπέει. ὡν ὁ Σινάτος γυναικῶν παρῆθεν ἔσχε Καμμίαν ὄνομα, πρᾶξασα γαίην ἰδέα σώματος καὶ ὄρα, θαυμαζομένη μὲν μάλλον δι' ἔρετην. ἢ γὰρ μόνον σώφρων καὶ φίλανδρος, ἀλλὰ καὶ σιωπητὴ καὶ μεγαλόφρων, καὶ ποικίλῃ τοῖς ὑπῆκοῖς ἢ ἀφαιρέσασα γαίην ἀφαιρέσασα καὶ χροῖοντος. ὅτι φανεροῦν ὅτι αὐτὴ ἐποίησεν καὶ τὸ τῷ Ἀρτέμιδος ἰερείαν ἐπὶ, (ἡμῶν μάλιστα Γαλατῶν) σέβοισι πρᾶξασα γαίην καὶ θυσίας κεκοσμημένη ὄρα μὲν μεγαλοπρεπῶς. ἐρεαθεῖς ἐν

F αὐτῷ ὁ Σιωπέει, καὶ μήτε πείσαι, μήτε βιάσασθαι ζῶντος τῷ ἀνδρὸς διωπατὸς ὡν, ἔργον εἰργάσασθαι δεινόν. ἀπέκτεινε ἐμῶν τὴν Καμμῶν ἐν τῷ ἱερῷ ποιουμένη ἀφαιρέσασα γαίην,

καί φέρουσαν ὅσα οὐκ ἔστι καὶ παπειῶς, ἀλλὰ θυμῷ νοῦν ἔχοντι καὶ χαίροντες ἐπιμένοντι τῷ τῷ Σιωόειρος ὁ δὲ λιπαρὸς ἰὼ πρὸς τὰς δεήσεις, καὶ λόγων ἐδόκει μὴ πομπάπασι ἀπορεῖν ὁ ὁρῶντιαν ἔχοντων, ὡς τὰ μὲν ἄλλα Σινάτου βελτίστα παρερηκῶς ἑαυτὸν, ἀνελών δὲ ἑκείνον ἔρωπι τῆς Κάμμιος, μὴ δὲ ἑτέραν τινα πομπήαν. ἦσαν οὖν πρῶτον Σρήσις ὅσα ἀγρῶ ἀπηνεῖς τῆς γυναικὸς, εἴτα καὶ μικρὸν ἐδόκει μαλασσοῦσα, καὶ γὰρ οἰκῶσι καὶ φίλοι παρῆν ἑκείνο θεραπεία καὶ χάριτι τῷ Σιωόειρος μέγιστον διωμάδου, πείθοντες αὐτῷ καὶ καταβαίνοντες, τέλος ὅσων χῶρει, καὶ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν ἑκείνον, ὡς πρὸς τῷ τῷ τῆς σωμαμένης καὶ καταπίπτουσας ἡρησομένης. ἐλθόντα δὲ δεξιαμένη φιλοφρονῶς, καὶ πρῶτα γὰρ τῷ βωμῷ, κατέσπεσεν ἐκ φιάλης, καὶ ὁ μὲν ὄξε πέν αὐτῇ, ὅ ὅ ἑκείνον ἐκέλευσεν (ἰὼ ὅ πεφάρμακτον μελίκερατον) ὡς ὅ εἶδε πεπωκῆτα, λαμπρῶν αἰωλόλυξε, καὶ τὸν πρῶτον σκηνήσασα, Μαρτύρομαι σε (εἶπεν) ὅ πολυμήντε δαίμων, ὅτι τῷ τῆς ἑνέκα τῆς ἡμέρας ἐπέζησα τῷ Σινάτου φόνῳ, χρονον ποσὸν ὅσῳ ἀπολαβοῦσα τῷ βίου χρονον, ἀλλὰ τὸ ἐλπίδα τὸ δίκης, ἰὼ ἔχουσα καταβαίνω πρὸς τὸ ἐμὸν ἄνδρα. σὺ ὅ ὅ πρῶτον αἰοσιώτατε ἀνδρῶπων, τῶν αἰπῶν λάμου καὶ γάμου ὁ δὲ ἀποδιδάξτε τῶσαν οἱ πρῶτοντες. τῶν τῶ ἀκῆσας ὁ Γαλάτης, καὶ ὁ φαρμάκων δρῶντος ἡδὴ καὶ ἄρακινούτος ὁ σῶμα σωματόμορος, ἐπέθη μὲν ὀχήματος ὡς σάλα καὶ πναγμῶ χρονομόρος, ὄξε τῷ ὁ δὲ χρονομα, καὶ μεταβάς εἰς φορβον, ἑσπερας ἀπέθανεν. ἡ ὅ Κάμμιος διενεχόσα τὸ νύκτα, καὶ πρῶτον τέλος ἔχειν ἑκείνον, ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἰλαρῶς κατέσπεσεν.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ. Παρέσθεν ὅ ἡ Γαλατία καὶ Στρατονική τῷ Διότιάρου, καὶ Χιομάραν τὸ Ὀρπάρουτος, ἀξίας μνήμης γυναικὸς. ἡ μὲν οὖν Στρατονική δέορμον γησιῶν παιδῶν ὅπτι ἄρα δὲ τῆς βασιλείας ὅπτι ἀμύνη τὸ ἄνδρα, μὴ ἡκπουσα ὅ αὐτῇ σὺν ἐπεισεν ὄξε ἑτέρας γυναικὸς παιδοποιήσασα μὲν αὐτῇ ὁ παιδίον πρὸς εἰδὲν ὅ υποβαλλόμενον. ὅ ὅ Διότιάρου τῷ τε γινώμιου θαυμάσαντος, καὶ πρῶτον ἐπὶ αὐτῇ ποιησασα, παρῆν ὁ ὁρῶντιαν ὁ δὲ ἀποδιδάσασα τὸ ἀχμαλώτων ὄνομα Ἡλέκταν, σὺν εἰρῆς ὅ Διότιάρου, καὶ τῶς γησιῶν πᾶδας ὡς πρὸ γησιῶν αὐτῆς ἑσπερας φιλοσόφου καὶ μεγαστορεπῶς.

ΧΙΟΜΑΡΑ. Χιομάραν δὲ σὺν ἐβη τῷ Ὀρπάρουτος ἀχμαλώτων θύεσσαι μὲν τὸ ἄλλων γυναικῶν, ὅτε Ρωμῶσι καὶ Γναῖοι ἐνίκησαν μάχη τῶς ἐν Ἀσία Γαλάτας. ὅ ὅ λαβῶν αὐτῷ ταξίαρχος ἐχρήσατο τῇ τύχῃ στρατιωτικῶς καὶ κατήχων ἰὼ δὲ ἄρα καὶ πρὸς ἡδονῶν καὶ δρογέλιον ἀμαθῆς καὶ ἀκρατῆς ὁ δὲ θροπος ἡ τῆς ὅ ὄμορος ἑσπερας τῆς φιλαργυρίας, καὶ χρυσίου συχρῶ δρομολογηθέντος ἑσπερας τῆς γυναικὸς, ἡ μὲν αὐτῷ ἀπολυθῶσαν, ποταμοῦ πνος ἐν μέσῳ διέρχοντος. ὡς ὅ ἀγαθαίτες οἱ Γαλάται ὁ χροσιόν ἑδάχαυ αὐτῶ καὶ παρελαμβανόν τῷ Χιομάραν, ἡ μὲν ἀπὸ νόματος πρῶτονταξεν ἐνὶ πᾶσαι τὸν Ρωμῶν ἀσπασόμενον αὐτῷ καὶ φιλοφρονούμενον, ἑκείνου δὲ πεισθέντος καὶ τῷ κεφαλῷ ἀποκῆσαν ἀραμύνη καὶ πρῶτονταξεν πῆς χροσιῶν ἀπὸ πᾶσαι. ὡς ὅ ἡ λητε πρὸς τὸ ἄνδρα, καὶ τὸ κεφαλῷ αὐτῶ πρῶτονταξεν, ὅ δὲ γυνῆ καλὸν ἡ πᾶσαι, Ναί, (εἶπεν) ἀλλὰ καλλίον ἑνα μόνον ζῆν ἐμοὶ συγγενημένον. τῷ τῷ μὲν ὁ Πολύβιος φησι ὄξε λόγων ἐν Σάρδεσι γησιῶν θαυμάσαι τὸ, τε φρονημα καὶ τὸ σὺν ἐσιν.

A casumq; mariti non abiecte aut miserabiliter, sed animose ferentem, prudenterque intentam occasione vlciscēdi Sinorigis. Is vero assiduis ambiebat mulierem precibus, videbaturque ei non profus deesse honesta in speciem oratio: aliis se in rebus prastantiozem fuisse Sinato, ac interfecisse eum non malitia, sed amore Cammæ impulsum. Illa initio non admodum aspere denegare, ac deinde paulatim molliri videbatur. nam & amici ac familiares instabant, Sinorigem, cuius maxima erat potentia, demerentes, suadebantq; vt assentiretur & vrgebant. Tandem concessit Camma, & ad se veniē Sinorigem iussit, vt coram dea matrimonium stipularentur inuicem. Venientem blande excepit, & ad arā adduxit, cumq; deæ libasset è patera, reliqui partē ipsa hausit, partem ei ebibendā propinauit. erat autem mulfum veneno infectū. Postquam bibisse eum vidit, claro sublato eiulatu deā adorans: Te inquit, venerandissima dea, testem inuoco, huius me diei causa vitam à morte Sinati produxisse, tanto tempore nullum ex ea fructum adeptam præter spem vltionis. quam consecuta nunc ad maritum meum descendo. Tibi vero omnium scelestissime hominum, loco thalami & nuptiarum apparent sepulchrum tui. Hæc cum audiisset Sinorix, & agere iam venenum, corporiq; motū inferre sentiret, vehiculū cōscēdit, vt agitatione & cōcussione sibi mederetur. statim autē eo relicto in lecticā se potuit, ac vesperi est mortuus. At Camma cum per noctem durasset, audito eum viuendi finem fecisse, leto animo exspirauit.

STRATONICA. Eadem Galatia Stratonicam Deiotari, & Chiomaram Ortiagontis vxores protulit, dignas me moratu. Stratonica cum esset sterilis, maritumq; legitimos liberos quos hæredes regni relinqueret desiderare sciret, p̄suasit ei, vt alia ex muliere prolē susciperet, sibiq; eā subderet. Deiotaro sententiā admirante, vxorisq; arbitrio rem totam permittente: formosam ea ex captiuis virginem Electram nomine adornauit, & Deiotaro copulauit: natoq; ex ea liberos tanquam suos amanter ac magnifice educauit.

CHIOMARA. Quo tempore Romani duce Cn. Manlio vicerunt Gallos Asiaticos, qui iidem Gallogræci dicuntur & Galatæ, vsu venit Chiomaræ vt inter alias ipsa quoq; duceretur captiua. Qui ea potitus erat centurio, homo & libidinosus & avarus, pudicitia eius vim fecit. Viçt' deinde pecunie cupiditate, cum mulier corporis sui liberandi gratia magnam ei vim auri pollicita esset, eduxit eam ad locum, qui amne secabatur. hūc cum transiissent qui eam redemptum venerant Galatæ, datoq; auro Chiomaram recepissent, vni eorum illa innuit, vt centurionem, qui ipsam tum amplectens valedicebat, percuteret. cumq; is paruisset, & caput occiso amputasset, Chiomara id gremio inuolutum secum abstulit, cumque ad maritum venisset, ante eum proiecit. & mirante eo, ac licente, O mulier, præ clara res est fides: omnino, inquit: sed id pulcrius est, vnum tantum viuere qui mecum rem habuerit. Cum hac muliere Polybius scribit se collocutum Sardibus, miratumq; fuisse animi magnitudinem eius ac prudentiam.

F

M
Iataru
Perga
ac pro
redon
bustus
le se M
bunali
in
Mith
Galat
dem a
vndiq
diuelle
indicio
landos
ter eos
tecede
ac fact
interit
fuisse p
berent
Bepolit
cum en
fam ge
sanguin
detrahi
politani
perdidi
autem o
gata est
is viuis
ponere
regē a
tulū fu
plane si
mū, q
bat. ita
nis ipso
T i m
tate can
optimis
cia ad C
cisset &
qui voc
Viq; ad
quz test
magnu
mulier
clarum,
ex publi
Thebas
que alias
mum T
modestu
Thracio
gnomini
nus, neq
no imple
coegit. n
ea aurum
ca recon
tim polli
petuon
bitam ar
mois me
falte cor

MVLIER PERGAMENA. Mithridates Galatarum praestantissimos LX sub amicitia specie Pergamum euocatos cum tractaret contumeliose ac pro imperio, omnesque id indigne ferrent: Toredorix Tosiorum tetrarcha, vir & corpore robustus, & animo magno praeditus: in se recepit, velle se Mithridatem, quando is in gymnasio pro tribunali sedens ius diceret, arreptum cum tribunali in conuallem praecipitare. Cum forte fortuna Mithridates in gymnasium ea die non ascendisset, Galasque ad se domum suam vocaret: bono idem animo suos esse iussit, cumque conuenissent, vndique in eum impetum facere, corpusque eius diuellere. Non fefellit hoc Mithridatem, sed rex ex indicio cognita Galatas vnum post alterum iugulandos tradidit. Deinde recordatus adolescentis inter eos cuiusdam, qui elegantia formae reliquis antecedebat aequalibus omnibus, miserabatur eum, ac factum mutabat, satisque praese ferebat, aegre se interitum eius ferre, quem inter primos necatum fuisse putabat. misit tamen qui viuum relinqui iuberent si nondum periisset. Nomen adolescenti Bepolitanus erat: eique mirabilis casus euenit, cum enim comprehenderetur, pulcrum & preciosam gestabat vestem, quam dum sibi puram a sanguine seruare cupit carnifex, ideoque paulatim detrahit, vidit regis nuncios accurrere, nomen Bepolitani clamantes. Ita huic auaritia, quae multos perdidit, insperatam attulit salutem. Toredorix autem occisus, & sepultura cadaueri proiecto negata est. Muliercula autem Pergamena, cum qua is viuus consueuerat, ausa est mortui corpus componere & humare. qua custodes deprehensam ad regem adduxerunt. Fertur sane Mithridates aliquantulum fuisse conspectu puellae affectus, cum iuuenula plane simplex videretur: magis tamen inflexit animum, quae causam ei facinoris fuisse amatoria dicebat. itaque ei permisit, ut vestitu & ornamentis de bonis ipsius sumtis auferret ac sepeliret Toredorigem.

TIMOCLEIA. Theagenes Thebanus de ciuitate eandem cum Epaminonda, Pelopida, aliisque optimis viris sectatus sententiam, in communi Graeciae ad Charoneam clade occubuit, cum iam vicisset & persequeretur sibi oppositos. Is enim fuit, qui vociferanti, Quousque persequeris? respondit, Usque ad Macedoniam. Mortuo ei soror superfuit, quae testaretur & ipsum virtute generis & natura magnum illustremque factum virum. huic tamen mulieri contigit fructum percipere suae virtutis preclarum, ut tanto facilius ferret quantum in ipsam ex publicis redundauit calamitatibus. Cum enim Thebas in potestatem redegisset Alexander, alique alias urbis partes peruagantes diriperent, domum Timocleae occupauit homo nihil minus quam modestus, sed insolenter iniurius atque stolidus, Thracicae cuiusdam turmae dux, Alexandri cognominis, sed plane caetera dissimilis. Is neque genus, neque vitam mulieris reueritus, cum sese vino impleuisset a caena, dormire Timocleam secum coegit. neque hunc iniuriarum finem fecit, sed praeterea aurum argentumque requirebat, si quid horum ea reconditi haberet, adhibitis partim minis, partim pollicitationibus, quod habiturum se eam perpetuo uxoris loco diceret. Illa ansam ab eo sibi praebitam attripiens: Utinam vero, inquit, hanc noctem mors mea anteuertisset: ut omnibus rebus perditis saltim corpus contumelie in expertum conseruassent,

**ΕΠΕΙ ΔΕ Μιθριδάτης ἐξήκουσα Γαλατῶν τὸς δρι-
σοις μεταπεμφθέντος εἰς Πέργαμον ὡς φίλος, ὑβριστικῶς
ἐδόκει καὶ δεσποτικῶς πρὸς φέρεσθαι, καὶ πρὸς τὴν ἰσχυ-
ριότητα, Πορθηδράξ ἀνὴρ τῷ, τε σῶμα ῥωμαλέος καὶ τὴν ψυ-
χὴν ἀγαθῶν (ὡς ὁ Τοσιωπῶν τετράρχη.) ἀνεδέξατο τὴν
Μιθριδάτην, ὅτῳ ἐν ταῖς βήμασι γυμνασίᾳ χρεματίζη-
σιν ἀρπάσας, ὡς εἰν ἄμα σὺν αὐτῷ καὶ τῆς φάραγγος. τὴν
δὲ τὴν ἡμέρας ἐκείνης οὐκ ἀναβαίτος εἰς τὸ γυμνάσιον
αὐτῷ, μεταπεμπομένῳ ὁ τὸς Γαλατίας οἴκαδε παρρεῖν πα-
ρῆσαι. καὶ ὅτῳ ἐν ταῖς βήμασι γυμνασίᾳ, ἀγαθῶν τε σῶμα καὶ
δυσφθέρῃ παρταχόμεν πρὸς πεσόντας. τὸ οὐκ ἔλαθε τὴν
Μιθριδάτην, ἀλλὰ μὲν ὑστερὸς ἡμερῶν, καὶ ἐν τῷ Γα-
λατῶν παρεδίδου σφαγιστὴν. εἶπα πως ἀγαμνηθεῖς
νευλίσκου πολὺ πρὸς ἐχόντος πρὸς ἄσαντος ὡρα καὶ κάλ-
λαι τῷ καὶ αὐτὸν, ὡς κτερεὶ καὶ μετενοεῖ καὶ δῆλος ὡς ἀφρο-
νός ὡς ἐν πρὸς τοῖς ἀπολωλότος, ὅμους ὁ ἔπεμψεν εἰς τὴν ἀ-
ρετήν, μετῆναι κελύων. (ὡς δὲ ὄνομα τῷ νευλίσκου, Βηπο-
λιτῶν) καὶ πῆς αὐτῷ τὴν θαυμαστὴν σκέπεσε. καλλίω γὰρ
ἔαθη καὶ πολυτελή σκεπή φησὶ φορῶν. ὡς δὲ ἡμιος ἀνα-
μακτοῦ αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν ἀγαθὴν ἀγαθὴν βελόνην, καὶ ἀπο-
δύων ἀφέμα τὸ νευλίσκον, εἶδε τὸς πρὸς τὸ βασιλέως πρὸς
τὸν τῶν ἄμα, καὶ πῶμα τὸ μετὰ τῶν βοάντας. τὸ μὲν οὖν
Βηπολιτῶν ἢ πολλοὺς ἀπολέσασα φιλαργυρία διέσωσεν
ἀπὸ πρὸς δόκητος. ὁ ὅς Πορθηδράξ κατὰ τῶν ἀπὸς εἰς
βέβλητο, καὶ τῷ φίλων ὁδὸς ἐτόλμησε πρὸς ἀλλοῖν. γυναῖκα
ἢ Περγαμῶν ἐγνωσμένον ἀφ' ὧρας ζῶντι ὁ Γαλατῆ πα-
ρεκινδύωσε τῶν καὶ πρὸς εἰσέλθει τὸ νεκρὸν ἡσθητο ὁ οἴφου-
λακες, καὶ συλλαβόντες ἐτήραρον πρὸς τὸ βασιλέα. λέγεται
μὲν οὖν πῆς πρὸς τὸ ἔιν αὐτῆς παθεῖν ὁ Μιθριδάτης, νεας
πλητὰ πασι καὶ ἀνεκῆ τὸ παιδίσκης φαρμακίης, ἐπὶ ὃ μάλλον,
ὡς εἶοικε, τὸ αἴτιον γοῖς ἐρωτικῆν ἔσαν ἐπεκλάθη καὶ σκεπ-
ρησεν ἀνελέσθαι τῶν καὶ νεκρὸν ἔαθη καὶ κρῶμον ἐκ τὸ ἐκεί-
νε λαβῆσαν.**

ΤΙΜΟΚΛΕΙΑ. Θεαγῆνης ὁ Θεβαῖος Ἐπαμινῶντα
καὶ Πελοπίδα καὶ τοῖς δρισοῖς ἀνδράσι τὴν αὐτῶν ἄσπ
τὸ πόλεως λαβῶν ἔλασσαν, ἔπασσε πρὸς τὴν κρινὴν τὴν
τὸ Ἑλλάδος ἐν Χαίρωνεία κρητῶν ἠδὲ καὶ διώκων πῆς κατ'
αὐτὸν ἀντιπεταλῶν. ἐκείνος γὰρ ὡς πρὸς τὸ ἐμδοῦσαντα,
Μέγρι πρὸς διώκει, ἀποκρινάμενος, Μέγρι Μακεδονίας ἀ-
ποθανόντι δ' αὐτῷ πρὸς ἀδελφῆ μὴ τυρῶσα καὶ κείνον ἀ-
ρετῆ γῆρος καὶ φύσει μέγρον ἀνδρα καὶ λαμπρῶν ἡρώων
πλήθω τῶν γε καὶ χρεσὸν ἀπολαύσασθαι τὸ δρετῆς ἄσπ
ξεν, ὡς τε κερφότερον ὅσον τὸ κρινῶν ἀτυχημάτων εἰς αὐτῶ
ἦλθεν ἐνεκείν. ἐπεὶ γὰρ ἐκέρθησε Θεβαῖων Ἀλέξανδρος,
ἄλλοι ὅ ἀλλὰ τὸ πόλεως ἐπὸς τοῦ ἔπιόντες, ἔτυχε τὸ Τιμο-
κλείας τὸ οἴκατὸν κατὰ λαβῶν ἀνδρῶν οὐκ ἐπιφικῆς ὁδὸς ἡ-
μερος, ἀλλ' ὑβριστικῶς καὶ αἰόσως ἦρχε ὁ Θρακίς πρὸς εἰλῆς, καὶ
ὁμφνυμος ὡς βασιλέως ὁδὸς ὁ ὁμοιος. ἔτε γὰρ ὁ γῆρος ἔτε
τὸ βίον ἀδεαθεῖς τὸ γυαμῆς, ὡς ἐπέπλησεν ἑαυτὴν οἴνῳ, μετὰ
δειπνῶν ἐκείνῳ σκεπῆσιν ἀπὸ σκεπῆσιν καὶ τῶν περὶ οὐκ ἔιν
ἀλλὰ καὶ χρεσὸν ἐξήτει καὶ ἀφύσεν, εἶπες εἶη κεκρυμμένος ἄσπ
αὐτῆς, τὸ μὲν ὡς ἀπὸ λῶν, τὸ ὅ, ὡς ἔξω ἀπὸ πρὸς ἐν τῶ
γυαμῆς. ἢ ὁ δὲ ξαμῆν λαβῶν αὐτῷ ἐιδόντες, [Ὁ φησὶ μὲν
(εἶπε) τεθῶναι πρὸς αὐτῆς ἐγὼ τὸ νυκτὸς ἡζῆν, ὁ γυμῶ σῶ-
μα πρὸς τῶν ἀπολυμῶν ἀπείρατον ὑβρῶς εἰς φουλάξαι.

πεπεραγμένω δὲ οὕτως, εἴ σε κηδεμόνα καὶ δεσπότη καὶ ἀνδρα δεῖ νομίζειν ἔδαιμονος διδόντος, ὅσκι ἀποσπέρησά σε τῶ σῶν. ἐμμετῶ γὰρ ὅτι βελήσῃ ὄρα γερημεύει. ἐμοὶ δὲ σῶμα χόσμος ἴα, καὶ ἀργυροὶ ἐν σκεπάμασιν, ἡ πικρὸς καὶ νομισματός. ὡς ὅτι ἡ πόλις ἠλίσκετο, πρῶτα συλλαβεῖν κελεύσασα τὰς θεραπεμίδας ἔρριψα, μάλλον δὲ κατεγέμην εἰς φρέαρ ὑδάρ ὅσκι ἔργον. ὅσκι ἴσασιν αὐτὸ πολλοὶ πῶμα γὰρ ἔπεισι καὶ κύκλω παρῆπεφυκεν ὑλὴ σύσκιος. ταῦτα σὺ μὲν δὲ τυχεῖς λαβὼν, ἐμοὶ δὲ εἶσαι παρῆσε μὲν τύρα καὶ γωείσματα τῆ περὶ τῶ οἴκῳ δὲ τυχεῖς καὶ λαμπερότης. ἀκόσας ἔν ὁ Μακεδὼν, ἔ παρῆε μινε τῆ ἡμέραν, ἀλλ' ὁ δὲ ἔβασίλει ἐν τῆ πόποι ἡγεμῆς Τιμοκλείας καὶ τῆ κῆπον ἀποκλείσῃ κελεύσας, ὅπως ἀδοίτο μηδεὶς, κατέβαινε ἐν τῶ χιτῶνι. συγχερὰ δὲ ἡ γαίτο Κλωθῶ πμφορὸς ὑπὸ τῆ Τιμοκλείας ὑφεσώσης αἰωθεν. ὡς δὲ ἦσθετο τῆ φωνῆ κατὰ γερηνότος, πολλοὶ μὲν αὐτῆ τῆ λίθων ἐπέφερε, πολλοὶ δὲ καὶ μεγάλοις ἀθεραπμίδες ἀπεκυλίνδων ἀχρὸς ἔκατέχον αὐτὸν καὶ κατέχουσαν. ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ Μακεδόνες, καὶ τῆ νεκρὸν ἀμείλωντο, κηρύγματός ἡδη γερηνότος μηδένα κτείνειν Θεβαίων, ἡγον αὐτῶ συλλαβόντες ὅτι τῆ βασιλέα, καὶ παρῆσῆ γαίταν ὁ τετολημμένον. ὁ δὲ τῆ κατὰσάσῃ τῆ παρῆσῆ καὶ τῆ γορλαίῃ ἔβασίλειματός ἀξίωμα πικρὸν καὶ γηναῖον ἐνιδῶν, παρῆτον ἀνεκρινεν αὐτῆ πῆ εἴη γωακαῶν ἢ ὅτι ἀνεκπλήκτως πρῶτον καὶ τεταρρηχέτως εἶπεν, [Ἐμοὶ Θεαγῆς ἡ ἀδελφός, ὅς ἐν Χαρωνεία στρατηγὸν καὶ μαχόμενος παρῆσε ὑμᾶς ὑπὸ τῆ Ἐλλιάων ἐλαθερίας, ἔπεσιν, ὅπως ἡμεῖς μηδὲν τοιοῦτον πάθαμεν. ἐπεὶ δὲ πετόθαμεν ἀνάξια τῆ γῆρος, ἀποθανεῖν ἔφασκεν. ὅσκι γὰρ ἀμεινον ἴσως ζῶσαν ἐτέρας πειρῆσῃ νυκτῆς, εἰ σὺ ἔτο μὴ καλύσης.] οἱ μὲν οὖν ὅτι πεικέσατο τῆ παρόντων ἐδάκρυσαν, Ἀλεξάνδρῳ δὲ οἰκτεῖρειν μὲν ἔκ ἐπῆει τῆ ἀνδραπτον ὡς μείζονα, θαυμάσας δὲ τῆ δρετῆ καὶ τῆ λόρον δὲ μάλα κατὰ φάμενον αὐτῆ, τοῖς μὲν ἡγεμόσι παρῆσειλεν παρῆσῆσῃ, καὶ φυλάττειν, μὴ πάλιν ὑβείσμα τοῖσιν εἰς οἰκίαν ἄδδοξον γῆρηται. τῆ δὲ Τιμοκλείῃ ἀφῆκεν, αὐτῶ τε καὶ πρῶτος ὅσκι γῆρος αὐτῆ παρῆσῆσῃ δρεθήσαν.

ΕΡΥΞΟ. Βάτῃου τῆ ὀπικληθέντος Εὐδαίμονος, ἡὸς Ἀρκεσίλαος ἡ, ὅσκι ὁμοῖος τῆ πατρὸς τῆς ἔποις καὶ γὰρ ζῶντος ἐπὶ παρῆ τῶ οἰκίαν παρῆσει ἐπάλλξεις, ὑπὸ τῆ παρῆσε ἐζημιώθη ταλάντων καὶ τελευτήσαντος ἐκείνου, τῆτο μὲν ἐν φύσῃ χαλεπὸς ὢν (ὅσκι καὶ ἐπεκλήθη) ἔτο ὅφίλω πονηρῶ Λαάρχῳ γερῶντος, αἰτῆ βασιλέως ἐγερῆνει τύραννος. ὁ δὲ Λαάρχος ὅπτι βουλῶν τῆ τυραννίδι, καὶ πῆς δρεῖσους τῆ Κυρηνάων δρελαύνων ἢ φονῶν, ὅπτι τῆ Ἀρκεσίλαον τῆς αἰτίας ἔρεπε. καὶ τέλος ἐκείνον μὲν εἰς νόσον ἐμβαλῶν φθινάδα καὶ χαλεπὴν, λαγῶν πτόντα θαλάσσιον δρεφτεῖρεν, αὐτὸς δὲ πῆ δρεχλῶ εἶχεν, ὡς τῆ παρῆ τῆ ἐκείνου Βάτῃου δρεφυλάττων. ὁ μὲν οὖν παῖς καὶ δρετῆ πῆ χαλότητα καὶ δρετῆ πῆ ἡλικίαν κατεφροεῖτο, τῆ δὲ μητρί πολλοὶ παρῆσῆσῃ αὐτῆ. σῶφρον τε γὰρ ἡ καὶ φιλάνδραπος, οἰκείους τε πολλοὶς καὶ δρεναπῆς εἶχε. δρε καὶ δρεπαδῶν αὐτῶ ὁ Λαάρχος ἐμνησῆετο, καὶ τὸν Βάτῃον ἡζίου παῖδα δρεσῆσαι, γῆμας ἐκείνου, καὶ κρινωνὸν ἀποδείξας τῆς δρεχῆς. ἡ δὲ Ερυξῶ, (τῆτο γὰρ ἡ πωῖομα τῆ γωακῆ,) βουλεύσα μὲν μετὰ τῆ ἀδελφῶν, ἐκείλα ἐτὸν Λαάρχον σιτυγχεῖν ἐκείνοῖς, ὡς αὐτῆς παρῆσει μὲν τὸν γάμον.

A nunc, quando res ita acta est, & te diuinitus mihi tutorem, dominum, virumque datum existimare debeo, non spoliabo te tuis rebus. nam ne quidem id futuram video, quod tu volueris. Habui mundum muliebrem, & pocula argentea, non nihil etiam auri & nomismatis. cum autem vrbs caperetur, ancillis mandavi ut omnia conuafarent, abiicique, aut potius deposui in puteum aqua carentem paucisque notum. est enim tectus operculo, umbrifumque circa nemus occultat. Hæc tibi accipienti fausta sint: mihi quidem apud te erunt argumenta & indicia fortunarum ac splendoris familiarum mearum. His auditis Macedo, non expectata die confestim ad locum perrexit ducente Timoclea, ac hortum claudi iussit ne quis sentiret, tunicatusque in puteum descendit. Horribile autem eum ducebat ad supplicium parca, irrogante id Timoclea, superne enim adstans, cum è voce sensit eum in imo esse, multos ingessit lapides, multos etiam magnosque aduolutos ancillæ iniecerunt, donec eum conruderunt atque obruerunt saxis. Macedones ubi de ea re facti sunt certiores, sublato cadauere, cum iam edictum esset ne quis Thebanorum occideretur, captam Timocleam ad regem adduxerunt, facinusque narrauerunt. Alexander ex vultus constantia, lenoque incessu grauitatem generosamque indolem ratiocinatus, principio quæsiuit quænam esset mulier. Illa vero impauide prorsus & confidenter, Mihi, inquit, frater fuit Theagenes qui ad Chæroneam dux exercitus & contra vos pro libertate Græciæ dimicans cecidit, ne quid nobis tale accideret. cum autem perpeffa sim genere meo indigna, mori non recuso. potius enim hoc est, quam viuentem aliam talem experiri noctem, nisi tu id prohibeas. Humanissimus quisque adstantium ad hæc lacrymas emisit. Alexandro miserari mulierem, ut miseratione superiorem, non subiit. admiratus autem virtutem, orationemque qua satis grauiter se notatum sentiebat, ducibus mandauit ut attenderent præstarentque, ne porro talis contumelia familiarum alicui illustri inferretur. Timocleam autem dimisit, omnesque qui eam cognatione attingere inuenti sunt.

ERYXO. Batti, eius qui Felicis cognomentum tulit, filius fuit Arcesilaus, moribus patri nequaquam similis. Nam & viuens eum pater talento multauerat, quod propugnacula ædibus suis circumposuisset: & mortuo patre, cum & ingenio esset asperus, (vnde & cognomen ASPERI reperit) & amico malo vteretur Laarcho, pro rege tyrannus fuit. Laarchus autem cum affectaret tyrannidem, ac Cyrenæorum optimos aut pelleret vrbe aut interficeret, culpam in Arcesilaum conferebat: tandemque eum in morbum grauem ac tabificum propinato lepore marino coniecit, vitæque exiit: & ipse imperium occupauit, Batto eius filio id se adseruare præstendens. Filius porro Arcesilai & quia claudus erat, & propter ætatem contemnebatur: matrem eius magni faciebant plerique, feminam pudicam atque humanam, & familiaribus multis potentibusque stipatam. Itaque eam Laarchus demerens, nuptias ipsius expetebat, promittebatque se ea ducta Battum adoptaturum, & socium regni habiturum. Eryxo (ita enim appellabatur mulier) re cum fratribus deliberata, Laarchum cum his agere iussit, se fingens assentiri,

Laarchi
illi de
rens, E
Frates
cubuit
cessuro
deretur
fura
ob h
ventu
autem
erat ma
re, Pol
atus est
tenenti
quem L
Eryxon
irruenti
interfese
natum
clarauer
Polyarc
peffate
rum, qu
pter eos
ad Amal
accusare
rensis in
tigit: iust
Cyrenar
gratia ad
naire ac
tola, qu
ximæ au
dam Fel
cum ali
baure,
tiam for
donisqu
tractatos
mifit.
XEN
nem men
Aristode
mollicie
riid faci
quasi Epl
inter æq
apparet
tra barba
pere milit
vius singu
tus, & ad
quocq; mi
vigerent
regnum r
quæ diu d
magisq; p
cis person
do senatu
tentissimi
rannide, i
ros exerc
rix enim
doce feci
mulieres
mydes ep

Laarcho cum fratribus Eryxus locuto, cum rem illi de industria traherent, moramque producerent, Eryxo ancillam ad eum mittit, nunciatque: Fratres in praesentia repugnare. quod si secum concubisset, finem eos dissentiendi facturos, & concessuros nuptias. veniret itaque ad se noctu, si videretur: facto enim initio, reliqua facile successura. Voluptati haec fuerunt Laarcho, animoque ob blandicias mulieris vana spe protinus inflato, venturum se vbi ipsa iussisset, pollicitus est. Haec autem Eryxo agebat Polyarchi, qui fratrum natus erat maximus, consilio. Constituto coitus tempore, Polyarchus occulte in cubile sororis introductus est, stipatus duobus adolescentibus gladios tenentibus, poenasque de nece patris exacturis, quem Laarchus recens interfecerat. Laarchus ab Eryxone vocatus, absque stipatoribus venit, & ab irruentibus gladiisq; ferientibus adolescentibus interfectus est. Cadavere trans murum eiectione, battum productum regni paterni successorem declarauerunt, pristinaque reipublicae constitutione Polyarchus Cyrenaeis restituit. Aderant ea tempestate permulti milites Amasidis regis Aegyptiorum, quorum fideli opera vsus Laarchus, & propter eos non minime terribilis ciuibus fuerat. Hi ad Amasin miserunt, qui Polyarchum & Eryxonem accusarent. Is cum indignaretur, ac de bello Cyrenaeis inferendo cogitaret, matrem eius mori contigit: iustaque ipso faciente, renunciatum est illud Cyrenam. Placuit itaque Polyarcho sui excusandi gratia ad Amasidem proficisci: cumque Eryxo vna ire ac periculum obire vellet, mater etiam Critola, quantumuis vetula, comitem se adiunxit, maximae autoritatis mulier, utpote soror Battii quondam Felicis. Postquam in Aegyptum venerunt, cum aliis maiorem in modum causam suam probauere, tum ipse Amasis maximo opere pudicitiam fortitudinemque Eryxonis est amplexus. donisque honoris gratia affectos & regio more tractatos Polyarchum ac mulieres Cyrenam remisit.

XENOCRITA. Non minorem admirationem meretur Xenocrita Cumana, ob facinus in Aristodemum tyrannum. Qui mollem hunc a mollicie cognominatum putant, ignorantie veri id faciunt. Fuit enim Mollis dictus a barbaris, quasi Ephebus: quod adolescentulus admodum inter aequales admodum comam alentes, quos (ut apparet) coronistas a coma dicebant, in bellis contra barbaros claruit, non audacia modo & opere militari, sed calliditate etiam ac prouidentia vsus singulari. Itaque a ciuibus in admiratione habitus, & ad maxima imperia euectus fuit. Romanis quoque missus est suppetias adducens, cum in bello vrgerentur ab Etruscis Tarquinius Superbum in regnum restituere conantibus. In ea expeditione, quae diu durauit, omnia in gratiam militum agens, magisque popularem captantis fauorem quam ducis personam gerens, persuasit eis ut se in inuadendo senatu, eiiciendisq; vrbe Cumana optimis potentissimisq; ciuibus adiuuarent. Inde potius tyrannide, iniuriis quas in mulieres & ingenuos pueros exercebat, omnia sua superauit flagitia. Memoriae enim proditum est, masculos eum pueros condoce fecisse ut comam alerent, aurumq; gestarent. mulieres aut coegisse ut iocunderentur rotunde, chlamydes epheborum gestaret, & tuniculas perbreues.

A ἐπεὶ δὲ ὁ Λαάρχος ἐνετύχθη τοῖς ἀδελφοῖς, ἐκείνοι δὲ ὅτι τυχεῖς παρήρην καὶ ἀπεβάλλοντο, πέμπει πρὸς αὐτὸν ἡ Ἐρυξὼ θεραπαγίδα παρ' αὐτῆς, ὡς ἀγγέλλουσα ὅτι οὐ μὴ ἀπιγύσῃ οἱ ἀδελφοὶ, ἡρωικῶς δὲ τὸ στυγερὸν παύσονταί τε φέρουσι καὶ συγχάρησιν αὐτῷ (εἰ βέλεται) νύκτωρ ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὴν. καλῶς γὰρ ἔξην καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἐρυξῆς γεννημένης. ἡ δὲ οὖν ταῦτα πρὸς ἡδονὴν τοῦ Λαάρχου, καὶ προμύπασιν ἀναπνοῆς ἡσυχίας τῆς φιλοφροσυνῆς τῆς γυναικὸς, ὡμολόγησεν ἔξην, ὅταν ἐκείνη κελεύει. ταῦτα δὲ πρὸς τὴν Ἐρυξῶν μὲν Πολυάρχου ἔπρεσβυταί τε τῶν ἀδελφῶν. οὐρανίου δὲ καὶ πρὸς τὸ σὺνδοκόν, ὁ Πολύαρχος εἰς ὁδομάκον τῆς ἀδελφῆς παραστήθη κρύφα νεαῖσχος ἔχων δύο σὺν αὐτῷ ξίφηρας, φόνου πρὸς ἐπιζήσαντα, ὃν ὁ Λαάρχος ἐτύχθη ἀπεκλονῶς νεωστὶ μεταπεμφαμένης δὲ τῆς Ἐρυξῆς αὐτὸν ἀπὸ δουροφόρων εἰσηλθεῖ, καὶ τῶν νεαῖσχων αὐτῷ πρὸς πεισόντων, τυπτόμενος τῆς ξίφειν ἀπέθανε. τὸ μὲν οὖν νεκρὸν ἐρρίψαν ὑπὸ τῆς τοίχης, τὸ δὲ Βαίτην πρὸς ἀναγίνεσθαι ἀπέδειξαν ὅτι τοῖς πατερίοις βασιλέα, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς πολιτείας ὁ Πολύαρχος ἀπέδωκε τοῖς Κυριωαίοις. ἐτύχθη δὲ Ἀμασίδος ἔργου βασιλέως ἐραπῶτα συχοὶ παρόντες, οἳς ὁ Λαάρχος ἐχρηστοποίησεν, καὶ φοβερὸς ἡ ἔχ' ἤκιστα δι' ἐκείνων τοῖς πολίταις. ἔπειτα Ἀμασίαν ἐπέμψαν τῆς κατηγορήσαντας ἔτε Πολυάρχου καὶ τῆς Ἐρυξῆς. χαλεπαίνοντος δὲ ἐκείνης καὶ ἀφανομενὸς πολέμειν τοῖς Κυριωαίοις, συνέβη τῆς μητέρας τελευτήσασθαι, καὶ τὰ φασὶ αὐτῆς ὅτι τελευτῶσα, ἀπαγγέλλουσα εἰλθεῖν πρὸς τὸν Ἀμασίαν. ἔδοξε οὖν τῷ Πολυάρχῳ βαδίσθαι ἀπολογισαμένης. τῆς Ἐρυξῆς μὴ ἀπολεθῆναι, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ σὺν κινδυνώδην βαλεμένης, ὅσπερ ἡ μήτηρ Κερίλα, καὶ πρὸς τὴν πρὸς οὐρανίου, ἀπελείπετο. μέγιστον δὲ αὐτῆς ἡ ἀξίωμα, Βαίτης γεννημένης ἀδελφῆς ἑσθλάμονος. ὡς οὖν ἦλθον εἰς Αἴγυπτον, οἴτε ἀλλοι γαμμουστῶς ἀπέδειξαν τῆς πρὸς αὐτῶν, καὶ ὁ Ἀμασίαν ἐμβύως ἀπέδειξε τὴν τε σωφροσύνην καὶ τὴν ἀνδρείαν τῆς Ἐρυξῆς δάριος δὲ τὴν τὴν καὶ τὴν βασιλικὴν τὴν τε Πολυάρχου καὶ τῆς γυναικὸς εἰς Κυριωαίαν ἀπέστειλεν.

ZENOKRITH. Οὐχ ἦτον δὲ ἀπὸ τῆς ἀγάσασθαι τῆς Κυμαίαν Ζενοκρίτην ὅτι τοῖς πρὸς ἀρετῆς πρὸς Ἀριστοδῆμον τὴν τυραννον, ὅτι πινεσ μαλακῶν ὅτι κλησιν οἰόνται γενόμενα, ὅσπερ ἀγνοοῦντες. ἐπεκλήθη γὰρ ὑπὸ τῶν βαρβάρων μαλακὸς, ὅσπερ ὅστιν ἀιτήπαις, ὅτι μειράκιον ἂν προμύπασι μὲν τῆς ἡλικῶν ἐπιχεμαίντων (οἳ κερωνιστῆς, ὡς εἴκειν, ἀπὸ τῆς κέρως ὀνόμαζον) ἐν τοῖς πρὸς τῶν βαρβάρων πόλεμοις ὅτι φανῆς ἡ καὶ λαμπρῶς, ἐπὶ τὴν μόνον ὅσπερ χεῖρ ἐργῆς, ἀλλὰ σιωπῆς καὶ πρὸς ἀρετῆς φανῆς πρὸς τῆς μεγίστας πρὸς τῆς ἀρετῆς τῆς γαμμουστῆς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ Ρωμαίοις ὅτι κρείων ἀγων ἐπέμψη πλεμμενίοις ὑπὸ τῶν Τυρριωῶν, Ταρκύνιον Σούπερβον ὅτι τῆς βασιλείου καταγέντων. ἐν ταῦτα δὲ τῆς ἐραπῆς μακρῆς ἡρωικῆς πρὸς τῆς χάριν ἐνιδίδει τῆς ἐρατῶν ἀρετῆς τῶν πολιτῶν καὶ δὲ μακρῶν μάλλον ἢ ἐρατῶν, ἐπεισὲν αὐτῆς σιωπῆς ἀρετῆς τῆς βελῆς, καὶ σιωπῆς ἀρετῆς τῆς ἀρετῆς καὶ δυνατῶν τῶν. ἐκ δὲ τούτου ἡρωικῶς τῆς ἀρετῆς ἡ καὶ μὴ ἐν ταῖς πρὸς τῆς γυναικὸς καὶ παιδῶν εἰλθεῖς ἀδικίας αὐτῆς εἰς μὴ ἀρετῆς ἀρετῆς. ἰσότητι γὰρ ὅτι τῆς μὴ ἀρετῆς παιδῶν ἡ καὶ ἡ καὶ χεῖρ σιωπῆς, τῆς δὲ τῆς καὶ ἀρετῆς ἀρετῆς ἀρετῆς ἀρετῆς, καὶ φορεῖν ἐφηβικῆς χαλαρότητας καὶ τῆς ἀνακῶν χεῖρ ἀρετῆς.

οὐ μὲν ἄλλ' ὄξαιρέτως ἐρεαθεὶς τῆς Ξενοκρίτης, εἶχεν αὐ-
 τὴν Φυγάδος οὐσαν πατρὸς, οὐ καταγαγὼν ὁδὸν πείσας ἐ-
 κείνος, ἀλλ' ὁπωσιῶν ἠγούμενος ἀγαπᾶν σπουδᾶν αὐτῆς
 τὴν πόλιν. ἢ τὸ αὐτὰ μὲν ὅσα ἐξέπληθην. ἀρξομένη δ'
 ὅτι ὁ σπουδαῖον ἀνέκδοτος καὶ ἀμέγιστος, ὁδὸν ἦτον ἐπὶ τῆς
 μισσομένην ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῆς πατρίδος ἐλθὼν τεύχεα
 ἔτυχε καὶ ἐκείνο χαλεπὸ πάθος ἀγωνίζων κύκλω παρὶ τὴν χῶ-
 ραν ὁ Ἀεισόδημος, ἔτε ἀνακρίων ἔργον ἔτε χρησίμων, ἄλλως
 δ' εἶπε καὶ ἀποκινᾶν πόνοις καὶ ἀσθλίαις τὸς πολίτας
 βουλόμενος. ἡ γὰρ παρὰ τεταμένον ἐκείτω μέγιστον πινᾶν ἀ-
 εθμον ἐκφέρειν τῆς γῆς. ὡς εἶδεν ἀπὸ τῆς Ἀεισόδημον,
 ἐξέκλινε καὶ παρεκάλυφα τοὺς χιτωνίσκω τὸ πρῶτον.
 ἀπελθόντος οὖν τῆς Ἀεισόδημου, σκώπτοντες οἱ νεανίσκοι καὶ
 παίζοντες ἠρώτων ὅτι δὴ μόνον ὑπὸ ἀιδίᾳ φύσει τὸν Ἀεισό-
 δημον, παρὰ τῶν ἄλλοις ὁδὸν πάθοι ποῖσιν. ἢ δὲ καὶ μά-
 λα μετὰ σπουδῆς ἀπεκρίνατο, Μόνος γὰρ (ἔφη) Κυμαίων Ἀ-
 εισόδημος αἰὲρ ὅστι. τὸ γὰρ λέγειν ὁ ῥῆμα πρῶτον μὲν ἦ-
 ψατο, πῶς δὲ ἠγνοῖ καὶ παρὰ ζῶντων ἀγνώμῃ τὸ ἐλθὼν τεύ-
 χος ἀντίχρηστος λέγεται ὁ Ξενοκρίτω ἀκούσασαν εἰπεῖν, ὡς ἐ-
 βούλετο ἀντὶ καὶ αὐτῆ γυνὸς ὑπὸ τῆς πατρὸς φέρειν παρόντος, ἢ
 θυφῆς συμμετέχον Ἀεισόδημῳ καὶ διωάμεως ποσάτης.
 ἐπερρώσει οὖν αὐτὰ σπουδαῖοις ὅτι τὸ Ἀεισόδημον, ὡν
 ἠγνοῖτο θυμοτέλης καὶ τῆς Ξενοκρίτης εἰσόδου παρεχούσης
 αὐτῆς ἀδελφῆν, καὶ τὸ Ἀεισόδημον ἀοπλον καὶ ἀφύλακτον ἔ-
 χαλεπῶς παρὶσπασόντες, ἀφαιρέσειν αὐτὸν. ἔτα μὲν ἢ
 Κυμαίων πόλις ἠλθὼν ἔπειτα δὲ εὐεῖν ἀρετῆ γυναικῶν, τὸ μὲν
 ὅτι νοῖαι αὐτῆς καὶ ὀρμὴν ἐμβαλούσης τῆς ἔργου, τὸ δὲ παρὰ
 τὸ τέλος συλλαβομένης. πρῶτον δὲ καὶ δωρεῶν μεγάλων τῆς Ξε-
 νοκρίτης παρὰ τεταμένον, εἰσάσασα πάσας, ἐν ἠτήσιν ἵσταται
 τὸ σῶμα τῆς Ἀεισόδημου, καὶ τὸ οὖν ἔδδοσαν αὐτῇ, καὶ Δι-
 μήτρως ἰερεῖαι αὐτῆν εἶλοντο, οὐχ ἦτον οἰόμενοι τῆς τῶν κεχα-
 ρισμένην ἢ παρὰ πούσαν ἐκείνη πημὴν ἔσασθαι.

ΠΥΘΕΩ ΓΥΝΗ. Λέγεται δὲ καὶ τὴν Πύθω τῆς καὶ
 Ζέρξου γυναικῆ σοφίᾳ ἠγνοῖται καὶ χρησίν. αὐτὸς μὲν γὰρ
 ὁ Πύθης, ὡς εἶπε, χρυσίοις ἐντυχὼν μετάλλοις, καὶ ἀγα-
 πήσας τὸν ἐξ αὐτῶν πλοῦτον οὐ μετέως, ἀλλ' ἀπλήτως
 καὶ παρὰ τῆς, αὐτὸς τε παρὰ αὐτὰ διέτριβε, καὶ τοῖς πολί-
 τας καταβιβάτων ἀπὸ τῆς ὀμαλῆς ὀρύττειν ἢ φορεῖν ἢ κα-
 ταίρειν ἡ ἀγνοῖ καὶ τὸ χρυσίον, ἄλλο μὲν ἐργάζομενοις πο-
 τῶν ἀπὸ μὲν παρὰ τῆς, ἀπολλυμένων δ' πολλῶν, πρῶ-
 των δὲ ἀπαρξομένων, αἱ γυναικῆς ἰκετηρίαν ἔπεισαν ὅτι
 τῆς θυφῆς ἐλθούσης τῆς Πύθω γυναικῆς. ἢ δὲ ἐκείνας
 μὲν ἀπέναι καὶ ταρρεῖν ἐκ ἐλθῶσιν, αὐτῆ δ' τῆς παρὰ τὸ χρυ-
 σίον τεχνητῶν οἷς ὅτι σέουε μάλιστα καλέσασα καὶ κατεῖρα-
 σα, ποιεῖν ἐκ ἐλθῶσιν ἀρτοῖς τε χρυσοῖς, καὶ πέμματα πρῶ-
 τὰ καὶ ὁπάρας, καὶ ὅσοις δὴ μάλιστα τὸν Πύθω ἐγί-
 νωσκέν ἠδόμενον ὄφιοις καὶ βρώμασι. ποιηθέντων δ' πρῶτων,
 ὁ μὲν Πύθης ἦκεν ἀπὸ τῆς ξένης· (ἐτύγχευε γὰρ ἀποδῆμῶν)
 ἢ δὲ γυνὴ δειπνῶν αἰτιῶν παρὰ τῆς χρυσῆν τεράπεζαν οὐ-
 δὲν ἐδάδιμον ἔχουσαν, ἀλλὰ πρῶτα χρυσῆν. ὁ μὲν οὖν παρὰ
 τὸν ἔχασε Πύθης τοῖς μιμήμασιν, ἐμπληθεῖς δ' τὸ ὄφιος,
 ἢ τῆς φαγεῖν ἢ τῆς χρυσοῦ ὅτι τύχῃ ποθήσας, παρὰ τῆς φερε-
 δις χρυσίνοντος δὲ αὐτῆ καὶ πεινῆν βοᾶντος, [Ἀλλὰ σὺ γε
 τούτων (ἴπεν) ἄλλου δ' ὁδὸν ὁσδεῖος ὑποεῖαι πεπονηκῆς ἡμῖν.

A Erat Xenocrita quædam Cumis, puella patre nata,
 qui tum in exsilium actus erat. Hanc Aristodemus
 singulari amore ardens secum habuit, non addu-
 ctam aut persuadendo conciliatam sibi, sed ratus
 utcumq; gratum futurū puellæ, q; cum tyranno vi-
 ueret, & à ciuibus suspiceretur ac beata putaretur.
 At Xenocritam hæc nihil mouebant, sed cum mo-
 leste ferebat se nullis pactis nuptialibus, absq; vlla
 desponsione cum viro degere, tum eorum qui ty-
 rannum oderant libertatis patriæ cedebat deside-
 rio nemini. Forte tum eo tempore Aristodemus
 fossa regionē quādam ambiebat. q; opus neq; ne-
 cessarium erat neq; vtile, tantum ad vexandos la-
 boribusq; atterendos ciues excogitatum. Erat e-
 nim singulis certa mensura egerendæ terræ desi-
 gnata atq; imperata. * vt vidit accedentem Ari-
 stodemū, declinauit, tunicaq; faciem velauit. eoq;
 digressio cum adolentes per iocum & illudendi
 gratia q̄terent, quid esset causæ, q; solum præ pu-
 dore fugeret Aristodemū, neq; alius maribus eodē
 modo afficeretur: plane serio respondit. Solus. n.
 inter Cumanos Aristodemus vir est. Ea vox cum
 omnes tangeret, generosos et pudor instigauit ad
 recuperandæ libertatis studium. Et quidem ipsam
 Xenocritam aiunt cum hoc audiisset, dixisse:
 Malle se quoq; pro patre, si ei reditus esset in patriā
 datus, terram portare, q̄ in tanto luxu & potentia
 cum Aristodemo viuere. Hæc confirmauerūt eo-
 rum animos, qui principe Tymotele in Aristode-
 mū conspirauerant. cumq; eis aditum securū præ-
 beret Xenocrita, & Aristodemū inermem atq; cu-
 stodiæ expertem: non magno negotio irruerunt,
 eumq; trucidauerunt. Hoc modo Cumæ duarum
 mulierū virtute libertatē receperunt: altera cogi-
 tationē eis rei gerendæ, stimulumq; iniiciente: al-
 tera ad rem conficiendam auxilium ferente. Cum
 autem magni honores & dona ampla Xenocritæ
 offerrentur, omnibus ea repudiatis hoc petit, vt
 Aristodemi cadauer sibi sepelire liceret. Neq; hoc
 tantum à ciuibus impetrauit, sed & Cereris eam
 sacerdotem fecerunt: rati hunc honorem non mi-
 nus gratum deæ, quam Xenocritæ decorum fore.
 PYTHIS VXOR. Pythæ quoq; vxor, qui Xer-
 xis ætate vixit, à sapientia & humanitate commen-
 datur. Inciderat (vt aiunt) maritus eius in metalla
 auri: & quas inde conseq̄ebatur diuitias, non mo-
 derate amplexus, sed inexpleti animi studio perfe-
 quēs, cum ipse supra modum ei negotio vacabat,
 tum vniuersos ciues eo adductos ex æquo fodere,
 aut egerere, aut purgare aurum cogebat. omnibus
 aliis actionib. operibusq; prorsum neglectis. Mul-
 tis tum pereuntibus, omnibusq; animum despon-
 dentibus, mulieres ad ianuam Pythis vxoris sese
 contulerunt, ibiq; de more supplicationis signum
 deposuerunt. Ea, discedere his, & bono esse animo
 iussis, aurifabros, quibus maxime fidebat, ad se ac-
 ciuit, domiq; inclusos iussit panes, bellaria, poma,
 & alios cibos quibus maxime delectari Pythen
 nouerat, ex auro omnia conficere. luerat tum for-
 te Pythes peregre. Qui vt domū rediit, cœnamq;
 poposcit, auream ei mulier mensam apposuit, nul-
 lo esui apto cibo, sed omnibus aureis instructam.
 Cum initio delectatus artificio naturam imitante,
 fatur spectaculi posceret cibum: quodcumq; pete-
 ret, id aureum ei mulier attulit. Indignanti, & esu-
 rire se respondentem: atqui, inquit, harum tu nobis
 rerum copiam, nullius præterea parauisti. omnia

enim
 est: ag
 ratione
 fodit
 item
 ratio
 plane
 te ad h
 cum
 prom
 ampli
 fieri g
 rum in
 nens se
 vnum
 ac diffi
 abdux
 icerunt
 cepisse
 folet fa
 timeba
 nollet
 ger in v
 tur, que
 niment
 delapsu
 xori vrb
 ad mon
 lintri im
 dum lin
 heretur
 nē, seq;
 quum co
 fuit, ci

PL
 Capit
 st

Q

motionis
 tatem obti
 debet aute
 conseruare
 triendi vi d
 que calore
 mina seort
 vitæ confu
 id signific
 debere, se
 persister
 gnem & aq
 nuptiis qui
 plures his a
 roait, præ
 ab his aute
 cum vtant

enim artificia, omnis vsus aliarum rerum desertus est: agros nemo colit, & posthabita fatione, plantatione, alimentorumq; è tellure comparatione, fodimus inutilia ac quærimus, nobis ciuibusq; extremam exhibentes molestiam. Permoit hæc oratio Pythem: & quanquam à festuris aureis non plane destitit, contentus tamen quinta ciuiũ parte ad hanc rem, reliquos agriculturæ & artibus incumbere iussit. Is Pythes cum Xerxem in Græciã proficiscentem splendidissime excepisset, donisq; amplissimis demeritus esset, hanc sibi petiit à rege fieri gratiam, vt cum plures haberet filios, vnus eorum immunitate militiæ donaretur, qui domi manens senem patrẽ curaret. Xerxes vero iratus, hũc vnũ, quem sibi relinqui pater orauerat, iugulari ac dissecati iussit. castrisq; motis reliquos omnes abduxit eius fratres: omnes diuersis in proeliis perierunt. Qua ex re cum magnum animi dolorem cepisset Pythes, idem in se est expertus, q; vitiosis solet fatuisq; euenire hominibus. Nam & mortẽ timebat, & vitam ægre tolerabat. cumq; & viuere nollet, & vitam proicere nequiret, hoc egit: Agger in vrbe erat magnus, perq; eam amnis labebatur, quẽ Pythopolitẽ nominabãt. Eo in aggere monimentũ sibi parauit, fluuiiq; alucum ita auertit, vt delapsu suo sepulcrũ attingeret. opere perfecto, vxori urbẽ imperiumq; omne cõmisit, mandato ne ad monimentũ accederet, sed sibi quotidie cenã linteri impositam per amnem demitteret, tantisper dum linter cum cibo intacto sepulcrum præterueheretur: hoc si eueniret, tum mittendi faceret finẽ, seq; mortuum sciret. Hoc ille modo vitæ reliquum consumsit. Vxor autem rebus præclare præfuit, ciuibusque malorum mutationem parauit.

A καὶ γὰρ ἐμπειρία καὶ τέχνη πᾶσα φρεσὶς, γεωργεῖ καὶ σοδοεῖς ἀλλὰ τὰ ἀπειρομάχου καὶ φιλόδοξου καὶ βέροντα τῆς γῆς ὀπίσω καταλιπόντες, ὀρύσσουσι ἀρχαῖα καὶ ζήτημα, ἀπικρατοῦντες αὐτὸς καὶ τὸς πολίτας. ἐκίνησε ταῦτα τὸ Πύθω, καὶ πᾶσαν μὲν οὐ κατέλυσε τὴν πρὸ τὰ μέταλλα παραματῖαν, ἀλλὰ μέγας ὁ δὲ πέμπτον ἐργάζεσθαι κελύσσας τὴν πολιτῶν τὸς λοιποῖς ἐπὶ γεωργίαι καὶ τὰς τέχνας ἐβίβη. Ἐξέρχεται καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, λαμπροῦ πατὸς ἐν τῷ Ἰσσοδοχῆ καὶ τῷ δωρεῆς γρόμους, χάριν ἠτήσατο πρὸς τὸ βασιλέως, πλειόνων αὐτῶν παίδων ὄντων, ἕνα παρῆναι τῆς στρατῆς, καὶ καταλιπεῖν αὐτῶν γεθοσκεῖν. ὁ δὲ Ἐξέρχεται ὀργῆς τῶν μόνων ὄντων ἔζητήσατο σφάξας καὶ ἀγαγεμένον, ἐκέλευσε τὴν στρατὸν διελθεῖν, τὸς δὲ ἄλλοις ἐπιβάλλετο, καὶ πόρτες ἀπέκλειοντο καὶ τὰς μάχας. ἐφ' οἷς ὁ Πύθης ἀθυμήσας ἔπαθεν ὁμοίᾳ πολλοῖς τῶν κακῶν καὶ ἀνοήτων. τὸ μὲν γὰρ θάνατον ἐφοβείτο, τὰ βίβη δὲ ἤθετο. βελομάχου δὲ μὴ ζῆν, πρὸς τὸ δὲ ζῆν μὴ διωμάχου, χάμαπος ὄντος ἐν τῇ πόλει μέγας καὶ πόλαμῶ ἀγαρρέοντος, ὃν Ἰσοπολίτην ὠνόμαζον, ἐν μὲν δὲ χάματι καταποκλάσασε μνημεῖον, ἐκβέβησας δὲ ὀρεῖ θρον, ὡς τε ἔχει τὸ χάμαπος φέρεσθαι φαύοντα ἔταφος τὸ ποταμὸν ἐπὶ τῶν σιωτελεθεῖσιν, αὐτὸς μὲν εἰς τὸ μνημεῖον κατήλθε, τῆ δὲ γυναίκε τὴν δὲ χελῶν καὶ τὴν πόλιν ἀνατῆς ἀπασαν ἐκέλευσε μὴ πρὸς εἶναι, πέμπειν δὲ τὸ δειπνοῦ αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς βάειν ἐντεθεῖσαν, ἀρχαῖς δὲ τὰ τῶν ἡβάειν παρέλθη τὸ δειπνον ἀέραμον ἔχουσα, τότε δὲ παύσατο πέμπουσαν, ὡς αὐτῶν τεθνηκότος. ἐκείνος μὲν ἔτα τὸ λοιπὸν βίον διήγη, ἢ δὲ γυνὴ τὴν ἀρχῆς καλῶς ἐπέμελλε, καὶ μεταβολῶν κακῶν τοῖς αἰθεροῖς παρέχεν.

PLUTARCHI

Capitulorum descriptio: hoc est, Questionum solutio, siue problematum.

QVÆSTIONES ROMANÆ.

QUID causæ est cur sponsa in nuptiis iubeatur aquam & ignem tangere? An quod horum, quatenus in elementis ac principiis numerantur, alterũ mas est, alterum femina: & ignis principia motionis suggerit, aqua subiecti ac materiæ facultatem obtinet? An quia ignis lustrat, aqua purgat: debet autem quæ nubit puritatem ac castimoniã conseruare? An quod sicut ignis absq; humore nutriendi vi destituitur, estq; aridus, aqua autem absque calore sterilis est & ociosa, ita mas quoq; & femina seorsim nihil valent, coniunctione eorum vitæ consuetudo perfecta à nuptiis redditur? An id significare volunt, alterum ab altero deserri non debere, sed eos in societate qualiscunq; fortunæ persistere, etiam ita rebus ferentibus, vt præter ignem & aquam nihil boni vna frui detur? Cur in nuptiis quinque faces, (cereos ipsi vocant) non plures his aut pauciores accedunt? An quia, vt Varro ait, prætores trinīs, pluribus ædiles vtiebantur, ab his autem sponsi accendunt ignem? An quod cum vtantur compluribus alias etiam numeris,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Κεφαλαίων καταγραφή.

ΡΩΜΑΙΚΑ.

EΙΔΕ ἢ τὴν γαμουμένην ἀπλοσθαι πρὸς καὶ ὕδατος κελύσσοι; πότερον τῶν τῶν, ὡς ἐν σοιχείοις καὶ ἀρχαῖς, ὁ μὲν ἀρρῆν ὅτι, ὁ δὲ ἦλυ. καὶ ὁ μὲν ἀρχαῖς κινήσεως ἐκίνησε, ὁ δὲ Ἰσοκράτους καὶ ὕλης διώαμιν; ἢ δὲ τὸ πῦρ καθαίρει, καὶ ὁ ὕδωρ ἀγνίζει; δεῖ δὲ καθαίρει καὶ ἀγνίζει ἀγνίζει τὴν γαμουμένην τὴν γαμουμένην; ἢ ὅτι καθαίρει τὸ πῦρ χωρίς ὑγρότητος ἀφορῶν ὅτι καὶ ἐπὶ τὸ ὕδωρ αἰεὺ θερμότητος, ἀρρῆν καὶ ἀρρῆν. ἔτα καὶ ὁ ἀρρῆν ἀφρανεῖ καὶ ὁ ἦλυ χωρεῖς ἀλλήλων, ἢ ὁ σιωδοῦς ἀμφοῖν ἐπιτελεῖ τοῖς γήμασι τὴν συμβίωσιν; ἢ ἐκ ἀπολλῆς, καὶ κρινωνιτέον ἀπάσης τύχης, καὶ καλῶ μνηδεῖος, ἢ πρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κρινωνῆν ἀλλήλοις; Διὰ τί ἔσ πλείονας σοδοεῖ ἐλάττωνας, ἀλλὰ πέντε λαμπάδας ἀπλοσθαι ἐν τοῖς γάμοις, ἀς κελύσσας ὀνομάζουσιν; πότερον (ὡς Βαρρων ἐλέγη) ὅτι τὴν στρατηγῶν βίσι χρωμένων, σὺν τοῖς ἀφρανομοῖς πλείονας, ὡς τὸ δὲ τὸ ἀφρανομῶν ἀπλοσθαι τὸ πῦρ οἱ γαμουνοῦντες, ἢ δὲ πλείοσι χρωμένων ἀριθμοῖς,